

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

[Lời giới thiệu - Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

Jackie Collins

Lẳng lơ

Lời giới thiệu - Chương 1

Jackie Collins

Trong vòng 30 năm cầm bút, nữ văn sĩ JACKIE COLLINS đã là tác giả của ngót hai trăm triệu bản đọc trên toàn thế giới. Ở Việt Nam, J. COLLINS cũng đã trở nên quen thuộc qua các tiểu thuyết như: Bà chủ; Ngôi sao nhạc Rock; Chuyện tình ngôi sao; Vườn thú Hollywood...

Lẳng Lơ là một thành công rực rỡ của bà. Nó đã được tái bản tới lần thứ 17 với hàng chục triệu bản in.

Nội dung cuốn tiểu thuyết nói về Fontaine Khaled, nàng là một người đàn bà lẳng lơ. Quá khứ, nàng đã có một chuỗi chàng trai trẻ, còn tương lai, nàng sẽ có Nico lịch lãm, sành sỏi...

Từ London đến Las Vegas, từ Hollywood đến Athens... Những hộp đêm sang trọng, những khách sạn tiếng tăm, những sòng bạc trong tay Găngxtơ, những mối quan hệ nguy hiểm và thứ tình yêu tốc độ như phản lực...

F. Khaled từng đã có tất cả. Nhưng nàng chỉ thiếu một người đàn ông để nàng yêu, để nàng không còn là người đàn bà lẳng lơ.

Chương 1

Nico Constantine đứng dậy, rời khỏi bàn chơi blackjack, mỉm cười với khắp xung quanh, quãng năm mươi đô thưởng cô hồ lý xinh đẹp và đút vào túi mười hai đồng tiền vàng năm trăm đô sáng loáng. Sáu ngàn đô chẵn. Quả là không dở với nửa tiếng làm việc. Nhưng cũng chưa thật hay với một kẻ đã thua tới hai trăm ngàn.

Nico quan sát hết lượt sòng bạc Las Vegas đang hồi sôi sục. Đôi mắt đen sẫm của chàng nhìn ngược nhìn xuôi giữa đám đông mà ai nấy đều đang bộc lộ hết cái bản ngã của mình. Mấy bà già nhỏ bé mặc váy hoa phô ra sức mạnh đáng ngạc nhiên khi những cánh tay gầy guộc của họ đưa lên, dứt khoát bỏ tiền vào khe máy chơi bạc. Những cặp vợ chồng hào nhoáng- trông ốm yếu và quá vàng vọt- đang nhặt những thẻ tiền tám chín mươi đô gì đó trên bàn rulet. Những á điểm lang thang, cặp mắt trông rỗng linh hoạt hẫng lên khi nhìn theo những tay bạc bự. Những tay bạc bự mặc com lê rộng thùng thình bằng sợi tổng hợp thì đang mài miết hò hét trên bàn đánh xúc sắc bằng chất giọng Trung Mỹ của họ.

Nico mỉm cười. Las Vegas luôn làm cho chàng thích thú. Tranh giành và hối hả. Được và thua. Toàn hảo huyền hết.

Một thành phố náo nhiệt dựng lên giữa sa mạc khô cằn. Hàng loạt biển đèn neon nhấp nháy chứa chấp tất cả các trò ăn chơi mà con người có thể biết đến, và một số kiểu chưa từng biết. Ở Las Vegas - nếu bạn trả tiền thì bạn có. Chỉ cần gọi tên điều bạn muốn.

Chàng châm một điếu xì gà Havana bằng chiếc bật lửa Dunhill mạ vàng mỏng tang và mỉm cười, gật đầu chào những người tình cờ gặp ánh mắt chàng. Đây thì gã hồ lý, kia thì cô gái bán thuốc lá,

rồi một gã cảnh sát đang đi lại vẫn vợ.

Nico Constantine là một người đàn ông nổi tiếng ở Vegas. Điều quan trọng hơn- chàng là một trang quân tử, mà trên thế giới này, những trang quân tử như chàng hỏi còn được mấy người

Chàng thật đẹp. Một vẻ đẹp đàn ông hiếm có ở cái tuổi bốn chín. Mái tóc quăn, đen, dày, điểm vài sợi bạc càng làm cho thêm đen nhánh. Đôi mắt đen với hai hàng mi cũng đen và dày. Mũi to, thẳng. Nước da nâu sẫm nắng. Vai rộng, hông thon có thể khiến khối gã đàn ông trẻ hơn hàng chục tuổi phải ghen tị.

Tuy vậy, điều hấp dẫn nhất ở Nico lại là cái phong cách, cái thần, cái uy thế của chàng. Những bộ com lê ba mảnh may rất khéo, bằng vải đẹp nhất. Những chiếc sơ mi lụa chất lượng tuyệt hảo. Những đôi giày Italia da mềm. Đối với Nico Constantine, tất cả phải là những đồ hạng nhất. Đó là phương châm của chàng, từ năm chàng hai mươi tuổi.

- Ngài dùng gì không, thưa ngài Constantine?- Cô gái của quầy bar đến bên hỏi chàng, đôi chân dài trong đôi tất lưới đen, miệng cười rộng đầy hứa hẹn kiểu Las Vegas.

Nico toét miệng cười. Chàng vốn có hàm răng đẹp, và cả con người chàng cũng thế, với chiếc mũ của dân Digan lang thang trên đầu.

- Sao lại không? Cho tôi ly vodka với đá, mà phải 900 đấy.

Đôi mắt đen của chàng nhìn tới đầy bồn chột, và cô gái yêu mỗi giây phút như thế này. Cô nào cũng thế. Tất cả đàn bà đều say mê chàng- và chàng, ngược lại, cũng không phản đối. Từ cô gái đứng đường đến một công chúa, chàng đều đối xử như nhau. Hoa (bao giờ cũng là hoa hồng); rượu sâm banh (luôn luôn là loại Krug); quà cáp (những đồ trang sức nhỏ bằng vàng của hãng Tiffany) New York hoặc nếu quan hệ kéo dài hơn vài tuần, thì đồ nữ trang nhỏ bằng kim cương nhãn hiệu Cartier. Cô gái bán bar đi lấy rượu cho chàng. Nico nhìn chiếc đồng hồ đeo tay Patek Phillipe bằng vàng. Mới tám giờ.

Chàng còn cả buổi tối trước mặt. Chàng sẽ nhấp nháp chút rượu, xem mọi người chơi, rồi chàng sẽ vào cuộc một lần nữa, và ván bài cuối sẽ quyết định tương lai của chàng.

Nico Constantine sinh năm 1930 trong một khu ngoại ô nghèo ở Athens. Chàng là con trai đầu, và duy nhất, sau bao cô chị gái. Thời thơ ấu của chàng là cuộc sống của cậu con trai nhỏ giữa một đám “các bà các cô”. Mấy cô chị chăm bẵm, trêu chọc, bao quanh cậu. Bà mẹ làm hư cậu, và rồi đủ loại đàn bà con gái họ hàng lúc nào cũng hôn hít, vuốt ve, ôm ấp cậu...

Cha cậu vắng nhà suốt, ông là thủy thủ trên một trong những du thuyền huyền ảo của Onanis, nên Nico đã trở thành “người đàn ông” nhỏ trong gia đình- một bé trai kháu khỉnh xinh đẹp, một thằng chiều bước đi lẫm chẫm đáng yêu, một cậu con trai có vẻ đẹp hủy diệt, và đến khi cậu rời trường học vào năm mười bốn tuổi thì hết thầy đàn bà con gái trong vùng đều yêu cậu điên cuồng.

Ba cô chị, và tất nhiên cả bà mẹ, canh giữ cậu chăm chặt. Đối với họ thì cậu là một ông hoàng.

Khi cha cậu quyết định mang cậu đi theo, như một thứ tập sự nghề phục vụ dưới tàim trong một chuyến đi biển, cả nhà đã làm toáng lên. Nico không được đi đâu khỏi tầm mắt họ, không đi đâu hết. Các bà các cô quyết định vậy.

Người cha tội nghiệp phải đối nhưng chẳng ăn thua gì. Và họ đã tìm cho Nico một công việc tại cảng tàu đánh cá gần đó, cách nơi một cô chị của cậu làm công việc thu nhật cá chưa đầy một trăm mét. Cô canh giữ cậu như một con diều hâu. Hễ cậu nói chuyện với ai thuộc phái nữ nhiều hơn bình thường một chút là cô xuất hiện ngay, mặt sung xia trông rất dữ tợn.

Nhà Constantine, bằng mọi giá, những mong giữ cho chàng trai Nico còn trinh nguyên đến ngày cưới vợ. Chưa bao giờ họ đồng tâm hiệp lực làm việc gì như việc này. Trong khi đó Nico tiếp tục lớn. Cơ thể cậu phát triển mạnh; tất nhiên, cả cái bộ phận đó cũng lớn mạnh theo và hầu như lúc nào nó cũng cứng cáp khiến cậu cảm thấy vướng víu khó chịu. Thật khổ cho cậu, và hẳn là cho bất cứ ai, khi sống “trong lòng” những bốn người đàn bà. Cả bốn, tuy đều là thân thích, ruột thịt với cậu thật đấy, nhưng hỡi ôi, cả bốn gn đều vẫn là đàn bà bằng xương thịt, bằng từng bộ phận cơ thể. Cảm giác đòi hỏi của cậu bị kích động đến hết mức. Những bộ ngực trần. Những cặp đùi dài. Mùi kem phấn của đàn bà. Những đồ lót phơi giăng ra khắp nơi trên lối cậu đi, từng món, từng chiếc đập vào mắt cậu, suốt ngày.

Cho đến năm mười sáu tuổi thì Nico tuyệt vọng. Chỉ có tập thể dục mới khiến cậu bớt căng thẳng, nhưng thậm chí làm như vậy cũng phải đặt kế hoạch trước, như đi hành quân vậy. Những con mắt đàn bà cứ bám theo chăm chăm.

Nico thấy rõ ràng rằng cần phải trốn đi, dù khó khăn lắm mới quyết định được. Xét cho cùng, làm vậy là bỏ lại đằng sau bao nhiêu sự yêu chiều, thờ phụng. Nhưng cũng phải ra đi thôi. Cậu đang bị bóp nghẹt, và đó là lối thoát duy nhất. Chỉ có một con đường để cho cậu thành một người đàn ông thực sự: là rời xa những người bảo mẫu hết sức yêu quý, chiều chuộng cậu này.

Nico ra đi và đêm chủ nhật, tháng Mười năm 1947, và hai ngày sau thì đến thủ đô Athens, đói rét, mệt lả, tin chắc là mình đã sai lầm, và trong lúc khổ sở đã mong sao gia đình đuổi theo, tìm và bắt được mình về.

Cậu không biết phải làm sao kiếm được việc làm hoặ thậm chí phải kiếm việc gì.

Nico lang thang khắp thành phố, rét cóng trong bộ quần áo vải bông, bên ngoài chỉ có một chiếc áo khoác vải dầu che mưa tuyết và băng giá lạnh buốt.

Cuối cùng cậu đến trú dưới cổng một tòa nhà lớn và cứ đứng đó cho đến khi một chiếc xe ô tô có tài xế riêng đỗ lại, nhả ra hai người đàn bà đang cười nói huyên thuyên với nhau.

Bản năng mách bảo cậu phải thu hút sự chú ý của họ. Cậu ho âm ỉ, đón cái nhìn của một trong hai người đàn bà, mỉm cười cầu khẩn, mắt chớp chớp, làm ra vẻ yếu ớt, vô hại.

- Sao? – Người đó hỏi: - Cậu muốn xin chữ ký của tôi à?

Cậu vốn nhanh trí, và không chút do dự:

- Tôi đã đi ba ngày để đến đây xin chữ ký của bà .

Cậu không biết nhưng đàn bà này là ai, chỉ thấy là nàng đẹp kỳ lạ, với mái tóc quấn màu sáng mềm mại, thân hình thon thả dưới chiếc áo khoác lông thú để mở, và nụ cười mê hồn.

Nàng bước lại gần và cậu hít lấy mùi nước hoa diu ngọt.

Nó làm cậu nhớ lại mùi đàn bà ở nhà đã vây bọc cậu suốt mười bảy năm qua.

- Trông cậu kiệt sức rồi, - nàng nói bằng cái giọng thần diệu, rung động và vỡ vụn.

Nico không trả lời. Cậu chỉ nhìn nàng bằng đôi mắt đen cho đến khi nàng cầm lấy tay cậu và bảo:

- Đi nào, cậu sẽ có một ly nước nóng và ít quần áo ấm.

Tên nàng là Lise Maria Androtti, ca sĩ Opera nổi tiếng, ba mươi ba tuổi, đã ly dị, cực kỳ giàu có và là người đàn bà tuyệt vời nhất mà Nico từng gặp, tất nhiên, không phải đến lúc này, mà là sau này, cho đến hết đời chàng.

Mấy ngày sau họ đã trở thành đôi tình nhân. Cậu con trai mười bảy tuổi và người đàn bà ba ba tuổi.

Nàng đã dạy cậu yêu nàng đúng như nàng vẫn thường thêm muốn. Và cậu là một học trò chăm chỉ.

Cậu lắng nghe, tập dượt và thực hiện.

- Trời, Nico! nàng kêu lên trong lúc mê cuồng. – Anh là người tình thông minh nhất mà em may mắn được có.

Tất nhiên, cậu phải trở thành như thế bên một thầy dạy lão luyện như nàng.

Bạn bè nàng đã làm âm lên, bao nhiêu lời răn đe. “Cậu ta chỉ vừa mới qua tuổi một đứa trẻ con”...”

Người ta sẽ la ó lên cho mà xem!”... “Công chúng của bà sẽ không thể chịu nổi điều ấy đâu!”

Lise Marie chỉ cười, mặc những lời phản đối của họ “chàng làm cho tôi hạnh phúc”, nàng giải thích “chàng là điều tốt đẹp nhất từng đến với tôi từ trước đến giờ”.

Nico viết cho gia đình vài dòng chiếu lệ. Chàng vẫn khỏe. Chàng đã có việc làm. Ít nữa chàng sẽ lại viết thư. Chàng gửi kèm theo một ít tiền của Lise Marie. Nàng đã cố nài chàng, và mỗi tháng lại khẳng khẳng bắt chàng làm như vậy. Nàng hiểu chắc hẳn gia đình họ phải chịu đau đớn thế nào khi mất Nico. Chàng thật sự là một người con trai tuyệt vời.

Họ làm lễ cưới vào ngày sinh lần thứ hai mươi của chàng. Lise Marie đã cố giữ kín cuộc hôn lễ, nhưng tất cả đám thợ ảnh ở Hy Lạp đều xuất hiện, và buổi lễ nhỏ biến thành một trò huyền ảo điên rồ. Kết quả là gia đình Nico rút cục đã tìm ra cậu con trai quý tử của họ ở đâu, và họ lao đến Athens, càng làm tăng thêm sự ồn ào mà Lise Marie đã cố làm dịu đi.

Tất nhiên là họ không thể làm gì được nữa. Đã quá muộn. Và lạ Nico và Lise Marie luôn cảm thấy hạnh phúc chưa từng có bên nhau.

Suốt mười chín năm trời họ vẫn đắm mình trong niềm vui sướng nhất. Sự khác biệt về tuổi tác dường như không ảnh hưởng đến cả hai. Chỉ có báo chí thế giới là làm phiền họ nhiều.

Từ một cậu trai trẻ vụng về, Nico dần dần trở thành một người đàn ông thạo đời. Chàng đã tập và đã quen thưởng thức những gì tốt đẹp nhất trong mọi thứ, và Lise Marie thừa sức đáp ứng được lối sống triệu phú cho cả hai.

Nico không bao giờ bận khoăn về chuyện làm việc, và Lise Marie cũng không muốn chàng đi làm.

Chàng cùng nàng chu du khắp nơi, và tự học thành thạo tiếng Anh, Pháp, Đức rồi cả tiếng Ý.

Chàng có tham gia cho vui vào thị trường chứng khoán, và thường thì chàng làm được việc.

Chàng học trượt tuyết, lướt ván, lái xe ô tô đua, cưỡi ngựa, chơi môn pôlô.

Chàng trở thành tay lọc lõi trong chơi bài brit, bài pôkơ và trò backgammon.

Chàng cũng thành thạo trong việc thưởng thức rượu và đồ ăn.

Chàng là một người tình chung thủy và luôn luôn mới mẻ đối với người vợ vừa đẹp vừa nổi tiếng của chàng. Chàng coi nàng như nữ hoàng cho đến tận ngày nàng chết vì ung thư vào năm 1969, ở tuổi năm nhăm.

Lúc đó, chàng cảm thấy mất hết. Chàng buông thả phiêu diêu trong cái thế giới mà chàng chẳng muốn sống khi thiếu Lise Marie yêu quý của chàng.

Chàng ba chín tuổi và đơn độc lần đầu tiên trong đời. Chàng có tất cả. Lise Marie đã di chúc lại cho chàng toàn bộ của cải của nàng. Thế nhưng chàng lại chẳng có gì hết. Chàng không thể sống nổi nữa trong tòa nhà của họ ở Athens, trong nơi ở ẩn dật của họ trên đảo, trong ngôi nhà sang trọng của họ ở Paris.

Chàng bán tất. Bốn chiếc ô tô. Những đồ trang sức xa hoa. Những ngôi nhà.

Chàng tạm biệt gia đình, hiện nay đang sống trong một ngôi nhà ở ngay giữa trung tâm Athel, và chàng lên đường sang Mỹ, nơi mà Lise Marie chưa bao giờ được coi là siêu sao như cả Châu Âu đã từng coi.

Châu Mỹ. Một nơi để mà quên. Bắt đầu cuộc sống mới.

- Rượu vodka của ngài đây, ngài Constantine, - cô gái bán bar nháy mắt với chàng, 90 độ không phải loại thường dùng ở chỗ chúng tôi đâu nhé!- Cô ta ném sang chàng một cái liếc táo tợn, rồi miễn cưỡng đi khỏi vì bị một tay chơi bài pôlơ cáu kỉnh gọi đến.

Las Vegas, một nơi thật không đâu sánh được. Hai tiếng đồng hồ đánh bạc không nghỉ. Những khách sạn lộng lẫy và những trò tiêu khiển. Những cô diễn viên xinh đẹp, ánh mặt trời lấp lánh.

Nico mỉm cười nhớ lại cảm giác đầu tiên của chàng về thành phố này, lần chàng lái xe từ Los Angeles đến, giữa đêm khuya, sau mấy tiếng đi trong bóng tối bỗng hiện ra trước mắt chàng những ánh đèn néon kỳ diệu giữa sa mạc. Đó là một kỷ niệm luôn luôn sống động.

Phải chăng chỉ là kỷ niệm của mười năm về trước ? Nó dường như là mãi mãi...

Mùa hè năm 1979, Nico đến Los Angeles với số hành lý hai nhăm va li nhãn hiệu Cucci đầy căng.

Chàng thuê một chiếc xe hơi hiệu Mercedes màu vàng và đến ở trong ngôi nhà gỗ một tầng nổi tiếp

với khách sạn Beverly Hills nổi tiếng và thông thả chờ xem nó có vừa ý chàng không.

Ai mà chẳng muốn ở địa vị của chàng .

Chàng giàu có, đẹp trai, không bị ai ràng buộc.

Chàng bị tấn công trong vòng có hai phút ngồi dưới tán dù bên cạnh bể bơi.

Người tấn công chàng là Dorothy Dainty, diễn viên điện ảnh một thời, với mái tóc đỏ, rậm, ngực bơm silicôn đo được ba mươi tám in-sơ, và có thói quen tai hại là nói bằng khoe miệng như dân tị nạn trong phim của George Raft.

- Ông là nhà sản xuất phim à? – Cô ta hỏi dò.

Nico lướt nhìn, thấy cũng đáng chú ý và để cô ta dẫn đi thăm thành phố. Cô nàng lấy làm bực mình khi thấy chàng không tỏ ý định bày trò ngủ chung giường như bao kẻ đàn ông khác. Và Dorothy Dainty hết sức ngạc nhiên. Ai cũng muốn ngủ với cô ta. Và ai cũng đạt được điều đó. Cái gã ngoại quốc kỳ quặc này bị làm sao thế nhỉ?

Cô ta dẫn chàng đi khắp nơi: Bistro, La Scala, Daisy, Factory... Trong một chuyến thăm thú Nico đã kết bạn thân với một tay quản lý khách sạn.

Hai tuần sau, chàng không cần đến Dorothy nữa. Chàng gửi cho cô ta một đồ trang sức bằng vàng có đề tặng mấy dòng lịch sự, một đóa hoa hồng đỏ, và không bao giờ hỏi đến cô nàng nữa. “Thằng cha chắc hẳn là dân đồng tính. Dorothy kể với tất cả bạn bè cô ta. “Hắn là thế!”

Ý nghĩ về một người đàn ông thật sự không thèm ngủ với mình đã ném cô ta vào trạng thái suy sụp hàng tuần lễ.

Nico không hề có ý định đưa đẩy những cô nàng như Dorothy Dainty vào chuyện chăn gối. Vợ chàng chết đã ba tháng, và dĩ nhiên chàng cảm thấy cần đàn bà về thể xác, nhưng không gì có thể làm hạ thấp những chuẩn mực của chàng được. Chàng đã từng có một người đàn bà tuyệt vời nhất, và khi chàng đã phải chấp nhận sự thật là không bao giờ còn có thể tìm được một Lise Marie khác nữa, thì tất nhiên chàng phải tìm kiếm một cái gì khảm khá hơn là Dorothy Dainty.

Nico quyết định những cô gái trẻ là tốt nhất đối với chàng. Những khuôn mặt xinh đẹp, trong trắng chưa hề có dấu vết của bần nhơ.

Trước đây, chàng chưa hề ngủ với một người đàn bà nào khác, ngoài vợ chàng. Trong mười năm sau này, chàng đã bù lại thời gian bị mất ấy với rất nhiều cô gái trinh, và không cô nào hối tiếc cả. Chàng là một người tình cự phách. Cực kỳ.

Chàng mua một tòa lâu đài trên đồi Hollywood để làm nơi vui thú. Tất cả cánh đàn ông độc thân ở Beverly Hills đều kéo đến tụ tập, mong trở thành bạn chàng. Chàng có tất cả những gì mà họ muốn. Tầng lớp, phong cách. Điều bộ. Tiền bạc của chàng không gây nổi ấn tượng với họ, bởi họ đều dư tiền của, cái chính là chàng có một nét đặc biệt không thể cắt nghĩa nổi - sức quyến rũ bẩm sinh.

Suốt mười năm Nico sống sung sướng. Chàng chơi tennis, bơi lội, tham dự những nhút vào thị trường

chứng khoán, đánh bạc với bạn bè, thỉnh thoảng đầu tư vào việc mua bán, yêu đương các cô gái non tơ, tắm nắng, tắm hơi, tắm nước nóng, dự những bữa tiệc sang trọng nhất, xem phim, nhảy nhót và vân vân...

Thật là một cú sốc trầm trọng khi chàng bỗng hết tiền.

Nico Constantine khánh kiệt. Thật là tức cười. Nhưng đó là sự thật. Những luật sư cũ của vợ chàng ở Athens, từ hai năm nay đã báo động rằng tài sản đang cạn dần. Họ muốn đầu tư, nhân số vốn của chàng lên. Nico chẳng động đậy gì- và dần dần chàng cứ tiêu hết những gì chàng có.

Chàng thất kinh khi nghĩ đến chuyện không có tiền, và quyết định phải làm một điều gì đó ngay lập tức. Chàng là một tay cờ bạc xuất sắc. Luôn luôn là thế, và sức cám dỗ của Las Vegas lại quá gần.

Chàng suy nghĩ về tình thế của mình. Cần phải có bao nhiêu tiền để duy trì kiểu sống như hiện tại?

Chàng phải nuôi cả gia đình mình ở Athens, nhưng ngoài ra, chàng cũng chỉ còn phải nghĩ đến bản thân mình thôi. Nếu bán đi tòa lâu đài, và thay vào đó, chỉ thuê vài căn phòng để ở, chàng sẽ có một số tiền lớn và lập tức cắt giảm được bao chi phí phục vụ cho tòa lâu đài ấy; hàng tuần, hàng ngày, hàng giờ. Có vẻ là một sáng kiến hay. Chàng sẽ cầm theo số tiền bán nhà, và ở Las Vegas- bằng vận may và ngón nghề của mình, chàng sẽ tăng gấp đôi, gấp ba nó lên, và tất nhiên chàng sẽ tạo được một số vốn lớn để có thể đem đầu tư và sống nhờ vào lợi tức.

Nico ở Las Vegas đúng hai mươi ba tiếng đồng hồ và chàng đã thua một trăm chín mươi tư ngàn đô la.

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 2

Fontaine Khaked tỉnh dậy một mình trong căn phòng của nàng ở New York.

Nàng tháo chiếc mạng ren đen dùng khi ngủ và với tay lấy nước cam trong chiếc tủ lạnh đặt cạnh giường. Vừa nuốt thứ nước mát lạnh ngon lành, nàng vừa kêu rên ầm ĩ. Một cảm giác chán chường ghê gớm đang chực nhấn chìm nàng hoàn toàn. Chúa ơi! Studiô 54. Hai đĩa đồng tâm. Một đen. Một trắng. Cái trò tiêu khiển mới khiếp chứ!

Nàng toan bước ra khỏi giường, nhưng cảm thấy quá yếu sức đành lại đổ sụp xuống đồng chăn gối Porthault. Nàng với lấy lọ thuốc trên chiếc bàn cạnh giường, rồi chiêu ngụm nước cam cho trò mấy viên Edouard, rồi Constantine, rồi Pôlivitamin, và cuối cùng là hai viên men tiêu hóa to tướng.

Fontaine thở dài, với lấy chiếc gương cầm tay bằng bạc. Nàng ngồi dậy và sẫm soi khuôn mặt

mình. Phải. Nàng trông vẫn đẹp lạ lùng, mặc dù vừa trải qua cả một năm kinh khủng.

Mrs Fountaine Khaked- vợ cũ của ngài Benjamin Al Khaked- nhà tỷ phú kinh doanh Ả rập. Quả là Fountaine đã mô tả lão thật chính xác là ĐỒ-Ả-RẬP-THỐI-THA. Nghĩa là loại đàn ông bỏ vợ bằng độc một câu “Ta li dị người” rồi đi thẳng, hoàn toàn tự do.

ĐỒ-Ả-RẬP-THỐI-THA là loại đàn ông vậy đó.

Fountaine đã tìm cách giấu kín những chi tiết bản thủ về lý do Benjamin đòi li dị.

Lão đã bôi nhọ nàng bằng những tấm ảnh chụp lén nàng ngoại tình với nhiều gã trai trẻ. Nhưng thế là không công bằng, nàng có quyền có tình nhân chứ. Benjamin- với cái tuổi sáu mươi- khó có thể đáp ứng nổi những đòi hỏi của nàng.

Vụ li dị vẫn còn làm Fountaine buồn bực- một trong những lý do khiến nàng ở lại New York vào thời gian đẹp nhất trong năm nay, chứ không phải ở London, nơi mà mọi người đều biết nàng.

Không phải Benjamin làm she nhớ tiếc nhiều đến thế, mà là sự trọng vọng và an toàn, trên khắp thế giới, khi người ta được là bà Benjamin Al Khaked.

Tất nhiên, hiện tại nàng vẫn còn là bà Khaked, nhưng nàng đã bị quẳng vào cùng một rọ với hai bà vợ cũ của lão ta- mà một bà đã bị lão bỏ để cưới nàng.

Giờ đây, thế vào chỗ nàng đã lại có một bà Khaked mới – Mark One. Một hình mẫu trẻ gớm ghiếc với cái tên Delores. Một cô ả trông đến là xác xơ, Fountaine nghĩ bụng, cô ta đang làm cho Benjamin thành một lão ngốc chính công và khiếp sấp bạc của lão mỏng đi còn nhanh hơn cả nàng!

Theo cách nghĩ của F. việc dàn xếp vụ li dị không công bằng đối với quyền lợi của nàng. Mức sống của nàng bị giảm sút đột ngột. Thậm chí nàng đã phải hạ mình mặc chiếc áo khoác Sable của năm ngoái. Áo từ tận những năm ngoái? Than ôi, khổ cho Fountaine chưa?

Nàng ra khỏi giường, trần truồng như mọi khi. Thân hình hoàn hảo, săn chắc, da thịt thơm tho. Làn da trơn bóng, đôi vú nhỏ, cao như của cô gái mười sáu.

Fountaine luôn chú ý chăm sóc cơ thể mình. Massage, tắm hơi, xoa bóp mặt. tập thể dục. Tập uốn dẻo. Tất cả những cái đó đã mang lại kết quả. Nàng sắp tứ tuần, vậy mà trông nàng, không một ai, không lúc nào, dám bảo tới ba mươi.

Nàng có vẻ đẹp Anh cổ điển và một thân hình modéc, kết hợp tài tình đến thế là cùng.

Nàng khoác lên người chiếc áo lụa mặc nhà và rung chuông gọi người hầu, một cô gái Puerto Rican béo ị mà nàng chỉ chực đuổi đi nếu thời buổi này không khó tìm người hầu đến thế.

Cô hầu gái vào phòng không gõ cửa.

- Tao muốn mày phải gõ cửa, Ria – Fountaine cáu kỉnh. – Tao đã bảo mày không biết bao lần rồi cơ mà.

Ria cười điệu với bóng mình trong đám gương ốp quanh phòng ngủ. Ôi, lạy giời – cô ả thấy thèm được ở với gã tình nhân Martino trong cái khung cảnh này làm sao!

- Vâng, thưa bà Khaked, - cô ta nói. – Bà muốn cháu chuẩn bị cho bà tắm ạ?

- Phải. – Fontaine trả lời cộc lốc. Nàng thật không thể chịu nổi con này nữa.

Sarah Grant, bạn thân nhất của Fontaine ở New York, đang kiên nhẫn ngồi ở nhà hàng Bốn Mùa, chờ Fontaine đến cùng ăn trưa. Nàng nhìn chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Cartier tinh xảo và thờ dài bực bội. Fontaine lúc nào cũng đến muộn, một trong những thói quen khó chịu nhất của nàng.

Sarah ra hiệu với người hầu bàn mang thêm ly Martini. Nàng là một người đàn bà cực kỳ hấp dẫn, với nét mặt Slavơ nồng nàn, mái tóc đen nhánh cuộn thành búi. Bản thân nàng rất giàu có, đã qua hai đời chồng triệu phú, và hiện đang là vợ Allan, một nhà văn, người có chuyện sở thích với nàng trong một quan hệ tình ái khá là kỳ quái. Hiện thời cả hai đều đang say mê một gã đồng cô người New England, kẻ từng muốn trở thành một ca sĩ hát nhạc đồng quê.

Fontaine bước vào, dừng lại một chút ở cửa, áy thế mà mấy cái đầu đã quay lại. Hai người đàn bà hôn nhau. Môi chạm nhẹ vào môi.

- Cậu thấy Beverly Hills thế nào? – Fontaine hỏi. - Ở đây tuyệt chứ hả?

Sarah nhún vai.

- Cậu biết tớ nghĩ thế nào về Los Angeles rồi đấy. Buồn tẻ và nóng nực. Nhưng mà Allan lại thích nó, cuối cùng thì cũng có một kẻ đỡ hơi chịu mua kịch bản phim của anh ta. Họ trả hai mươi ngàn đô. Anh ta tưởng như mình bắt được vàng vậy!

- Thú vị đấy chứ?

- Thật đáng yêu. Cuối cùng thì anh chồng của tớ cũng có tiền. Chỉ bằng số tiền tớ trả hàng quý để ảo hiềm đám trang sức mà tớ không dùng đến.

Fontaine cười.

- Sarah, cậu thật là tòi... Nhưng anh chàng đáng thương này lại có cái của quý ấy, cậu biết mà.

- Ô, thế à? Thế cậu bảo cho tớ anh ta cất nó ở đâu đi. Tớ thèm được biết lắm đấy.

Hai người đàn bà vừa ăn vừa sôi nổi chuyện phiếm - về khoản này thì cả hai đều sành sỏi. Cho đến khi cà phê được mang đến thì họ đã phanh phui mở xẻ hầu như tất cả những ai mà họ cùng quen biết và đều rất khoái trá.

Sarah nhấp chút rượu Grand Marnier.

- Tớ có gặp anh bồ cũ của cậu ngoài bãi biển. - Đột nhiên nàng nói. - Cậu còn nhớ Tony không?

- Tony à? – Fontaine giả bộ như không nhớ, mặc dù nàng biết ngay là Sarah đang nói về ai. Tony Blake. Tony, ngựa giống.

- Anh ta vẫn còn nhớ cậu đấy, - Sarah chế giễu, - và với một cảm xúc thiếu thốn quá mãnh liệt. Cậu đã làm gì với anh ta thế?

Fontaine nhăn mặt.

- Tớ đã làm cho hắn từ một gã hầu bàn tầm thường, một con số không, trở thành một giám đốc hạng

nhất của một sàn nhảy nhất hạng ở London.

- Ô, phải rồi. Sau đó cậu bỏ rơi hẳn chứ gì?

- Tớ chẳng cần sự phục vụ của hẳn nữa, trước khi hẳn không cần đến tớ. Cái thằng con hoang hèn hạ lại hay vênh váo đó chỉ tính chuyện đứng ra làm ăn độc lập, hòng qua mặt tớ trong kinh doanh.

Sarah cười.

- Thế điều gì đã xảy ra?

- Tớ nghĩ là tớ đã kể hết với cậu rồi đấy. Tớ dụ được người chung vốn với hẳn bỏ sang chung vốn với tớ, vậy thôi. Cho đáng đời. Từ đó tớ chẳng nghe nói gì về hẳn nữa. Hẳn làm cái trò gì ở Los Angeles thế?

- Đánh hơi, sục sạo như tất cả mọi người đến đó. À này, cái quái gì xảy đến với câu lạc bộ Hobo của cậu vậy?

Fontaine rút trong cái xách Vuiton ra hộp phấn trang điểm xinh xắn và ngắm nghía khuôn mặt mình trong chốc lát.

- Câu lạc bộ của tớ vẫn đông, vẫn mạnh, vẫn vừa ý tớ và khách hàng.

Nàng chọn một thỏi son bóng bôi lên môi, nói tiếp:

- Luật sư của tớ vừa gửi thư đến sáng nay, có vẻ muốn tớ trở về thu xếp mấy việc.

- Việc gì thế? – Sarah hỏi trêu chọc.

Fontaine đóng hộp trang điểm lại.

- Chuyện tiền bạc, bỏ ạ. Kém gì chuyện ngủ nghề đâu?

Sau bữa ăn, học chia tay nhau, mỗi người đi một đường. Fontaine có cảm giác là nàng đã phải giữ một bộ mặt trơ lầy, ngay cả trước người bạn thân như Sarah. Vừa thả bộ dọc đường Fifth Avenue nàng vừa nghĩ đến bức thư của ông luật sư và những điều viết trong đó. Những khó khăn về tài chính... Những hóa đơn chưa thanh toán... Tiêu nhiều tiền quá... Hobo đang trong tình trạng lộn xộn... Phải, tất nhiên đã đến lúc nàng phải trở về London và phải thu xếp mọi việc.

Nhưng mà chuyện gì có thể xảy ra với Hobo được nhỉ? Từ khi Benjamin mua Hobo cho nàng, nó luôn được coi là làm ăn khấm khá, Tony, tay giám đốc, người tình của nàng, con ngựa giống, đã trở thành người đàn ông đáng thèm muốn nhất ở London khi nàng đặt hẳn lên cái chức đó. Và sau khi nàng tổng khứ hẳn đi, Ian Thaisne, người chung vốn mới của nàng đã cho trang hoàng lại câu lạc bộ, đưa lên một giám đốc mới, nhưng sau đó hẳn tức muốn chết vì nàng không hề có ý định chuyển quan hệ kinh doanh giữa họ sang chuyện tình cảm riêng tư. Thế là nàng mua luôn cổ phần của hẳn, và khi nàng rời London thì Hobo đang rất phát đạt. Và tất cả là của nàng, nó phải là một tài sản lớn chứ không chỉ là một dùm tiền chết tiệt trong đồng của cải hiện khá là còm cõi của nàng.

Trời bắt đầu mưa, Fontaine nhìn quanh tìm kiếm vô vọng một chiếc tắc xi. Trời ơi! Đã đến lúc nàng cần phải có cho mình một tay triệu phú khác- chứ đâu phải cần tìm mấy cái tắc xi giẻ rách thế này.

Nàng phải có một chiếc xe hơi mang nhãn hiệu Rolls, như nàng vẫn luôn luôn có khi là bà Benjamin Al Khaked. Còn như hiện nay thì nàng chỉ đủ sức thuê một chiếc xe loàng xoàng và một tài xế cũng loàng xoàng tương tự chiếc xe, mà cũng chỉ vào buổi tối chứ không phải suốt ngày đêm. Bây giờ nàng cần cái xe Rolls kinh khủng, trong khi những bạn tình trẻ trai mà nàng chọn chẳng có quái gì ngoài độc chiếc xe máy. Những bạn tình ở New York này đây. Trong đời nàng, Fountaine thích những người đàn ông biết phô của cải của họ.

Thực ra nàng chưa bao giờ phải đuổi theo đồng tiền, mà chính nó lại luôn tự tìm đến, bởi sắc đẹp “chết người” của nàng. Benjamin Al Khaked chẳng hạn, lão phát hiện ra ngay khi nàng đang làm người mẫu trong một cuộc trình diễn thời trang Moritz và lão quảng quách bà cũ đi còn nhanh hơn một cô điếm gât đầu.

Sau khi đã từng sống với Benjamin thì tiền trở nên rất là cần thiết. Fountaine đã có sở thích với mọi thứ hạng nhất, cho nên khó mà nén lại được. Nhưng nàng muốn nghỉ ngơi một chút đã, trước khi tìm một ông chồng tỷ phú khác. Tỷ phú thì đều già cả (trừ những ngôi sao nhạc rock lập dị, những kẻ đường như thế nào rồi cũng cột mình vào mấy ả diễn viên tóc vàng, trẻ ranh). Và một lão già thì không phải là thứ mà Fountaine cần. Nàng cần một gã trai trẻ - nàng thích loại đó- nàng ham muốn một thân thể cường tráng, khỏe, đẹp, cơ bắp.

Một gã say lão đảo bước qua đại lộ Fifth Avenue, hấn lắc lư, miệng đầy dãi dớt ngay trước mặt nàng, chắn đường nàng.

- Cô em, có muốn trèo lên giường không nào? – Hấn hỏi, cái mồm đầy dâm dật há ra.

Fountaine lờ đi, cố đi qua.

- Hở, - hấn tìm cách chặn nàng, ... sao vậy ? cô em không muốn à?

Fountaine đẩy mạnh hấn một cái, rồi nhìn thấy tắc xi, nàng chạy đến, và bị trượt chân ngã xoài ra đường Không tức giận, nàng chỉ thở dài.

Quả thật là đã đến lúc phải đi khỏi New York.

Ngay lúc Fountaine vừa ra khỏi nhà để đi ăn trưa với Sarah, cô hầu người Puerto Rican của nàng lao ngay đến điện thoại. Mười phút sau, bô cô ả đã có mặt, Martino. Một gã da đen đẹp trai nhất thành phố New York.

- Gì thế cô bé?- Gã hôn và cù cho cô ả một cái trong khi đôi mắt lạnh lùng của gã rà xét từng phân vuông trong căn phòng sang trọng.

- Chúng mình có hai tiếng, - Ria nói nhanh, - con mụ lẳng lơ sẽ không về trước giờ đó đâu.

- Mặc kệ nó, bé ơi, mặc kệ.

- Phải rồi, ông tướng ạ. Chỉ có điều là... Này, em đã tưởng tượng ra một cảnh. Ôi, Martino chúng ta có nên để phí cả năm phút đồng hồ thế này không? Em cho anh xem phòng ngủ của mụ ta nhé? Trời ơi, bao giờ nó là của ta nhỉ?

Martino chỉ cười nhả nhỏ.

Fontaine dùng thời gian buổi chiều ở mỹ viện và nghe thêm mấy câu chuyện phiếm. Một vài chuyện Sarah đã kể rồi, nhưng được khẳng định lại thì cũng hay.

- Tôi sẽ trở về London, - Fontaine tâm sự với Leslie, thợ làm đầu của nàng.

- Thế à? – Leslie nhe răng cười. Anh ta có bộ răng đẹp, khuôn mặt dễ coi, thân hình đẹp, nhưng anh ta lại lười ở chỗ lẽ ra cần phải tiến. Một thực tế mà đích thân Fontaine đã kiểm tra.

- Đã đến lúc tôi cần thay đổi không khí, - Fontaine nói tiếp. – Tôi cảm thấy dường như ở đây mình sống quá tĩnh lặng.

- Tôi hiểu bà muốn nói gì, - Leslie đáp với vẻ thông cảm. Lạy Chúa! Fontaine Khaked mà sống tĩnh lặng! Thật là nực cười. Con mụ già lẳng lơ này hẳn là phải cuốn theo tất cả những chàng trai dưới hai mươi tuổi ở thành phố New York!

Bản thân Leslie, hai sáu tuổi, và không được vừa ý bởi lẽ bà Khaked khét tiếng mới chỉ cho anh vào giường có một lần, rồi ruồng bỏ ngay, làm như người anh có mùi thối khắm gì đó. Ồ, nhưng mà anh vẫn còn cần thiết để làm đầu cho nàng – mà tại sao lại không cơ chứ- anh là thợ làm đầu giỏi nhất thành phố. Và một nhất nữa.

- Anh sẽ nhớ tôi chứ, Leslie? – Fontaine gắn chặt đôi mắt kỳ ảo chết người của nàng và anh ta.

Nàng dùng vẻ vĩnh tán tỉnh, và Leslie biết thế. Sao thế bà Khaked? Một vài tiếng để lấp chỗ trống ư? Anh ta tự hỏi.

- Tất nhiên tôi sẽ nhớ bà, mỗi khi làm một bộ tóc giả, tôi sẽ nhớ bà.

Fontaine về nhà trong tâm trạng chẳng lấy gì làm vui vẻ. Gã đàn ông kinh tởm trên đường. Leslie ra bộ lấu cá. Rồi gã lái tắc xi dờ hơi luôn mồm đòi bàn luận về tài sản của tổng thống Carter- cứ làm như họ là một phần quan trọng trong lịch sử chính trị không bằng? Đồ lừa ngu ngốc! Mà nàng lại đang đau đầu nữa chứ.

Trong thang máy, nàng cũng chẳng buồn tìm chìa khóa nhà. Nàng ấn chuông và rửa thầm khi mãi không thấy Ria trả lời. Cuối cùng nàng chột nghĩ, chắc con ngu này ngủ mất rồi, sau khi ngồi thụt ra với mấy vở ôpêra sụt mướt trên tivi.

Điên tiết, Fontaine lục lọi trong xác lấy chìa khóa và vào phòng, giận dữ hét tướng lên.

- Ria! Mà ở chỗ chó chết nào thế?

Cảnh tượng đập vào mắt nàng chẳng lấy gì làm đẹp đẽ. Phòng nàng đã bị dọn sạch trơn, và mới nhìn lướt qua nàng thấy những thứ còn lại đều bị đổ vỡ hết.

Quá sững sốt, nàng bước vào bên trong, hình dung ra cảnh Ria có lẽ đã bị giết, đang nằm sòng sọt giữa những mảnh vỡ, hoặc thậm chí bọn cướp vẫn đang còn trong nhà. Và nàng hét hoảng chạy vội ra ngoài.

Cảnh sát ở đây thật là cù. Họ chỉ mất có tiếng rưởi để tới nơi và không tìm thấy Ria bị chết, chỉ thấy

dòng chữ “Đồ con đĩ” viết bằng sơn trên bức tường ốp gương trong phòng ngủ.

Fontaine nhận ngay ra nét chữ ít học, nguệch ngoạc của Ria.

Tất cả những gì có thể mang đi được, đều biến sạch - quần áo, túi sách, đồ trang điểm, khăn trải giường, khăn tắm, những đồ đạc lặt vặt- thậm chí cả những đồ gỗ, nhẹ và tất cả đồ điện, cả cái phích cắm mà trước đây Ria vẫn quẳng lung tung khắp phòng.

Giường cũng bị lột sạch, trừ tấm đệm còn ghi lại cả thông điệp cá nhân của chúng.

- Lạy Chúa toàn năng! –Fontaine nổi đóa lên. Nàng nhìn trừng trừng vào hai gã cảnh sát.

- Tìm chỗ chớ nào ra một gã thám tử điều tra vụ này, hả? Tôi có những bạn bè rất có vai vế, các anh biết đấy, tôi sẽ tác động - rất nhanh.

Hai gã cóm liếc nhìn nhau. Nhờ trời đừng để Slamish nhúng vào vụ này, cả hai cùng nghĩ một lúc.

Nhưng cả hai gã đều biết rằng điều đó không thể tránh khỏi. Slamish và Fontaine chắc chắn sẽ gặp nhau.

Sếp thanh tra Marvin H. Slamish có ba nhược điểm tai hại. Một là không thể điều khiển nổi cơ mắt trái khiến nó cứ nháy loạn lên vào những lúc không thích hợp nhất. Hai là khả năng tìm hơi trong ruột yếu kém, chẳng bao giờ có thể biết chắc nó bực ra lúc nào. Ba là cái mùi đậm đặc tỏa ra từ người ông ta mà bao nhiêu nước thơm cũng không thể át đi được.

Sếp thanh tra Slamish cũng đâu có sung sướng gì.

Ông ta sử dụng thuốc xịt miệng, phấn, nước hoa, nước thơm dùng cho chỗ kín của phụ nữ... xịt vào chỗ kín của mình. Thế mà người ông ta vẫn bốc mùi ghê gớm (eo ơi kính quá).

Fontaine nghĩ thấy ngay lúc ông ta bước vào phòng nàng.

“Trời ơi! Mùi gì mà kính thế không biết?”

Sếp thanh tra Slamish nháy mắt, đánh phát rắm và cởi áo mưa.

Fontaine tỏ vẻ khó chịu. Nàng vung tay chỉ khắp gian phòng bị vợ vét sạch. “Các ông sẽ làm gì với vụ này đây?” Giọng nàng rít lên với cái uy quyền kiểu Anh. Nàng nhìn trừng trừng vào mắt sếp thanh tra Slamish như thể chính ông ta là người có lỗi vậy. – “Thế nào?” Đôi mắt kỳ ảo của nàng nhìn ông ta khinh khinh. “Ông đã tìm ra con hầu của tôi chưa?”

Sếp thanh tra ngồi sụp xuống chiếc ghế còn sót lại. Chỗ đệm bị rách toạc phòi lên. Ngày hôm nay với ông ta chẳng hay ho gì. Ngày hôm nay thật như cứt. Cuộc cãi cọ với thằng em vợ cụt tay, cựu chiến binh trong chiến tranh Việt Nam, một nghệ sĩ bịp bợm hàng đầu ở Manhattan. Và bây giờ thì mục đàn bà thượng lưu người Anh dữ tợn này. Thế còn chưa đủ cho đầu ông ta nhức hết cả lên ư? Còn chưa đủ cho cái mùi đậm đặc của ông ta bắt đầu xộc vào lỗ mũi kém nhạy cảm của chủ nó ư?

- Tất cả đã được kiểm tra, thưa bà, - ông ta lảm bảm.

- Đã được kiểm tra? – Fontaine nhướn mày ngờ vực. – Thế ông đã tìm lại được đồ đạc của tôi chưa? Ông đã bắt được con hầu của tôi chưa?

Hai gã cóm đưa mắt nhìn nhau.

Slamish cố tạo ra bầu không khí tin tưởng và oai quyền.

- Hãy cho chúng tôi thời gian, thưa bà, cho chúng tôi một thời gian. Hiện nay cuộc điều tra đang đi đúng hướng. Thực tế là tôi muốn được hỏi bà vài câu?

- Hỏi tôi? Ông định giễu tôi chắc. Tôi không phải là tội phạm.

- Tất nhiên là không phải rồi, thưa bà. Nhưng bây giờ lại không phải là không có những người ừm... bày đặt ra mọi chuyện..

- Tiền bảo hiểm... Bà hiểu tôi muốn nói gì chứ?

Mắt Fontaine long lên.

- ý ông nói chính tôi dựng lên chuyện này?

Slamish lại bị nháy mắt không đúng lúc.

- Ông là một gã đê tiện kinh tởm! – Fontaine hét lên. – Tôi sẽ tước lon của ông vì sự... sự láo xược này.

Slamish mệt mỏi đứng dậy, đánh một phát rắm, và toan xin lỗi.

- Cút ra khỏi đây, - Fontaine la lối, - tôi không muốn ông theo vụ này nữa. Chồng tôi là Benjamin Al Khaked, tôi mà kết tội ông với ngài...

Sếp thanh tra Slamish lùi ra phía cửa. Ông ta nằm bẹp trên giường suốt mấy ngày.

Năm tiếng sau Fontaine được chuyển sang một phòng tại khách sạn Fiere.

Ôn Chúa, bọn chó má đó không lấy được đồ trang sức của nàng. Nó đã được cất giữ anh toàn trong nhà băng- một sự cẩn trọng mà Benjamin luôn luôn nhấn mạnh, và nàng chịu nghe theo.

Về phần căn phòng, nó cần được trang trí lại. Còn quần áo của nàng.. số quần áo mới thì không thành vấn đề, rất may là nàng đã có bảo hiểm đầy đủ.

Thôi được. Vài ngày ở khách sạn Fierre sẽ cho nàng lấy lại tinh thần đi mua sắm mấy thứ.

Rồi trở về ... London... Hobo.. và thu xếp cuộc sống ...

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 3

Bernie Darrell đã li dị được đúng bốn tháng, hai ngày và mười hai giờ. Anh biết chính xác vậy, vì cô vợ cũ, Susanna không ngớt gọi điện thoại đến nhắc cho anh nhớ. Tất nhiên, cũng có những nguyên

nhân khác để cô ta gọi cho anh. Bể bơi không hoạt động. Chiếc Ferrari của cô ta bị hỏng. Đứa con nhớ bố. Có thật anh đã chán xuất hiện ở Beverly Hills - với người đàn bà khác chưa? Nhanh thế ư? Anh có nghĩ cô ta cảm thấy thế nào không?

Trời ơi! Anh thật không bao giờ hiểu nổi đàn bà. Susanna và anh đã phải chịu năm năm khổ sai trong cuộc sống vợ chồng - mặc dù những mục tằm phào trên báo và các tạp chí đã vẽ họ thành một mối tình đôi lứa đáng mơ ước.

Susanna Brent, cô đào trẻ xinh đẹp, con gái Carlos Brent, ca sĩ lừng danh, ngôi sao điện ảnh, một trùm mafia theo tin đồn. Còn Bernie Darrell - một kẻ quyền thế thét ra lửa của công ty đĩa hát. Một kẻ quyền thế? Anh! Thật là nực cười! Anh đã buộc phải để Susanna sống theo lối mà cô ta đã quen sống. Thế đấy. Chỉ có thế. Và cô ta không lúc nào chán việc đẩy lão bố ra ngang trước mặt anh, anh còn có thể làm gì hơn được nữa.

Một buổi sáng, Bernie thu xếp vali quăng vào sau chiếc xe Porsche màu bạc của anh, và biến. Suốt từ đó Susanna cứ van xin anh quay lại.

Bernie không phải là người khôn ngoan lắm, nhưng nghe những lời khuyên răn của bạn bè, anh đã hiểu ra rằng quay trở lại tức là tự đem cái của quý của mình cho Susanna đặt lên thớt. Ở xa cô ta, càng ngày càng thấy điều đó là đúng.

Anh thật may mắn có được người bạn như Nico Constantine. Nico đã cho anh đến nhà chàng và mời anh ở lại tới bao giờ tùy thích. Anh ở đó bảy tháng, và anh khoái nhóm bạn bè của Nico đến nỗi chẳng muốn tìm chỗ ở riêng cho mình nữa.

Nico là thần tượng của anh. Chàng là tất cả những gì mà Bernie khao khát được có. Bernie còn đang độ trẻ trung. Vóc dáng cân đối. Anh chơi tennis, chạy bộ, xì ma túy, còn uống rượu cứ như là người ta uống nước để sống vậy.

Nico không động đến ma túy, và Bernie thì sẽ cai. Nhưng bao giờ anh cũng bảo để mai... mà anh thì chẳng bao giờ cảm thấy ngày mai sắp đến. Dù sao thì anh vẫn cần ma túy, đó là phép lịch sự xã hội. Nghĩa là với tư cách ông chủ công ty đĩa hát West Coast, làm sao anh có thể ngồi họp bàn với các nhóm ca sĩ mà lại không xì? Thói xấu nghề nghiệp. Nó ăn vào người còn nhanh hơn là một điều thuốc lá ở quán cà phê Anita Bryant.

Bernie đã cố bắt chước cách ăn bận của Nico, nhưng vẫn không thể hoàn hảo như của chàng được, những chiếc sơ mi của anh chẳng bao giờ trông đứng áo - thậm chí cả những chiếc máy bằng tay. Trông anh cũng ra dáng, nhưng chỉ là khi đứng sau Nico, không có Nico/

Bernie có khuôn mặt đẹp trai nhợt nhạt, răng hô, hơi thở nặng nề, mái tóc lượn sóng, một vết sẹo ở bụng, nước da thường xuyên rám nắng, và cái ấy khá là khiêm nhường.

Một trong những điểm tuyệt nhất của Susanna là trong tất cả các cuộc cãi cọ, mặt sát lẫn nhau của họ, cô không bao giờ đã động tới cái của khiêm nhường ấy của anh. Không bao giờ. Anh yêu cô vì lẽ

đó.

Lúc này Bernie đang ngồi trên máy bay đi Las Vegas, mắt nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, tự hỏi không biết phải giải thích thế nào với Nico về Cherry đây.

Cherry ngồi cạnh anh, đôi tay thanh tú bắt chéo trên vạt áo, vẻ đoan trang. Khuôn mặt đẹp, thư thái. Mái tóc dai, vàng óng để xõa, trông mê hồn.

Cô ta đã bị nốc ao. Cú “đánh” của Nico thật trúng đích. Chàng đã bỏ rơi cô tuần trước, kèm theo hoa hồng, nữ trang kim cương và một vài lời như chàng vẫn thường nói trong những trường hợp tương tự; rằng chàng xa cô chỉ vì như thế mới tốt cho cô, rằng cô sẽ hạnh phúc hơn nhiều khi không có chàng.

Nico quả là một nghệ sĩ thô bỉ nhất hạng. Bernie vui vẻ nghĩ bụng. Một gã sở khanh chính hiệu. Anh ta bỏ rơi các cô bồ nhưng lại luôn để họ nghĩ là chính họ bỏ rơi anh ta. Đồ lấu cá.

Trong vòng bảy tháng Bernie đã thấy Nico làm như vậy với sáu cô gái. Toàn những cô đẹp phát sợ, trong trắng, con nhà lành. Tất cả họ ra đi đều không một tiếng rên rỉ, thậm chí, một cái chau mày, một lời nguyền rủa. Nico nói đúng, không có chàng họ sẽ sống tốt hơn (đúng là tại sao họ lại chẳng bao giờ hiểu ra điều đó nhỉ) nhưng họ phải chia tay nhau với một người bạn tốt nhất, họ đeo đồ trang sức kim cương Cartier của chàng tặng (thường thì là hình một con chuột hoặc một con bướm cài áo) và nói về chàng bằng những lời lẽ nồng nàn nhất.

Bernie không bao giờ thuộc loại gặp may với phụ nữ. Hễ khi anh mới có ý định cho rơi cô nào là cô ấy lập tức phát cuồng lên, gọi anh là đồ chó đẻ và nói xấu anh khắp thành phố. Anh đã làm gì sai trái nào?

- Còn bao lâu nữa thì chúng ta hạ cánh? – Cherry dịu dàng hỏi.

Ôi, lạ Chúa? Cherry! Cô đã cùng với Bernie nghe được điện thoại Nico gọi, bảo be cho giật tạm ít tiền và mang đến Las Vegas cho chàng. Lập tức Cherry khăng khăng đòi đi cùng, vừa kiên quyết, vừa van nài với vẻ thiếu nữ vô tội.

- Tôi cần nói chuyện với Nico, - cô giải thích. – Cuộc đời tôi đang ở ngã tư đường, và chỉ có anh ấy mới giúp được tôi. - Chẳng lẽ nàng thực sự muốn tìm lại Nico?

- Cô không thể đợi vài ngày được à? Bernie lẩm bẩm. – Anh ấy sẽ quay lại Los Angeles ngay thôi.

- Không. Tôi cần gặp anh ấy ngay bây giờ, lúc này.

Anh không thể đuổi Cherry. Điều thật sự làm cho anh khó chịu là Cherry đã để anh trả tiền vé máy bay cho cô ta. Đồ trợ tráo! Không hề động tay đến ví, chỉ mỉm cười ngọt ngào, đặt bàn tay mềm mại lên tay anh và “Cám ơn, Bernie”.

Các báo chí mô tả anh là Bernie Darrell triệu phú, ông chủ đĩa hát. Ừ thì hăng của anh cũng phát.

Nhưng triệu phú ưót? Quên điều đó đi. Anh có thể sẽ bị vét hẫnh túi vì khoản tiền trả lố bịch là tiền li dị cho Susanna. Và tất nhiên, làm con rể Carlos Brent, - mặc dù anh chỉ là con rể cũ – có nghĩa là

luôn luôn sẽ bị kiểm soát. Anh tự hỏi không hiểu Nico bảo “cho giạt tạm ít tiền” nghĩa là thế nào. Có vẻ là một yêu cầu lạ lùng về phía Nico. Anh ta lúc nào cũng sung túc, tiêu tiền như nước. Và ở Las Vegas anh ta có thể rút tiền gửi nhà băng để mà dư dả tiêu pha chứ? Nhưng dù sao Bernie cũng dừng lại ở văn phòng và lấy ra 6000 đô tiền mặt, từ kết sất của mình khi chợt nhớ ra rằng từ khi dọn đến ở với Nico, anh chưa bao giờ trả một khoản tiền nào. Thậm chí một cốc rượu uống ở quán rượu góc phố anh cũng bảo gửi hóa đơn thanh toán đứng tên Nico. Bây giờ anh mới cảm thấy mình có lỗi. Nhưng Nico đúng là một chủ nhà tuyệt diệu, không bao giờ để khách phải sờ tay vào ví, ngay cả với ông khách ở liền tù tì bảy tháng trời như anh.

Đâu đó trong tận đáy lòng mình Bernie biết có thể đã xảy ra điều gì đó không ổn trong tình hình tài chính của Nico. Những sự việc liên tiếp xuất hiện đã cho thấy điều đó. Thứ nhất, tại sao tự dưng Nico lại bán nguyên biệt thự tuyệt diệu ở Beverly Hills hai tháng trước đây? Anh ta bán được giá, nhưng mọi người đều biết rằng nếu anh ta có một bất động sản ở Beverly Hills thì tha hồ làm cao, quát giá nào cũng là hợp lý. Giá cả leo thang với tốc độ chóng mặt.

Lúc đó Bernie nói đùa.

- Anh định rũ ra khỏi cái nhà khách phiền nhiễu này hử?

Nico nở một nụ cười bí ẩn của riêng chàng, và thu xếp mọi việc để cả hai chuyển sang ngôi nhà chàng mới thuê. Không phiền một ai cả.

Sau đó Bernie còn nhận thấy một điều khác: những hóa đơn chờ thanh toán bắt đầu chất thành đống trên bàn Nico, và chàng ta luôn luôn chần chừ trong việc “giải tán” nó.

Cherry nói, “Ừ hử! Tôi không thích cái kiểu hạ cánh này lắm!”

Trông mặt cô ta hơi tái đi. Bernie đưa cho cô cái túi nôn và ngồi ngả ra sau trong lúc máy bay đáp xuống phi trường Las Vegas.

Nico không chút cảm giác nào về thời gian nữa. Chàng đã ngồi ở bàn chơi baccarat bao nhiêu lâu rồi? Hai, ba, hay bốn tiếng đồng hồ? Chàng chỉ biết mỗi điều là vận đen cứ nhất định không chịu buông tha chàng.

Mồ hôi lấm tấm trên trán, nhưng vẻ mặt chàng vẫn thản nhiên, - nụ cười quyến rũ vẫn thường trực trên môi.

Kế hoạch của chàng đã hỏng một cách thảm hại. Cái mà bắt đầu chàng tưởng như là một việc hết sức dễ dàng, dù chơi bời qua quýt vẫn có thể vớ bở, đã thành ra một trò tệ hại. Chàng đã thua đến đồng đô la cuối cùng trong số tiền có được bán ngôi nhà, và tệ hơn nữa – chàng đã nợ thêm tới năm trăm ngàn đô la.

Tài nghệ và may mắn đến đâu, một khi quân bài hoặc con súc sắc đã chống lại anh thì cũng đành bó tay thúc thủ. Ngoại trừ anh không chơi nữa, mà chàng lại không thể làm thế. Chàng vẫn cứ lao vào như một anh nhà quê ngớ ngẩn.

Giờ đây chàng đang trong một tình thế còn tồi tệ hơn nhiều so với kẻ đơn thuần là khánh kiệt. Chàng đang nợ những người mà ai cũng có thể phát run lên khi nghĩ đến chuyện nếu họ biết là mình không có khả năng trả nợ.

Thật như một cơn ác mộng. Dường như điều đó xảy ra trước khi chàng nhận biết nó.

Hai ngày, tất cả chỉ trong vòng có hai ngày

Người đàn bà ngồi cạnh đẩy hộp bài baccarat về phía chàng. Bà ta đang đò bạc, vợ khá bộn tiền.

Trong tâm trạng hưng phấn, bà ta không giấu ý định ve vãn Nico, mặc dù hẳn cũng biết mình đã khá bộn tuổi, ít ra cũng đang dùng dằng ở cái ngưỡng sáu mươi. Đôi bàn tay mập mạp và những ngón tay của bà ta đeo đầy đồ trang sức, những món đồ khá kỳ cục- ít thẩm mỹ nhưng lại nhiều giá trị. Tay trái là một cục kim cương tuổi đời. Nico bị mê hoặc bởi cái kích thích của nó. Hẳn nó ít nhất cũng phải là 500 ngàn đô. Anh thầm đánh giá vậy.

Khi tắc xi chờ anh và Cherry từ sân bay đến, Bernie rất tức tối nhìn thấy chính cái tên Carlos Brent trung ra trước khách sạn Forum. Thế quái nào mà Nico lại chọn đúng nơi này nhỉ?

- Tôi chưa bao giờ ở đây cả- Cherry vừa nhận xét vừa vuốt lại váy bằng đôi tay thanh mảnh, nhợt nhạt.

- Đừng có mà quá háo hức, - Bernie cắn cẩu, - cô có thể phải quay về bằng chuyến máy bay sớm nhất đấy.

- Tôi không nghĩ thế, - Cherry trả lời, vẻ nghiêm nghị.

- Ô, thế cơ đấy? Bernie biết chắc một điều là khi Nico đã cho rơi cô nào thì cô đó, hoặc sẽ thành gái già hoặc buộc phải đi tìm người đàn ông khác. Không có chuyện quay lại, cho dù cô ta có quý báu đến đâu.

Tại phòng khách lớn, Buồn được chào đón như một ông vua. Với tư cách con rể cũ của Carlos. Lão khăng khăng bắt cả đám tiệc cưới chết tiệt ấy phải bay trở lại Vegas với lão để làm lễ tại đó.

Hừm! Làm tình với cô dâu mới bên cạnh ông bố mafia nổi tiếng của cô ta ở dãy nhà ngay sát vách cũng chẳng phải là điều ghê gớm nhất mà anh đã trải qua.

- Tôi muốn vào toilet sửa soạn một chút trước khi gặp Nico. - Cherry nói

- Ừ, - Bernie đồng ý, - đưa tôi chìa khóa buồng của Nico Constantine, - anh bảo cô gái ngồi sau quầy chỉ dẫn. - Ông ta đang đợi chúng tôi.

- Vâng, thưa ngài Darrell, - cô ta nói và nhìn nhanh Cherry một lượt từ đầu đến chân. Trong khoảng một tiếng nữa tin này sẽ lọt đến tai Carlos, rằng Bernie đã đến Las Vegas với một cô gái tóc vàng, mười chín tuổi.

- Đây là cô Cherry Lotte, - Bernie nói nhanh. - Vợ chưa cưới của ngài Constantine.

- Vợ chưa cưới! nghe thật du dương! một từ cổ điển đáng yêu làm sao! Bernie nghĩ thầm. Nico sẽ giết mình. Nhưng còn hơn là chịu một bãi nước giải của Carlos Brent.

Hộp bài baccarat đã bị người đàn bà mình đầy trang sức vét sạch. Bà ta thắng hết ván này đến ván khác, cho tới lúc cái hộp rỗng không.

Bà ta xếp từng đồng, từng đồng thẻ tiền bằng đôi tay béo múp, và một lần nữa Nico lại bị mê hoặc bởi kích cỡ của chiếc nhẫn kim cương trên tay bà.

Chàng đứng dậy.

- Ở lại chơi thêm hiệp bài khác chứ, ngài Constantine? – Gã trưởng bàn nói.

Nico có nặn ra một nụ cười khi len qua vòng người.

- Tôi sẽ quay lại.

Chàng cảm thấy hơi đau nơi dạ dày, rồi chàng nhìn thấy Bernie đang vội vã đi tới, và tình thần chàng phần chấn hẫng lên. Bernie sẽ có cách gỡ cho chàng. Bernie là một “cậu bé” ma mãnh. Vả lại, sau bảy tháng ở nhà chàng mà không phải trả bất cứ món tiền nào, hẳn phải nghĩ ra cách trả ơn chàng.

Trên tầng chót khách sạn Forum, Joseph Fonicetti đang theo dõi mọi hoạt động của sòng bạc. Ông ta là chủ của Forum, và với sự trợ giúp của hai đứa con trai, Dino và David, công việc ở đây được điều hành chặt chẽ. Hầu như không có gì xảy ra trong phạm vi của Forum mà Joseph Fonicetti lại không biết đến.

Chẳng hạn, cô gái thứ tư tính từ bên phải, hàng cuối cùng của dàn hợp xướng chiều hôm qua đã đi đến nhà họ sinh. Đêm nay cô ta sẽ trở lại làm việc.

Chẳng hạn, hai cô hầu bàn ở phòng Orgy Room đã ăn cắp - một đồng năm xu. Joseph vẫn giữ họ lại, những cô hầu bàn giỏi không dễ tìm.

Chẳng hạn, một tay trưởng bàn toan tính ngủ với vợ tay quản lý sòng bạc của Joseph. Chuyện này thì phải chấm dứt- ngay lập tức.

- Nico Constantine thế nào rồi? – David hỏi cha.

- Bây giờ hẳn nợ chúng ta bao nhiêu ấy à? Joseph hỏi lại, lão nhìn một lượt bốn chiếc màn hình vi nội bộ đang hiện lên nhiều hoạt động khác nhau.

David nhắc phone lên để lấy thông tin mới nhất.

- Hẳn rút sáu trăm đô la trong két bạc của mình để chuyển sang két của ta. Và hẳn nợ ta năm trăm mười ngàn. Hẳn vừa rời khỏi bàn baccarat và gặp Bernie Darrell .

- Tao thích Nico, - Joseph nói nhẹ nhàng. – Nhưng hẳn không được nợ thêm năm chục ngàn nào nữa, và hãy coi chừng để hẳn trả tiền cho chúng ta trước khi hẳn rời Vegas. Mà hãy quan tâm đến chuyện đó, Dino.

- Mình có nhận tiền séc không? thưa cha? – Dino hỏi. Joseph nhắm mắt lại.

- Của Nico ấy hả? Được, Nico có nhiều tiền. Vả chẳng, hẳn thừa trí khôn để không bao giờ dám gian lận với chúng ta. Vả chẳng, Nico Constantine mà bị ta phăng đi cái của quý ấy thì hẳn sẽ lấy gì để mà khoe khoang, vậy vo với đám con gái mới lớn nữa?

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 4

Fountaine lướt qua các cửa hàng ở New York với tốc độ ánh sáng. Trong việc mua sắm quần áo thì không ai tiêu tiền giỏi hơn nàng- có lẽ chỉ trừ Jackie Onassis.

Nàng vung tay các tấm ngân phiếu một cách hào phóng, không hề lo lắng đến thực tế là luật sư của nàng ở Anh đã cảnh báo rằng tuyệt đối không được tăng thêm chiều cao cầu đóng hóa đơn nợ nữa. Nhưng nàng đã bị cướp hết. Rõ ràng là nàng phải được quyền mua sắm chút đỉnh cho mình trước khi về London chứ?

Armari, Cerrutti, Chloe - quần áo của những nhà thiết kế thời trang này bao giờ nàng mặc cũng đẹp. Nàng ăn trưa cùng với Allan Grant, chồng của Sarah. Anh ta làm nàng buồn cười bởi ý muốn bông nàng lên giường chiều nay. Nàng thấy ngán ngại, bởi còn quá nhiều thứ cần mua sắm. Sáng mai nàng phải bay về London rồi. Nhưng chủ yếu là nàng không muốn chạm tụt ái của Allan. Nàng ngủ với anh ta rồi và đơn giản là anh không phải là loại nàng thích. Ở tuổi ba sáu, Allan đã là quá già đối với nàng. Tại sao lại phải chọn một hình ảnh già cỗi trong khi bạn vẫn còn có được một diễn viên đời chót hai mươi tuổi với thân hình như của Marlon Brando trẻ trung.

Fountaine luôn luôn có một sức hút mãnh liệt.

Đàn ông không bao giờ cưỡng nổi sức cám dỗ nơi bộ đùi thon, dài, chắc và thom ngát của nàng. Bên cạnh đó, nàng có cái vẻ đẹp say đắm cổ điển hiếm thấy mà đàn ông- đặc biệt là những chàng trai trẻ rất yêu quý, thậm chí tôn thờ.

Nàng tạm biệt Allan và đi tới hiệu Henri Bendels. Tại đây nàng mua hai đôi giày ống cao với giá 185 đô mỗi đôi. Một cái túi xách da cá sấu đen xoàng xoàng – 400 đô. Một cái chuỗi hạt đeo cổ và một đôi hoa tai – 150 đô. Và 300 đô cho son phấn, nước hoa.

Nàng chả buồn co hóa đơn, bảo cứ gửi tất cả về khách sạn.

Sau đó nàng quyết định phải nghỉ ngơi đôi chút để buổi tối đi tiếp, bèn gọi tắc xi đưa về. Nàng tắm rất lâu trong bồn tắm sủi tăm sang trọng, cẩn thận bôi một lượt kem dừa chuốt lên mặt rồi ngủ liền ba tiếng rưỡi đồng hồ.

Jump Jennings lo lắng ngắm nghía lại một lượt diện mạo trước khi rời ngôi nhà làng quê xơ xác của hắn. Hắn trông cũng được, hắn biết điều đó. Nhưng không biết có được lắm không, đêm nay sẽ có trả

lời cho câu hỏi đó.

Jump được mang tên thánh là Arthur Geore Jennings, còn cái biệt hiệu Jump là bạn bè gán cho từ hồi đi học, bởi cái vẻ lực sĩ khác thường của hắn. Jump chẳng phải là một cái tên xấu để làm cho ai đó phải khó chịu. Jump Jennings! Nghe khá hay, và hắn là trông cũng khá đẹp nếu một ngày nào đó nó hiện lên trên biển đèn quảng cáo ngoài rạp, bên cạnh tên của Streisand hoặc Redford, Rock, Tab, Rib... vân vân. Thế giới sẽ ở trong tầm tay hắn. Thời vận của hắn đã đến. Hắn tin tưởng, một cách ghê gớm, rằng thời vận của hắn nhất định đến nội trong đêm nay. Hắn kéo chiếc quần da màu đen lên, sửa lại cổ chiếc áo da cũng màu đen. Hàng của Sylvester Stallon trông ra phết. Ồ mà cũng hợp với hắn nữa.

Cuối cùng, đã tin chắc về mình, hắn ra khỏi nhà.

Fontaine thức giấc trước giờ phải dậy. Một buổi tối hứng thú đang chờ nàng. Khai mạc bảo tàng nghệ thuật. Hai bữa tiệc, và Studio 54 quen thuộc – sàn nhảy disco cực lớn, cuồng nhiệt, nơi mà mọi sự đều có thể xảy ra, và vẫn thường xảy ra.

Nàng mặc chiếc áo khoác màu nâu cổ chữ V khoét sâu, quần ống bó vải kếp Trung Quốc, thắt lưng thật chặt. Đôi xăngđan cao gót không cần coi mác cũng biết là hàng của Hanlson.

Leslie gửi một người đến làm đầu, và khi anh ta đích tay uốn tóc xong thì trông nàng thật kỳ diệu.

Tất nhiên kim cương ngọc ngà cũng góp phần. Chúng bao giờ chả làm nàng đẹp hơn.

Jump Jennings đến đúng giờ. Fontaine rùng cả mình vì cách ăn mặc của hắn. Trông hắn như người tị nạn Hells Angels. Bạn bè sẽ cười vào mặt nàng? Rốt cuộc thì chuyện này đã đi quá xa rồi.

- Anh không còn đồ lớn à? – Nàng hỏi, hơi gắt gỏng.

- Thế bộ này thì sao? – Jump hung hăng hỏi lại.

- Trông giống ma cô lắm... Mặc comlê chắc chắn sẽ đàng hoàng hơn. Hàng của Italia chẳng hạn...

- Thừa phụ nhân, bà muốn comlê thì bà mua comlê cho tôi đi. Tôi là diễn viên, là thành đàn ông chứ không phải là cái hình mẫu thời trang chết tiệt.

Buổi tối của họ đã bắt đầu như thế đấy. Jump, mặt mày lăm lăm vẻ như không hài lòng. Fontaine, hơi ngượng về anh chàng vệ sĩ.

Nhưng – nàng tặc lưỡi – nghĩ cho cùng, hắn mặc quần áo da thì sao? Hắn cao sáu bộ và hắn có cơ bắp ở những chỗ mà ới người đàn ông khác không có. Hắn biết những cách rất sành để một buổi tối bao giờ cũng kết thúc tốt đẹp, bao giờ nàng cũng hài lòng.

Jump đạt đến phong độ rực rỡ nhất của hắn sớm hơn cả Brando, điều đó làm gạt ngã sang bên bất kỳ người đàn ông nào khác. Hắn có thể ngủ với bất kỳ người đàn bà nào ngay tại chỗ, ngay lập tức- và họ đều có vẻ mãn nguyện. Nhưng hắn đã dồn tất cả sinh lực của của mình vào Fontaine. Nàng quả là một người đàn bà ra trò.

Họ gặp nhau tuần trước, trong một bữa tiệc ngoài trời ở miền quê, và nàng lập tức lôi hắn về nhà, trên chiếc xe con chạy nhanh như gió. Tại đó, họ miệt mài trong một cuộc ân ái maratông bốn tiếng liền, đến độ cái sức khỏe phi thường của hắn cũng phải liêu xiêu, xương xóc kêu lục cục. Ôi chao – đúng là một người đàn bà cuồng nhiệt. Và giàu. Và còn rất cừ, rất mót. Dù sao thì hắn cũng chán làm một gã vai u thịt bắp hai mươi tuổi lắm rồi. Và hắn muốn được theo nàng tới London. Hắn thèm sang châu Âu phát chết lên được.

- Đùa giỡn tí chứ? – Fontaine đến đằng sau hắn.

- Cởi hết đồ ra đi.

Nàng mỉm cười.

- Ô, anh của em, anh thật lỗ mãng.

- Em thích thế mà.

- Đôi lúc thôi.

Họ bên nhau mấy tiếng đồng hồ. Dường như là mấy tiếng. Có lẽ là mấy tiếng.

Fontaine nằm trên giường, là người đi vì no đủ, miệng phả hơi khói thuốc, người phủ tấm khăn trải giường. Căn phòng khách sạn tranh tối tranh sáng, nàng nghe thấy bên ngoài tiếng còi toe toe của cảnh sát và tiếng ồn thường nhật của đường phố New York.

Đến khi hắn đã hoàn hồn lại, Fontaine lau khô người và phui tay, nói cộc lốc:

- Thôi, bây giờ tôi phải đi sắp xếp hành lý.

Jump liền nắm lấy cơ hội cuối cùng.

- Cho anh đi cùng với, được không? - Hắn đề nghị. – chúng ta sẽ thật sự sung sướng bên nhau.

Fontaine đã thoáng hình dung ra cảnh trở về London với một anh chàng diễn viên ngu ngốc mặc bộ đồ da, hai mươi tuổi. Một tưởng tượng mà nàng chẳng hề muốn vẽ lên.

- Jump, - nàng nói nhã nhặn, - điều trước tiên mà một diễn viên cần phải học là biết cách rút lui sao cho êm đẹp, đúng lúc. Anh đã đóng vai của anh thật tuyệt, nhưng anh yêu, cuộc hành trình New York đã chấm dứt mà London thì hoàn toàn không giơ tay vẫy gọi anh!

Jump sa sầm mặt. Hắn chẳng biết nàng đang nói cái đêch gì nhưng hắn hiểu câu trả lời của nàng là “Không!”.

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 5

- Cherry ? – Đôi mắt đen của Nico nhìn Bernie giận dữ. - Thế quái nào mà cậu alì cặp cô ta theo?

Họ đang ngồi ở quầy rượu, và Bernie chưa bao giờ thấy Nico tức giận đến thế.

- Tôi chẳng còn cách nào khác, - anh phân trần một cách yếu ớt. – Cô ta ở đây lúc anh gọi điện, thế là cứ nhất định đòi đi theo.

- Trong cuộc sống bao giờ cũng có cách lựa chọn, Nico lạnh lùng nói, mắt đăm đăm nhìn vào khoảng không, nhăm nháp từng ngụm vodka.

Bernie ho một cách lo lắng:

- Sao thế? - Hấn đánh bạo hỏi. – Có chuyện gì vậy? Vẫn là vui chơi thôi chứ gì?

- Chuyện cứt thối. Cậu mang bao nhiêu tiền ?

Bernie vỗ vào túi áo vét.

- Sáu nghìn đô – tiền mặt. Để bọn mình chơi bài hả?

Nico cười buồn bã:

- Mình đã chơi rồi bạn ạ. Mình đang nợ cái sòng bạc này năm trăm linh năm ngàn đô la. Đây là chưa kể trước đó mình đã thua sáu trăm ngàn tiền của mình.

Bernie cười khuây.

- Anh nói gì vậy? Chuyện đùa...

- Mình không đùa đâu. – Nico ngắt lời. - Cậu cứ tha hồ gọi mình là thằng ngu, nếu cậu thích.

Họ ngồi trong sự im lặng bứt rứt mấy phút, rồi Bernie lên tiếng:

- Nghe này, Nico, anh đã trở thành tay cờ bạc hạng bét từ khi nào vậy? Tôi muốn nói xưa nay vẫn thấy anh cũng biết dừng đúng lúc và chẳng bao giờ nợ đũa ra như thế.

Nico gật đầu.

- Biết nói với cậu thế nào nhỉ? Mình ham quá, và mình không biết rằng một khi anh đã nổi máu ham thì vận may của anh sẽ bay vèo qua cửa sổ. Phải không anh bạn?

Bernie gật đầu. Anh đã từng thấy chuyện đó xảy ra. Khi máu mê cờ bạc đã nổi lên thì đôi lúc anh chẳng thể làm gì khác được nữa. Nó cuốn anh đi bằng một tốc độ đến nghẹt thở. Được hay thua anh vẫn không ngừng chơi được.

- Thế anh làm cách nào để trả họ? – Bernie hỏi.

- Mình không ... - Nico đáp chậm rãi.

- Lạy Chúa! Đừng có dại mà trêu vào mấy cái thứ người đó.

- Ai dám trêu? Mình không thể trả, đơn giản vậy thôi.

- Nhà Fonicetti hẳn không bao giờ cho anh nợ nhiều đến thế nếu biết rằng anh không có tiền trả.

Nico gật đầu.

- Bây giờ thì mình hiểu rồi. Nhưng lúc ấy chẳng thấy ai đặt giới hạn với mình. Chắc họ cũng nghĩ

một khi mình đã chịu thua đến sáu trăm ngàn thì mình phải dư dả tiền nong. Sáu trăm ngàn là tiền bán nhà của mình. Khoản tiền cuối cùng. Mình đã khánh kiệt cậu bé ạ, đã phá sản. Tệ hơn thế nữa. Đến lúc đó Bernie mới hiểu ra tình trạng hầu như vô phương cứu vãn của Nico.

Thua như vậy cũng đủ chết rồi. Lại còn không thể trả nợ... Tự tử.. Một vụ tự tử thuần túy. Mọi người đều biết điều gì sẽ xảy ra với một con nợ cùng quẫn... Bản thân Bernie biết một gã ở LOS ANGELES nợ hội đánh cá ngựa bảy ngàn đô la. Bảy ngàn đô nhãi nhép. Một sáng nợ xác hấn giạt vào bờ biển Malibu, lời đồn loan ra rằng hấn bị đem “làm gương”. Rất nhiều các con nợ liền trả dứt ngay trong tuần đó.

- Anh nguy rồi, - Bernie nói.

- Nói thế còn nhẹ đấy, - Nico gật gù.

- Chúng ta sẽ tính sau, - Bernie đáp lời, và vừa nói xong anh đã thấy là khả năng vô cùng hạn hẹp.

Cherry xem xét bộ comlê của Nico với một niềm hân hoan thơ trẻ. Thậm chí cô còn nhảy tung tung trên chiếc giường rộng và đổ mặt nghĩ đến cái trò chốc nữa họ sẽ làm trên đó.

Cherry mới đến Los Angeles được hơn một năm nhưng cô đã sớm hiểu rằng mình không thích hợp với việc chen đua đứng vào đội hình của những ngôi sao màn bạc. Bản thân cô từng đã là một người mẫu thành đạt trước khi tiếng gọi của Hollywood mang cô tới một căn phòng khiêm nhường trên đại lộ Fountain Avenue.

Hai năm lần thử giọng, hai vai phụ, vài mẫu phim quảng cáo... kết quả là cô đã gặp Nico. Tình yêu đến với Cherry lần đầu tiên trong đời.

Tình dục thì đã đến với cô trước đó, lần đầu tiên, từ hồi còn đi học, với một chàng cầu thủ bóng đá nhà nghề. Lần thứ hai với một nhà công nghiệp mặc quần gin. Lần thứ ba- một gã đại lý Hollywood, người hứa hẹn với cô nhiều thứ to tát. Cô đã thấy nhiều thứ to tát thật, nhưng không phải như cô hình dung và nhất là không dành cho cô.

Nico thì khác hẳn. Chàng có tất cả những gì mà người đàn ông cần có, theo tưởng tượng của cô.

Chàng là Nicky Ornstein trong phim Cô gái vui nhộn, là Rhett Buthler trong Cuốn theo chiều gió, là Gatsby trong Gatsby vĩ đại, vân vân..

Cherry luôn luôn nhìn cuộc đời qua phim ảnh theo cách đó, cô nghĩ, mọi sự vật dường như có vẻ thật hơn.

Nico đã cuốn hút cô từ giây phút đầu tiên gặp gỡ tại một bữa tiệc, cho đến phút giây chàng nói với cô lời chia tay trứ danh của chàng.

Lúc đầu cô khóc và thấy rằng chàng nói đúng. Sau cô nghĩ: “Tại sao chàng lại đúng? Tại sao mình lại hạnh phúc hơn khi thiếu chàng?”

Rồi cô chợt thấy rằng cô thật khốn khổ khi không có chàng bên cạnh. Hẳn chàng cũng như vậy, khi thiếu ta. Cô nghĩ thêm, đó là lý do vì sao họ cần phải có nhau.

Lập tức cô lao ngay đến để kể với chàng về phát hiện đầy lý thú này. Nhưng chàng đã không còn ở đó, và Bernie đã có lòng tốt mời cô cùng đi Las Vegas tìm chàng.

Cô rửa tay, chải mái tóc dài vàng óng và kiên nhẫn ngồi chờ đợi nhưng sau hai tiếng đồng hồ, cô tự hỏi, không biết có nên đi tìm họ hay không?

Cô xem xét lại dáng vẻ hoàn hảo của mình lần cuối và đi ra thang máy.

Dino Fonicetti thường được nghe mọi người nói hấn giống hệt Tony Curtis hồi trẻ. Thật vậy. Hấn là một đồng tiền vàng ưa nhìn nhất trong cả cái xứ Las Vegas chết tiệt này.

Không phải diện mạo của hấn tạo nên nhiều thành công đến thế trong tình trường. Anh trai hấn, David, rui là trông như thằng ma cô, và còn là kẻ lập kỷ lục về sự nhạt nhẽo tẻ ngắt.

Dino bước vào buồng thang máy, và như kẻ chết đứng, trước một cô gái yêu kiều nhất mà hấn từng thấy.

Tất nhiên đó là Cherry, trông thật ngây thơ và thật ngon lành.

- Xin chào, - Dino lên tiếng.

Cherry e lệ nhìn xuống sàn.

Dino thì khác hấn ông anh, bậc thầy trong việc lặn ra lời để nói. Hấn có ngay một câu thăm dò:

- Cô ở khách sạn này à?

Mở đầu không tồi. Cũng không hay lắm.

Cherry nhìn hấn bằng đôi mắt to màu xanh.

- Tôi chỉ thăm thôi, - cô nói nghiêm nghị.

Câu trả lời ra trò. Ai đến Las Vegas mà chả để thăm chơi.

Thang máy chạm đất và dừng lại. Cả hai cùng bước ra. Cherry ngập ngừng.

- Cô đi đâu thế? – Dino hỏi?

- Tôi đi gặp một người bạn.

Trong giây lát hấn đã quyết định không để cô gái yêu kiều này biến mất khỏi cuộc đời mình. Hấn đưa tay ra.

- Tôi là Dino Fonicetti. Gia đình tôi là chủ khách sạn này và tôi có thể giúp cô bất cứ điều gì... bất cứ điều gì...

Bàn tay cô nắm lấy tay hấn, mềm mại và nhỏ nhắn. Hấn yêu mất rồi. Hừ! Có vẻ thế thật, hấn đang rạo rục khắp người lên đây này!

- Tôi đang muốn tìm Nico Constantine. Anh có biết anh ấy không? - Giọng cô nhỏ nhẹ, êm ái, cũng đáng yêu như bàn tay cô vậy!

Hấn có biết Nico không? Sao nhỉ, hấn là thằng đàn ông thực thụ và hấn đang đi tìm chính bản thân mình.

Cô ta có biết Nico không? Cút thật!

Nico và Bernie còn đang bàn tính với nhau về các phương kế thì Bernie bỗng nói:

- Tôi không tin vào mắt mình nữa. Dino Fonicetti đang đi về phía chúng ta cùng với Cherry, tay trong tay.

Nico nhìn quanh và đứng dậy khi hai người kia đã tiến lại gần bàn.

Dino quả là đang dắt tay Cherry, dứt khoát không cho cô ta ra khỏi tầm nhìn của hắn. Cô ngoan ngoãn đi bên hắn, những cái đầu quay theo khi họ đi qua.

Cô nhìn Nico, trong giây phút đôi mắt cô tràn đầy xúc cảm.

- Em phải đến. – Cô thì thầm, êm mượt như nhung. Đôi mắt Nico đảo nhanh giữa cô và Dino.

- Em gặp ông Fonicetti trong thang máy. Ông ấy đã có lòng tốt giúp em tìm anh.

- Nico! – Dino reo lên niềm nở.

- Dino! – Nico chào lại, cũng nồng nhiệt không kém.

- Cả Bernie nữa, - Dino tiếp lời, - sao các anh không cho tôi biết các anh sẽ đến.

Bernie toét miệng cười.

- Cho đến tận hôm nay tôi cũng chẳng biết là tôi sẽ đến.

- Các anh ở đây có thoải mái không? Mọi thứ tốt cả chứ? – Dino hỏi.

Nico toe toét cười.

- Tuyệt diệu!

- Nếu các anh cần bất cứ điều gì hãy cho tôi biết nhé, - Dino nói. – Nhân tiện, các anh sẽ ở lại đây bao lâu?

Câu hỏi nghe thì bình thường, nhưng Nico cảm nhận được ngay.

- Cho đến khi nào tôi lấy lại được số tiền của tôi, - chàng nói nửa đùa mà như thật

- Phải rồi, phải rồi, - Dino nở nụ cười đẹp nhất kiểu Tony Curtis. – chúng tôi thích ai ra khỏi đây cũng đều là người thắng cuộc. Đêm nay tôi muốn mời tất cả các bạn dùng bữa cùng tôi. - Hắn nhìn Cherry. – chúng ta sẽ bắt đầu vào bữa tiệc khuya của Carlos Brent. Các bạn có đồng ý không?

Cô liếc nhìn Nico. Chàng gật đầu.

Dino quay ngoắt sang Bernie.

- Susanna cũng đang ở đây đây, - hắn nói. – Cô ấy trong đẹp cực kỳ. - Rồi hắn quay gót bước đi.

- Và cô ta mang cút đến. – Bernie lầm bầm tức giận.

- Susanna là ai thế? – Cherry hỏi.

- Chẳng là ai cả. Vợ cũ tôi ấy mà.

Nico đang bận đếm tiền. Chàng dúm vào tay Cherry hai trăm đô là.

- Hãy là cô gái ngoan nào, chạy ra kia và chơi trò gì đó đi. Bernie và anh còn phải bàn việc/

- Nhưng, Nico. Em muốn nói chuyện với anh. Em có chuyện rất quan trọng để nói với anh. Em đã đi cả chặng đường dài chỉ để...

- Anh có bảo em đến đâu, - chàng ngắt lời cô.

Mắt cô đã dưng đầy lệ.

- Thế mà em nghĩ anh sẽ thích nghe.

- Anh thích, nhưng bây giờ anh đang bận.

Cherry bĩu môi.

- Em chẳng biết đánh bạc đâu.

Nico chỉ Dino đang nói chuyện với một tay trưởng bàn.

- Anh bạn Dino sẽ dạy em. Anh có cảm giác là anh ta sẽ rất sung sướng được chỉ cho em cách chơi đấy.

Cherry miễn cưỡng đi khỏi, Bernie và Nico đưa mắt nhìn nhau.

- Tôi nghĩ là cô Cherry bé bỏng sẽ được việc cho chúng ta đấy, - Bernie nói- Tôi chưa bao giờ thấy Dino cao hứng như thế kể từ khi hắn nằm với cả một hàng các cô trong dàn đồng ca Forum hai đêm liền.

- Phải đấy, - Nico tán thành. – Nào bây giờ xem lại kế hoạch một lần nữa nhé.

Dino cố ép Cherry uống thêm rượu. Cô từ chối, úp bàn tay thanh tú lên miệng ly để ngăn hắn không rót thêm.

- Tôi không bao giờ uống hơn một ly, - cô nói nghiêm nghị.

- Không bao giờ? – Dino đay lại.

- Không bao giờ, - Cherry đáp. - Tất nhiên, ngoại trừ đám cưới hoặc có sự kiện lớn.

- Đây là sự kiện lớn, - Dino nhấn mạnh, gạt tay cô ra và rót đầy miệng ly. Hắn cảm thấy cực kỳ phấn chấn bởi cái cách sự việc xoay vần thế này.

Nico hầu như đã trao Cherry tận tay hắn. Họ đã ăn uống cùng nhau, cả bốn người, rồi Nico gọi Dino ra một góc và giải thích rằng anh ta đã có cuộc hẹn hò đêm nay, rằng sự có mặt của Cherry ở Vegas làm anh ta khó xử quá.

Dino nhanh nhẩu gánh đỡ khó khăn cho Nico, khuyên chàng hãy yên tâm hoàn toàn và nói thêm rằng hắn sẽ hạnh phúc vô cùng khi được đích thân chăm sóc Cherry

- Đó là một cô gái tuyệt vời, - Nico nói nhiệt thành. – Nhưng bây giờ tôi coi cô ấy chỉ như em ái, không hơn, nhưng mà.. Ồ, tôi không muốn làm cô ấy phật lòng. Có lẽ tôi sẽ qua đêm với người hò hẹn của tôi .

- Tôi đảm bảo là Cherry sẽ không biết gì hết, - Dino nói rồi trầm nghĩ, nếu đã qua đêm với hắn thì làm sao mà cô biết gì được?

Thế là sau bữa ăn Nico cáo lỗi và bỏ đi, Bernie thì bị cô vợ cũ Susanna giữ dật lầy, kéo ra chỗ khác, chỉ còn lại Cherry và Dino.

Cherry bối rối, nhưng cô xác định và phải giúp Nico thoát. Chàng đã nhờ cô giữ chân Dino...

- Hãy làm bất cứ điều gì để hắn bị thu hút hoàn toàn vào em, cho đến ít nhất là trưa mai. – Nico hôn cô âu yếm. – Đó là điều rất quan trọng đối với anh, một ngày nào đó anh sẽ giải thích cho em.

Cherry chậm rãi nhấp từng hớp rượu.

- Dino, - cô nhẹ nhàng hỏi. – Có thật là anh sống ở khách sạn không, hay anh có nhà riêng?

- Anh sống ngay ở đây, cô bé ạ, - Dino nói một cách kiêu hãnh. – Có năm dãy phòng và một trong số đó là của anh. Phong cảnh trông ra thật tuyệt vời mà anh chắc em chưa từng được thấy bao giờ, đó là nếu em muốn xem.

- Ô, em thèm được xem lắm. Có được không anh?

Có được không ư? Mẹ kiếp. Mọi sự hóa ra nhanh hơn cả hy vọng của hắn.

Dino tập trung hoàn toàn vào Cherry, quên hết mọi thứ khác. Bây giờ, việc hàng đầu của hắn là làm sao nằm được với con búp bê kiều diễm này. Hắn đã quên mình được cha giao theo dõi khoản nợ của Nico và lấy cho được tấm séc trả nợ của anh ta.

Năm trăm ngàn đô đối với bất kỳ ai thì cũng là một món nợ không nhỏ. Nhưng còn... Chiếm được Cherry cũng đủ làm cho bất kỳ ai quên sạch mọi thứ trong đầu. Với lại Nico cũng chẳng biết đi đâu được... Anh ta vẫn quanh quẩn đâu đây thôi. Ngày mai Dino sẽ nói chuyện với anh ta.

Ngay sau khi cáo lỗi mọi người tại bữa ăn, Nico đến thẳng sòng bạc. Chàng lướt đôi mắt đen nhìn khắp gian phòng tìm người đàn bà hò hẹn của chàng.

Bà Dean Costello đã hốt thêm được một đồng thẻ tiền trăm đô la nữa.

- Tối nay bà thật may mắn, thưa bà.

Bà ta quay ngoắt lại để xem người nói là ai và thấy ngay sau lưng anh chàng đẹp chơi baccarat khi nãy. Bà ta biết anh đang theo dõi mình.

- Vâng, tôi thật may mắn. – Bà Dean Costello vừa cười khúc khích vừa vỗ đồng tiền thẻ.

Nico nhìn chiếc nhẫn kim cương của bà ta phản chiếu ánh đèn lóng lánh đầy hấp dẫn. Giá của nó đủ để chàng thoát ra khỏi nguy khốn.

Chàng ước lượng xem bà ta cân nặng bao lăm. Hai trăm hay ba trăm pao? Chắc khoảng hai trăm.

Chàng ước chừng tuổi bà ta. Năm mươi, thậm chí có thể sáu mươi.

- Bà là một người đàn bà đẹp. – chàng thì thầm, - mà người đàn bà đẹp thì không nên bỏ phí một đêm như đêm nay trong casino.

- Anh là người nước ngoài? – Bà Dean Costello hỏi, lấy làm khoái trí trước lời khen của chàng, nhưng không ngạc nhiên. Hắn bà ta tin rằng mình đẹp thật. Một vài pao thừa, có lẽ, và hơi già so với sở thích một số người. Nhưng anh chàng này không phải trẻ con. Anh ta biết thế nào là một người đàn bà đẹp, gợi tình, chín muồi. Anh ta không phải thằng ngu.

Bà Dean Costello bắt đầu mang đồng thẻ đi lĩnh tiền mặt. Những cơ hội như thế này không phải ngày nào cũng có được. Nửa tiếng sau họ đã ở trong phòng bà ta. Khi Nico đã muốn cái gì thì chàng

không để phí thời gian.

- Thường tôi không mời những người đàn ông lạ vào phòng tôi đâu nhé, - bà Dean Costello cười khúc khích.

- Tôi không phải là người lạ, - Nico nói, mở chai sâm banh và lén bỏ vào ly của bà ta hai viên thuốc ngủ mạnh.

Bà Costello thích thú cười khinh khích. Đây là một anh chàng đẹp trai nhất đã đến với ta, kể từ gã hầu bàn da đen hai mươi tuổi ở Detroit.

Susanna không giữ vai trò nào trong kế hoạch – nhưng Bernie biết làm gì được? Cô ta túm chặt lấy anh, độc quyền như mọi khi, và giờ đây cô ta lại cố trách móc anh bằng cái giọng lải nhải ngày một tăng, rằng luật sư của anh là đồ chó má.

Bernie lặng lẽ gật đầu. Và cũng khó mà chen vào được một câu nào. Anh nhìn Dino và Cherry ngồi bàn bên cạnh, tình hình diễn biến có vẻ tốt.

Susanna đập mạnh vào tay anh.

- Em hỏi anh đang làm gì ở đây vậy? Anh có nghe em nói không?

- Có chứ, - anh bưng tỉnh và tập trung vào Susanna. Cô ta có nét mặt sắc sảo giống mẹ, được chiếc mũi xinh xắn làm dịu đi.

- Thế nào? – Cô ta liếc nhìn anh, xét nét.

- Anh không nghĩ là phải xin phép em.

Susanna cười nhạo báng.

- Thôi được, hãy cứ cho em một câu trả lời khôn khéo kiểu của anh- thế là xong, anh biết đấy.

Bernie đứng dậy. Anh không cần cái chuyện thối tha này.

- Cô phải xin lỗi tôi, Susanna. Tôi có cuộc hẹn gấp với một tay chơi blackjack. Các quân bài gọi tôi, vì thế mà tôi đến đây.

- Đánh bạc! – Susanna rít lên. – Tôi phải cho anh một trận vì mấy cái đồng xu đèn bù li dị thối tha của anh.

Bernie ném sang Susanna một cái nhìn lạnh băng. Anh phải trả cho cô ta nghìn rưỡi đô mỗi tháng, vậy mà cô ta cứ nhất định đòi thêm. Thật nực cười. Carlos Brent có hàng triệu bạc, mà Susanna là con độc nhất của ông ta. Qua đuôi mắt anh nhìn thấy Cherry và Dino đã đứng dậy.

- Để cho tôi đi, - anh nói nhanh.

- Bernie, - Susanna giữ lấy tay anh, giọng cô ta dịu lại. – Sao chúng ta không cũng uống chút gì với nhau nhỉ? Em thật ân hận vì những cuộc cãi cọ thế này.

Ôi, lạ Chúa! Rắc rối thêm! Susanna trông có vẻ “Em muốn lên giường”.

Bernie cố tạo ra ánh mắt hứng khởi.

- Anh muốn lắm. Em sẽ ở đâu?

- Em sẽ đi gặp ba một chút sau bữa tiệc, rồi em sẽ về phòng. Hãy đến uống với em chút gì đó.

- Được rồi. Hẹn gặp em sau nhé.

Anh thoát ra được vù kịp lúc thấy Cherry và Dino bước vào thang máy. Cô bé đã thành công quá sự mong đợi. Chỉ cần một lời của Nico đã sẵn sàng làm mọi thứ để giúp chàng.

Bernie vội vã ra ngoài. Anh ta cũng có nhiệm vụ của mình.

Bọn họ đều muốn giúp Nico.

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 6

Sân bay Kenedy New York lúc nào cũng nhộn nhịp. Thời tiết không tốt lắm. Nhiều người phải ngồi chờ và than phiền, kể lể trong lúc đợi chuyến bay của họ cất cánh.

Fontaine Khaked đường hoàng đi vào sân bay theo sau là hai người khuân vác hành lý còng lưng dưới sức nặng của nó.

Nhân viên sân bay chạy đến ngay lập tức.

Jump lẳng xăng đằng sau, nghĩ về những ngày hấn được chung sống với con người nổi tiếng như ông ấy.

- Bà Khaked. Thật hân hạnh lại được gặp bà, - người nhân viên nói.

- Anh ghi tên tôi vào nhé?

- Tất nhiên, tất nhiên rồi. Bà có muốn ngồi ở phòng đợi không ạ.

Fontaine cúi kính.

- Không có sự chậm trễ đây chứ?

- Chỉ một chút thôi.

- Ôi, lạy Chúa!

Người nhân viên ra hiệu cho cô chiêu đãi viên:

- Cô hãy tháp tùng bà Khaked và phòng đợi.

- Đi!- Fontaine hách dịch vẫy tay ra hiệu cho Jump.

Chuyến bay của Nico từ Los Angeles đến hạ cánh trước một tiếng. Chàng không vui khi biết chuyến bay của chàng đi London không cất cánh được đúng giờ. Chàng ngồi ở phòng đợi dành cho VIP, nhắm nháp vodka và ngẫm nghĩ về những sự kiện đã dặt chàng tới đây. Chàng cảm thấy phần chần

một cách kỳ lạ trong khi đáng lẽ phải sợ thót tim vào mớ phải. Lay Chúa! Có lẽ mười năm trở lại đây chàng đã trở nên tri tri mê mê rồi. Đường như đã từng có một thời tốt đẹp mà chắc hẳn h ek phải truyền adrenalin qua tĩnh mạch như bây giờ.

Bernie rất được việc, chính anh ta đã đưa ra ý kiến nếu Nico không thể trả khoản nợ thì phải tẩu đi. - Đừng có quanh quẩn ở đây mà kêu ca nữa, - Bernie giục giã. - Chuồn mẹ nó đi, kiếm tiền, và đừng để họ tìm ra cho đến khi anh có tiền trả nợ.

Một ý nghĩ hay. Nhưng Nico chẳng có một chút ý niệm nào về chuyện lấy đâu ra tiền. Rồi chàng chợt nghĩ ra. Ý định đó thật chẳng hợp với tính cách chàng- mà cũng chưa rõ ràng lắm. Chàng sẽ đánh cắp chiếc nhẫn của người đàn bà béo –nó trị giá ít nhất cũng phải bằng số tiền chàng đã thua. Lúc đầu Buồn tưởng chàng nói đùa. Sau thấy là Nico nghiêm túc, và đầu óc anh ta bắt đầu làm việc. Đánh cắp chiếc nhẫn. Chuồn khỏi Vegas không để cho nhà Fonicetti biết. Bán chiếc nhẫn đi. Trả hết nợ - rồi sẽ lo làm sao đền bù cho mụ béo – với Nico thì nhất định bà ta sẽ được hoàn lại thôi.

Một kế hoạch kỳ quái, nhưng cả hai đều quyết định sẽ thực hiện.

Do bận chăm chút đến Cherry, Dino đã góp phần giúp cho kế hoạch điên rồ của họ thành công.

Bernie thuê ô tô, và khi Nico lấy được nhẫn là anh rồ máy lái trở lại Los Angeles, quăng lên ít quần áo rồi phóng thẳng ra sân bay.

Tại London, Bernie có một người bạn tên là Hal, anh ta có những manh mối không sáng sủa lắm có thể tiêu thụ được chiếc nhẫn.

London khá xa, đủ để Nico có tìm hành động. Cho đến lúc nhà Fonicetti phát hiện được ra chàng rời Vegas, thì chàng đã mang tiền quay trở lại rồi.

Tất nhiên mọi kế hoạch đều có những chỗ hỏng. Mụ béo sẽ hô hoán lên ngay khi thứ dậy sau liều thuốc ngủ. Nhưng Nico đã xung với bà ta tên giả - và lại, ai mà nghi ngờ chàng được. Chàng đã chú ý để tin được rằng mọi người đều thấy chàng và bà ta rời sòng bạc, mỗi người một ngã, và mối quan hệ của họ chỉ là hai người ngồi cạnh nhau bên bàn chơi baccarat.

Bernie và Cherry sẽ ở lại Las Vegas, và làm cho mọi người tin rằng Nico cũng còn ở đó.

Giờ đây, Người đang ngồi chờ chuyến bay, và sờ tay vào chiếc nhẫn nằm lẩn lóc trong túi. Chàng lo lắng về hái quan. Nếu họ bắt chàng dừng lại và tìm ra nó thì sao nhỉ? Một ý nghĩ chẳng hay ho gì.

Một người đàn bà bước vào. Trông nàng thật từng trải, tự tin, và đẹp. Khoảng gần bốn mươi, rất xa hoa, hoàn toàn tự chủ. Gần như một bản sao thuộc về phái yếu quen thuộc của chính chàng.

Chàng không thể không mỉm cười bởi ý nghĩ đó.

Đi kèm nàng là một gã trai trẻ, lực lưỡng, cơ bắp cuộn cuộn. Hấn hứng lấy từng lời của nàng, mà mỗi lời của nàng thì rất là thanh sắc, hi nàng cất lên bằng giọng chói tai, chẳng thềm đếm xia đến chung quanh, ai đang nghe hoặc đang không nghe mình.

- Trời ơi! Thật chán chết đi được, - nàng la lối âm ỉ. - Tại sao cái máy bay chết tiệt nó không thể cất

cánh đùng như đã định nhỉ? – nàng buông mình vào ghế một cách rất kịch, rũ chiếc áo khoác lông chồn, và bắt chéo đôi chân đẹp lại.

- Gọi một chút Champagne đi anh yêu.

- Ai thế? – Nico hỏi cô hầu rượu

Cô ta nhún vai.

- Bà Khaked. Vợ một ngài tí phút Ả-Rập nào đó. chúng tôi được lệnh phải quan tâm đến bà ta. Trước đây bà ta đã xuống sân bay này và đó là một vụ lẳng lơ chính hiệu.

Fontaine muốn Jump biến quách cho rồi. Hắn làm nàng bực cả mình khi cứ pho ra cái mặt đầy xúc động. Hắn lái nhái bóng gió về nỗi khát khao được sang Châu Âu đến cuồng dại, về nỗi nhớ nàng đến điên rồ. Hắn chần chẫn là nàng cũng sẽ nhớ hắn lắm. Và dĩ nhiên- chẳng phải những cuộc ân ái của họ là đầy kích động và mãn nguyện mà họ đã từng trải qua đấy ư?

- Tôi nghĩ là anh không nên luẩn quẩn ở đây lâu hơn nữa, - Fontaine nói cộc cằn, - tôi nghĩ là, có lẽ tôi sẽ cố chộp mắt một chút.

- Anh không thể bỏ em mà đi được, - Jump lo lắng nói. - Nhờ đâu chuyến bay bị hủy bỏ thì sao. Anh nán lại được mà.

Tất nhiên hắn không buồn phiền vì phải nán lại. Hắn hy vọng là nàng sẽ thay đổi ý định và cho hắn đi theo, vào phút chót.

- Không, anh yêu ạ, em nhất định rồi. Anh chờ đây thế này là đủ rồi.

Jump vẫn khăng khăng.

- Anh sẽ nán lại, Fontaine. Em không thể biết được chuyện gì có thể xảy ra đâu.

Nàng chưa kịp trả lời thì cô chiêu đãi viên xuất hiện và thông báo chuyến bay đã sẵn sàng.

- Mất thì giờ quá, - Fontaine than vãn và để cho Jump khoác chiếc áo lông chồn vào vai nàng.

Nhân đó hắn toan giữ lấy nàng trong vòng ôm nồng nàn nhưng nàng đã khéo léo đẩy hắn ra và giơ má cho hắn hôn dưới hình thức thân mật.

- Đừng làm thế trước mặt mọi người, - nàng nói khẽ. – Tôi phải giữ thanh danh chứ.

- Bao giờ em gọi điện cho anh? - Hắn hỏi với vẻ băn khoăn, tỏ ra quan tâm đến chuyến đi London hơn là đến thanh danh nàng.

- Nhanh thôi, - nàng đáp ngắn gọn.

Nico chiếm chỗ ngồi cạnh bà Khaked vì hai lẽ. Thứ nhất – để mang viên kim cương của chàng qua hải quan Anh thì còn ai tốt hơn một người đàn bà Anh có dáng dấp mệnh phụ nên sẽ không bị hỏi đến. Thứ hai - chuyến bay chắc sẽ dài và buồn tẻ, và mặc dù bà Khaked hơi cứng tuổi so với sở thích lâu ngày của chàng, song ít ra nàng trông cũng có vẻ biết cách làm chàng thích thú, và nếu gặp may thì có thể rủ bà ta chơi tạm vài ván backgammon.

Chàng để cho Fontaine chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ trước khi chàng ngồi xuống.

Nàng liếc nhìn chàng, đôi mắt kỳ ảo sừng sốt đánh giá.

Nico mỉm cười, đầy vẻ quyến rũ của riêng chàng.

- Xin chào bà, cho phép tôi được tự giới thiệu, Nico Constantine.

Nàng nhướn mày giễu cợt, anh chàng trông cũng hấp dẫn, song quá già so với nàng, còn nàng thì chẳng cần chuyện trò gì cả, nhất là lúc này.

Nico vẫn không thôi.

- Còn bà là..?

- Bà Khaked, - nàng đáp gọn lỏn, - và liệu tôi có thể báo trước với ông rằng mặc dù chúng ta còn ngồi cạnh nhau mấy tiếng bay nữa, nhưng tôi mệt mỏi lắm, và dĩ nhiên là không thể chuyện trò xã giao được đâu. Ông hiểu tôi chứ, ông... ờ..

- Constantine. Tất nhiên tôi hiểu. Nhưng tôi có thể mời bà một chút Champagne, được chứ?

- Ông có thể cứ gọi Champagne ngay đi. Nhưng đừng quên rằng đó là sự phục vụ không mất tiền đối với khách đi hạng nhất.

- Tôi muốn nói là khi chúng ta đến London. Tôi có thể mời bà dùng bữa tối ở tiệm Annabels?

Fountainaine cau mày. Thật là điên ruột khi phải đối phó với một gã đàn ông sẵn gái, trong khi tất cả những gì nàng muốn lúc này là nhắm mắt kiếm một giấc ngủ. Nàng liếc nhìn dọc lối đi thấy một cô tóc vàng cỡ ba mươi tuổi mặc áo khoác lông chồn có vằn.

- Thử với cô ta xem, - nàng nói lạnh lùng. – Tôi nghĩ anh sẽ thành công hơn đấy.

Nico nhìn theo anh mắt nàng.

- Tóc nhuộm, phấn son quá trớn mong được bà công nhận cho khiếu thẩm mỹ tương đối của tôi.

- Ôi, trời ơi! Sao nàng vừa thoát khỏi Jump lại bị dính phải một gã sẵn gái khác thế nhỉ. Nàng quay đi và nhìn đăm đăm qua cửa sổ. Có lẽ, đúng ra thì nàng phải mang theo Jump, dù chỉ để hấn bảo vệ nàng khỏi bọn nhiều sự trên máy bay.

- Bà hãy cài dây an toàn.

- Cái gì?

- Đèn hiệu đang nhắc nhở đấy. – Nico nói và định giúp nàng làm việc đó.

- Tôi tự làm lấy được, cảm ơn, - nàng lầu bầu, bực dọc.

Nico bối rối. Một người đàn bà mà lại thờ ơ, và tệ hơn nữa, chán chường trước sức quyến rũ của chàng? Không thể tin được. Chưa từng có. Trong mười năm qua chàng đã chinh phục được vô số những cô đào Hollywood. Những cô gái rất trẻ, rất đẹp, rất ngon lành, rất ngoan ngoãn... phục tùng chàng cả ngày lẫn đêm. Không bao giờ có chuyện quay đi. Luôn luôn say mê. Thế mà bây giờ cái cô... cái bà nàng người Anh này... Quá tự mãn, chông lòn và ác khẩu, thật là đáng ghét, không thể chịu được.

Nhưng còn... Nếu chàng muốn giấu viên kim cương vào chỗ đâu đó của bà ta thì chàng không thể có

quyền chống đối được. Chàng phải tìm cách nào đó chuyện trò và hơn thế, kết thân.

Chiếc máy bay đang trượt trên đường băng chuẩn bị cất cánh.

- Bà có cảm thấy căng thẳng không? – Nico hỏi.

Fontaine ném sang chàng một cái nhìn khinh miệt.

- Hầu như không. Tôi đi máy bay từ khi mười sáu tuổi. Có trời mà biết được tôi đã bay bao nhiêu chuyến rồi!

Nàng nhắm mắt lại. Bao nhiêu chuyến rồi nhỉ? Vô kể. Năm đầu làm vợ Benjamin nàng đã theo ông ta đi khắp nơi. Một người vợ cực kỳ. Những chuyến đi khắp thế giới, những việc kinh doanh buồn chán làm nàng phát điên, cho đến khi rốt cục nàng thoái thác và chỉ tham dự những chuyến đi thú vị thôi. Paris, Rome, New York, Acapulco.. Những cuộc mua sắm tuyệt diệu. Những bạn bè vui nhộn. Và sau đó là tình nhân... Phải, Benjamin đã đẩy nàng đến chỗ phải kiếm thêm người đàn ông khác. Nàng cảm thấy bị ép xuống khi chiếc máy bay đồ sộ bắt đầu cất cánh, nhưng nàng vẫn nhắm nghiền mắt, không muốn tạo cơ hội cho anh chàng ngồi bên tiếp tục thêm những câu hỏi vô nghĩa nữa. Anh ta là người đàn ông hấp dẫn. Nhưng không đúng kiểu của nàng, quá cổ lỗ. Anh ta có lẽ thích hợp với Venessa bạn nàng hơn. Cô ta thích loại đàn ông hơi cứng tuổi một chút.

- Bà đã ngủ hai tiếng rồi đấy, - Nico thông báo.

Fontaine chậm chạp mở mắt ra. Nàng cảm thấy nóng nực và miệng đắng ngắt.

Nico đưa cho nàng ly Champagne. Nàng nhắm nháp với vẻ khoan khoái.

- Bà có biết chơi backgammon không? – Chàng hỏi.

- Ôi trời ơi! Thì ra ông là thế đấy. – Nàng không thể nhìn được cười. - Một tay nghiện cờ backgammon. Đáng lẽ tôi phải biết trước điều đó.

Nico toét miệng cười.

- Một tay chơi backgammon, đúng! Một tay nghiện backgammon, thì không. Xin lỗi vì đã làm bà thất vọng.

- Nhưng trông ông như diễn viên vậy. Trời ơi, ông ăn mặc gần như còn đẹp hơn cả tôi!

- Không thể thế được.

Bỗng nhiên họ lại nói chuyện và cười đùa. Chiêu đãi viên mang đồ ăn và mang thêm Champagne đến.

Anh ta cũng không đến nỗi tồi. Fontaine khẳng định. Khá dễ chịu. Kể cũng khoái khi chuyện trò với một người đàn ông không phải là một gã đồng tính luyến ái, cũng không phải là một con ngựa giống trẻ. Tự nhiên nàng băn khoăn không biết anh ta có phải là người dư tiền sẵn của không? Chắc chắn là anh ta ăn mặc đẹp, sang trọng- và những đồ anh ta mang trông vừa đắt tiền vừa chứng tỏ khiếu thẩm mỹ hoàn hảo.

- Ông kinh doanh loại gì vậy? – Nàng hỏi bất chợt.

Nico mỉm cười.

- Hàng hóa.

- Nghe có vẻ là mọi thứ mua bán được trên đời?

- Thường là thế. Tôi không muốn bị buộc vào thứ gì.

- Hừm... - Nàng gắn vào chàng một cái nhìn chế nhạo.

- Còn bà. Ngài Khaked đâu rồi?

- Benjamin Al Khaked không còn được vinh hạnh làm chồng tôi nữa. Gọi là chồng cũ thôi – nhưng xin ông giữ kín cho. Tôi được phục vụ tốt hơn khi mọi người không biết chuyện đó.

Nico nhìn nàng thán phục.

- Tôi đảm bảo là bà sẽ luôn luôn được phục vụ tốt.

Cám ơn.

Ánh mắt họ gặp nhau và gắn lấy nhau. Đó là khoảnh khắc không nói ra lời nhưng hiểu tất cả.

Fontaine sụp mắt xuống. Trời! Có thể do chuyến bay, có thể nàng đã quá mệt, nhưng bỗng dưng nàng cảm thấy rạo rực lạ thường.

- Xin lỗi, - nàng đứng dậy và bước qua chàng đi vào buồng vệ sinh. Nàng muốn kiểm tra lại dáng vẻ của mình. Có lẽ nàng trông lồi thối lắm.

Nico nhìn nàng đi, và ngửi thấy mùi nước hoa Opium thoang thoảng rớt lại. Lise Marie luôn dùng loại Jolie Madame. Đây là lần đầu tiên trong suốt một thời gian dài chàng nghĩ đến người vợ đã qua đời.

Lise Marie đã thuộc về dĩ vãng, được bao trùm trong một ký ức đẹp đẽ mà chàng không muốn khuấy động lên. Sao giờ đây chàng lại nghĩ đến nàng nhỉ?

- Ông có muốn xem một phim gì đó không, ông Constantine? – Chiêu đãi viên hỏi.

- Phim gì vậy?

- Nổi danh mê. Có ngôi sao Kirk Douglas đóng.

- Được, cô hãy để tai nghe lại đây.

- Còn bà Khaked?

- Có. Bà ấy cũng xem.

Quyết định thay cho nàng! Và chàng nghĩ sẽ như thế nào nếu cũng người đàn bà này lên mây... Đã lâu quá rồi chàng không ân ái với một người đàn bà. Rất nhiều cô gái – những sinh viên ngọt ngào tuyệt đẹp tận hưởng sự hướng dẫn thành thạo của chàng.

Nhưng, lại một lần với một người đàn bà thực sự, chỉ một lần này? Một người đàn bà trải đời và ham khoái lạc...

Tự nhiên chàng băn khoăn không biết nàng có là người dư thừa của hay không. Nếu phải thì

càng hay biết bao.

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 7

Polly Brant tựa quây rồi uể oải vươn vai. Tay cô chạm phải một khoảng da thịt và cô choàng tỉnh. Rồi cô nhớ lại, toét miệng cười, với tay lấy chiếc kính.

- Để nhìn anh yêu của em được rõ hơn! Tối nay anh có việc rồi, Ricky Tick. Bà Khaked của chúng em sẽ cho anh làm việc ra trò bằng cách vất đưa đi khắp nơi, cho đến tận sáng. Con mụ chó chết đó không bao giờ ngủ. Mụ phải đi sục sạo, liên miên, và nhiệm vụ tài xế của anh là cứ phải kéo dài đến tận bình minh. Mà đây lại là lúc em muốn đi ngủ, thôi nào, tiếp tục, nữa đi anh!

Ricky gắng sức mở mắt khi Polly dựng hấn ngồi dậy.

- Chúng ta phải có mặt ở sân bay trước bảy giờ. Bà Khaked sẽ phát rồ lên nếu phải chờ đợi. Chủ mới của anh tính khí rất đồng bóng.

- Em có chắc là công việc này chẳng đến nỗi khổ sai lắm không?

Polly cười khúc khích.

- Anh sẽ thấy thích nó. Anh sẽ thấy thú vị cho mà xem. Cứ như em biết về bà Fountaine này thì...

- Sao?

Polly trèo xuống giường, vẫn cười khúc khích.

- Anh cứ chờ mà xem, anh sẽ cực kỳ ngạc nhiên...

Nếu bà ấy mà thích thì.. mà cái anh chàng này... Em có cảm giác là bà ấy sẽ thích anh.

Fountaine Khaked với Ricky tài xế. Ý nghĩ đó làm Polly cười phá lên.

Ricky ra khỏi giường theo cô ta.

- Thế nào, cho anh tham gia chuyện đùa với chứ.

- Anh sẽ biết nhanh thôi. – Polly lạch cạch nhét băng cát xet vào máy, tiếng hát Rod Stewart tràn ngập cả phòng. Cô ta bắt đầu tập thể dục theo nhịp điệu bài hát, cứ tênh hênh ra.

Ricky nhìn cô ta một lúc rồi đi vào phòng tắm. Kể cũng hay. Cô đã cũng hấn tán chuyện gẫu trong xe tắc xi của hấn hai tuần trước – và hấn đã bỏ nghề, nhận làm tài xế riêng cho bà Khaked. Phải vậy, nghề lái xe tắc xi không phải dành cho hấn, lúc nào cũng đầu đầu. Còn tài xế riêng thì lại là chuyện khác... Nếu anh đã phải rong ruổi tắc xi khắp Lon cả ngày lẫn đêm thì anh cũng có thể làm được

việc đó, nhưng với một chiếc Rolls sang trọng. Polly nhảy bật lên bật xuống. Hai tư... hai năm... xong.

Polly không thích rửa mắt, một thói quen xấu nhưng chưa bao giờ thấy có ai phàn nàn. Cô mặc vào chiếc áo len lông angora và chiếc quần gin chạt căng, đi giày bốt cao đến đầu gối, và lấy lược cào mái tóc xù. Cô chỉ trang điểm bằng một chút son bóng bôi môi. Cặp kính của cô tạo nên phần trang điểm còn lại. Polly không đẹp – nhưng trông cô khác thường và hẳn là quyến rũ. Cô hai mươi chín tuổi, và là chủ hãng kinh doanh Public relations. Quả là không tồi đối với một cô gái bắt đầu sự nghiệp bằng nghề thư ký năm mười bảy tuổi. Hãng của cô làm đại diện cho sàn nhảy Hobo của Fountaine Khaked, và bà Khaked gọi đến cô khi bà cần bất cứ điều gì. Polly chẳng hề thấy phiền. Mỗi một dịch vụ cô thực hiện cho bà ta lại giúp cô thêm một khoản và hóa đơn thanh toán. Tìm được Ricky, cô ta sẽ được hai trăm đô.

Hắn đã bỏ khăn tắm ra, trên người mặc bộ soóc lưng in hình một con tê giác sắc sỡ với hàng chữ Của tôi cứng như sừng.

- Lạy Chúa tôi! Anh lấy cái của này ở đâu ra thế? – Polly cười ngặt nghẽo, đau cả bụng.

- Em gái anh cho đấy. – Ricky đi đi lại lại thích gương tự ngắm mình, lấy làm thích thú. – Trông được đấy chứ?

- Được à? Buồn cười chết đi ấy.

Ricky cau mặt.

- Đây chỉ là trò cười, đừng có đái ra quần đấy nhé.

Polly cố nhịn:

- Quả thật em chưa thấy anh h nào mang những cái của như thế này.

Lòng tự trọng của Ricky bị xúc phạm. Hắn liền mặc quần dài vào lập tức.

Polly ngả người ra sau và nheo mắt ngắm anh chàng. Cơ thể lực lưỡng. Bụng và bắp đùi thon, dẻo dai, cứng như đá, và đôi mông tròn căng khêu gợi, bộ mặt khêu gợi, mái tóc vàng sậm. Đẹp và bình thường. Chẳng cần đến thuốc phiện hay côcain mới lôi được lên giường. Có lẽ thậm chí không bao giờ biết đến sự ràng buộc.

Fountaine Khaked.. nếu bà ta muốn.. chắc chắn bà ta sẽ mê hắn, giữ rịt lấy hắn.

Trời đã tối khi chiếc phản lực đồ sộ bay hướng về nước Anh. Phim đã kết thúc, và giờ đây hầu hết hành khách đã đi ngủ.

Fountaine không ngủ.

Nico không ngủ.

Họ đang đấm đui trong tư thế ngồi ôm ghi lấy nhau – mãnh liệt như hai cô cậu thiếu niên.

Ai mà có thể quên được nỗi kích động của lần đụng chạm thắm lén đầu tiên. Bàn tay lần mò dưới áo.

Môi, lưỡi, răng... Những vuốt ve kích thích nơi tai. Run rẩy từng đường gân thớ thịt khi bộ ngực

được vuốt ve vụng trộm.

Fontaine rạo rức như bất cứ một cô gái nào. Sự xúc động quá đỗi ngạc nhiên. Nico cũng thế, tràn ngập kích thích, quên cả trời đất.

Động chạm nhưng không thể làm thật sự. Khóai cảm – nhưng không được trọn vẹn. Cái đó kích thích mới dữ chứ. Càng cảm đoán lại càng thêm khát.

Kẻ quái nào nói làm tình trên máy bay là việc dễ dàng thì kẻ đó hoặc nói phét, hoặc ngu xuẩn. Khó bỏ mẹ. Nhất là khi chiêu đãi viên cứ mười phút lại đi tua một lần giữa các hàng ghế.

Cho nên họ đành chịu thỏa mãn với những món trốn của lần thử nghiệm đầu tiên, ít ra thì cũng rất kích thích. Lại còn vui thú nữa. Đã lâu lắm rồi cả hai không còn nhớ đến thứ tình dục thâm lén, mà lại vui thú thế này.

- Bà Khaked, khi nào được cùng bà ở London, tôi muốn có thời gian, không gian và một chiếc giường rộng rãi.

Nico thì thầm. Những ngón tay của chàng đặt trên đùi nàng, lần ngược lên trên, vuốt ve xung quanh ống quần lót viền đăng ten.

- Ôi, vâng, ông Constantine. Tôi nghĩ là có thể thu xếp được.

Cô chiêu đãi viên đã đến gần, bước đi nhanh nhẹn và tự tin. Liệu cô ta có nhìn thấy điều gì đang diễn ra không nhỉ? Họ vẫn còn đang say sưa với nhau.

- Anh muốn được nhìn ngắm thân thể em, - Nico thầm thì. – Anh biết em có một thân hình rất đẹp. Fontaine đưa lưỡi mơn đàn ông, lướt lướt vài đường trên môn chàng.

- Không một lời sáo rỗng nào nữa, xin anh đấy, Nico. Không một câu nhảm tai nào nữa. Không cần đóng vai một ông quý phái đúng kiểu với em đâu.

Nàng hiểu chàng khá là nhanh. Và chàng thích điều đó.

- Thì anh muốn nằm với em, - chàng thì thào. – Anh muốn được nằm với thân thể tuyệt đẹp của em. - Lay Chúa! Chàng chưa hề nói năng tự nhiên như thế này với một người đàn bà nào khác, ngoài Lise Marie. Fontaine nói đúng, chàng cứ mở mồm là tuôn ra cả loạt những lời tán dương sáo rỗng của một gã quý phái đúng kiểu.

- Thế hay hơn. – Fontaine thờ dài. – Em muốn cảm thấy anh đang nói chuyện với một người đàn bà bình thường chứ không phải đang đóng kịch.

Ánh bình minh bắt đầu xuyên qua cửa sổ, và đã đến lúc phải ngừng trò chơi này lại để vuốt quần áo, chỉnh đốn lại người ngợm.

Cô chiêu đãi viên mang bữa sáng lại cho họ với một nụ cười thoáng qua. Cô đã nhìn thấy tất cả những gì diễn ra – và thật sự mà nói thì cô cảm thấy ghen tị. Không phải là trước đây cô chưa từng thấy những chuyện này. Nhưng một nhưng đàn ông như Nico Constantine.. ừ giá kể mà anh ta không bị dính vào cái bà Khaked lẳng lơ ấy thì biết đâu cô sẽ có cơ hội.

Fontaine nhâm nháp một chút bánh nướng cùng cà phê, và mỉm cười với Nico;

- Thế là...

Chàng đặt một ngón tay lên môi nàng.

- Đừng có cho anh nghe một lời sáo rỗng nào của em đấy nhé.

- Nhưng nó là như vậy.

- Nó là như vậy.

Họ toét miệng cười ngẩn ngơ với nhau.

- Có lẽ em phải đi sửa sang lại một chút, - cuối cùng Fontaine nói. - Trang điểm lại, và tóc cũng cần chải lại.

Không phải đến tận lúc Fontaine đi khỏi Nico mới nhớ tới nguyên nhân trước hết đẩy chàng làm quen với nàng. Bây giờ điều đó chẳng quan trọng đến thế nữa. Nhưng còn chiếc nhẫn, nó đang như thiêu đốt túi chàng. Nếu bảo thẳng với Fontaine thì chắc nàng sẽ sẵn sàng mang nó qua hải quan hộ chàng. Nhưng việc gì phải làm bận lòng nàng? Tốt nhất hãy cứ để nàng làm việc đó cho chàng mà không hay biết gì.

Nàng đã mang hộp trang điểm theo và để lại cái xác lại. Dễ quá. Chàng liếc nhìn dọc lối đi. Người đàn bà tóc nhuộm màu vàng mặc áo lông chồn sọc đang mái mê chuyện trò với ông nhà văn ngà ngà say, ông ta đang trên đường tới Lon để cưới vợ lần thứ năm.

Nico mở cái xác. Dễ quá. Chàng bỏ cái nhẫn vào ngăn kếp. Dễ quá.

Fontaine trở lại, tóc nàng đã được chải mượt ra sau, sự trang điểm tinh tế làm nổi bật vẻ đẹp hoàn hảo của nàng.

Nàng mỉm cười với chàng:

- Ta còn thời gian làm điều thuốc trước khi hạ cánh chứ?

Ricky cho chiếc Rolls- Royce màu bạc lao vun vút. Polly còn chưa tan niềm vui bởi cuộc chung đụng hồi sáng sớm, lên tiếng cảnh báo anh ta.

- Bà Khaked là người quy định tốc độ khi anh lái cho bà. Đừng quên điều đó.

- Bà ta là người thế nào? - Ricky hỏi đến lần thứ sáu.

- Ô, hoặc anh sẽ thích hoặc anh sẽ căm ghét. Đây là một người đàn bà khó chơi. Không phải loại thế nào cũng được, bây giờ cũng chỉ làm điều mình muốn làm, nghe điều mình muốn nghe.

- Bà ta có nhiều tiền không?

Polly nhún vai.

- Ai mà biết được? Hobo hiện nay không kiếm ra nhiều tiền nữa nhưng ông chồng già đã chắt đây két cho bà ta. Coi chừng đấy, Ricky, anh suýt đâm phải chiếc xe kia đấy. Anh được thuê làm tài xế chứ có phải làm tay đua đâu. Và đừng quên gọi tôi là cô Brand trước mặt bà chủ. Đừng để cho bà ta

biết tôi ngủ với người làm thuê.

- Bà Khaked. Chào mừng bà trở lại London.

Người nhân viên sân bay chuyên làm thủ tục ở cửa VIP chào đón Fountaine, anh ta cầm hộ nàg túi đựng đồ trang điểm.

Lối này, thưa bà Khaked. Mọi việc xong xuôi rồi, chỉ cần bà đưa chúng tôi xem hộ chiếu.

Nàng liếc nhìn quanh tìm Nico. Chàng đứng cuối hàng chờ kiểm tra hộ chiếu người nước ngoài.

Nàng vẫy tay, gửi chàng một cái hôn gió và đi thẳng qua cửa kiểm tra hộ chiếu người Anh.

Nico rất khoái. Dù có là vợ tỷ phú Ả-rập hay không thì nàng vẫn biết cách làm thế nào cho ra dáng.

Thật là một nước cờ tuyệt diệu khi đem bỏ chiếc nhẫn vào đồ của nàng. Cho kẹo hải quan cũng đỡ mà dám bảo nàng dừng lại.

Chàng nghĩ không biết nên mời nàng đến đâu ăn tốt. Đã bao nhiêu năm rồi chàng không qua London.

Nhưng nhà hàng Annabes thì luôn luôn có thể tin cậy được, sau đó có thể ngồi chơi bạc một chút ở Clermong, rồi lên giường. Chàng đã hình dung ra một buổi tối đầy kích động về mọi phương diện.

Fountaine giả bộ ngạc nhiên khi thấy Polly

- Sớm thế bỏ? Cô chẳng phải bận tâm đến vậy?

Song Polly biết rằng nếu cô chỉ tỏ ra không cần bận tâm thì Fountaine sẽ lập tức nhắc cho cô chớ quên điều đó.

Họ hôn nhau, chạm nhẹ vào má nhau một cách giả tạo như mọi khi.

- Trông bà vô cùng lộng lẫy! Polly thốt lên. - Chuyển đi của bà tuyệt chứ?

- Cực kỳ tồi tệ. Cô có nghe về vụ mất trộm của tôi không?

Họ đi về phía ô tô, Ricky đã kính cẩn mở sẵn cửa xe Rolls.

- Không ! Thật kinh khủng! Chuyện thế nào?

- Tôi đã bị vét sạch. Chúng nó lấy tất, tất tần tật!

- Cả đồ trang sức của bà?

- Đồ trang sức thì không. Ôn Chúa! Chúng cả cả trong nhà băng.

Ricky nhẹ nhàng đóng cửa xe lại. Ra đây là bà Khaked nổi tiếng đấy. Quả thật trông ra phết. Bà ta khiến cho Polly nom như một cái dây chảo cũ kỹ.

Nico kiên nhẫn đứng xếp hàng đã hai mươi năm phút. Thật khó chịu, nhưng đó là một thực tế không thể tránh khỏi khi anh đặt chân vào nước khác.

Tự dung chàng lại bị hải quan giữ lại. “Trông anh như một tay buôn lậu cỡ bự ấy!” Lise Marie đã có lần bảo chàng. “Nhưng đừng bao giờ thay đổi, em thích cái vẻ đó”.

Người nhân viên hải quan tỏ ra lịch sẹ nhưng cương quyết. Mỗi chiếc va li Vuiton của chàng đều bị mở ra và khám xét. Trong một giây phút kinh sợ Nico chợt nghĩ có lẽ họ đang tìm kiếm chính chàng. Tuy nhiên chàng vẫn chưa bị thần may mắn bỏ rơi hoàn toàn, nổi nhục nhã của việc khám xét thân

thê đã không xảy ra.

Cuối cùng chàng cũng được tự do. Chàng hy vọng là Fontaine đợi chàng. Vừa nãy chàng còn nhìn thoáng thấy nàng đứng cạnh ô tô và những người ra đón. Niềm hi vọng tắt nhanh, chẳng thấy nàng đâu nữa. Nàng đi lâu rồi. Chàng cần phải biết rằng nàng không thuộc loại đàn bà biết chờ đợi.

Mẹ kiếp! Thật là phiền phức. Chàng muốn lấy lại chiếc nhẫn càng sớm càng tốt. Nếu nàng phát hiện ra nó thì sao nhỉ? Ý định thật cũng chẳng lấy gì làm hay ho, nhưng h sẽ nói thật với nàng – không phải nói là chàng đã đánh cắp chiếc nhẫn mà chỉ nói đã nhờ nàng mang hộ qua hải quan. Sự thể như vậy là tốt, bởi thực tế chàng đã bị giữ lại và bị khám xét. Fontaine chắc sẽ ngạc nhiên lắm. Còn thì... tốt hơn cả là nàng.. không vô tình thấy chiếc nhẫn.

Chàng vẫy xe tắc xi và bảo về khách sạn Lamont. Chàng đã được dặn trước rằng, không một ai, cho dù danh tiếng đến đâu, được ở khách sạn Dorchester, từ khi nó được hội Ả-rập mua trọn gói.

Lammont là một chỗ đáng giá – yên tĩnh, rất Anh, với tiệm ăn thượng hạng có thể sánh với Conaught.

- Úi cha mẹ ơi. – Gã lái xe cười nhạo báng. - Nhớ đêm cho đủ đồng va li quý báu của ông nhé.

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 8

Đêm đầu tiên của Dino và Cherry thật vượt xa sức tưởng tượng của cả hai. Không phải ở chỗ hạnh phúc hay đau khổ gì cả, mà ở lời yêu cầu kỳ quặc của Cherry và kỳ quặc hơn, Dino phải nghe theo. Hắn đưa cô lên căn phòng của hắn trên Forum, giới thiệu cho cô quanh cảnh xung quanh khiến cô rất thích thú. Sau đó, hắn pha một thứ nước kích thích mời cô uống rồi đặt mấy bài hát của Berry White mà cô vừa tâm sự rằng rất thích nghe. Rồi sau đó Dino ép cô vào giường.

- Em không làm tình trong đêm đầu tiên đâu. – Cherry nói nhẹ nhàng, cặp lông mi dài màu nâu run rẩy trên cặp mắt xanh tuổi.

- Sao? – Dino tròn mắt kinh ngạc rồi sau đó, cúi kính. Hắn thềm nàng chết được rồi.

- Em rất thích anh, - Cherry nói ngạc nhiên giọng ngọt ngào trẻ con của cô. – Em khâm phục anh. Nhưng em không thể làm tình với anh đêm nay được. Như thế sẽ chống lại những nguyên tắc của em.

- Nguyên tắc? – Dino kêu lên. – Quên những nguyên tắc vớ vẩn của em đi!

- Đừng phát cuồng lên, - Cherry đáp lại, cương quyết, - Anh không có quyền bắt em làm điều mà em không muốn.

Hắn ngắm cô. Thật hoàn hảo. Lần đầu tiên trong đời hắn hiểu rằng mình đang có một bước ngoặt. Hắn không thể làm gì khác được. Còn cô thì không muốn mình bị xếp hàng chung với đám gái hầu rượu. Nếu hắn đưa tiền chắc cô sẽ ném trả vào mặt hắn. Nhưng cha hắn luôn dạy rằng bất kỳ người đàn bà nào cũng có giá của họ và người đàn ông thông minh phải tìm ra cái giá ấy.

- Em muốn gì? – Dino hỏi.

Cherry lắc lắc những món tóc quăn, dài, vàng óng:

- Chẳng muốn gì cả, - nàng đáp lại. – Nhưng em thích anh, và nếu anh muốn, em có thể ở đây qua đêm nay với anh. Tuy nhiên em sẽ không cho anh cái đó đâu và anh phải hứa không ép buộc em.

Tuy có nhiều kinh nghiệm với đàn bà nhưng đây là lần đầu Dino gặp trường hợp này. Hắn lúng túng, song lại cảm thấy say mê hơn. Bỏ mẹ rồi, hắn đang yêu.

Họ lên giường cùng nhau. Hôn nhau, mon trón, vuốt ve nhau. Cô cởi bỏ hết, chỉ giữ lại chiếc áo lót đăng ten bé nhỏ, để lộ cơ thể có thể làm đau tim bất kỳ người đàn ông nào. Hắn thì mặc áo choàng và quần soóc chặt.

Dino không tin được điều đang xảy ra. Hắn ngủ với một cảm giác đau bụng ghê gớm và tỉnh dậy lúc bảy giờ sáng, vẫn cảm thấy cơn đau dai dẳng.

Cherry ngủ bên cạnh hắn, mấy sợi tóc vàng lòa xòa trên mặt, chân hơi dạn ra, và chiếc áo ngủ hếch lên để lộ chiếc quần lót bằng đăng ten, cặp đùi nõn nà, trắng ngần. Cơn đau của Dino bùng lên dữ dội.

Đủ rồi, Dino nằm lăn trên người cô, một tay giật quần lót của cô, tay kia cởi quần của mình. Và hắn đi thẳng tới đích khi cô còn chưa kịp tỉnh giấc, chưa kịp cả cự mình hoặc thốt ra lời mơ mộng ú ớ nào.

- Dino. Anh hứa rồi mà? - Giọng cô vẫn dịu dàng chứ không giận dữ như Dino tưởng.

- Anh hứa đêm qua, - Dino nói nhanh, - ngày gặp nhau đầu tiên, hôm nay là ngày thứ hai, đến lượt anh yêu cầu.

Cherry không cãi lại. Cô vòng cặp chân dài và đẹp ôm lấy mình hắn và dịch chuyển chút ít. Nico là người rất khá – nhưng như chàng đã chỉ cho Cherry biết, cô làm gì có tương lai với chàng.

Dino lại là chuyện khác...

Càng về sau càng tốt. Mọi việc đều như trong kế hoạch.

Bernie đặt một chồng thẻ màu đỏ và xem con đen đi đâu. Rulet. Thế mới là chơi chứ. Sao mà anh phải buồn nhỉ.

Anh nhìn đồng hồ. Bây giờ là hai giờ sáng. Chắc Nico đã đang trên lộ trình bay.

Anh nháy mắt với một cô hầu rượu. Nhưng trong đầu thì không phải là hình ảnh cô ta sẽ đến với anh

đêm nay.

Anh gọi thêm một ly scotch và tự nhủ mình còn có quá nhiều việc phải suy nghĩ. Tình dục bao giờ cũng tiêu tan năng lượng, mà anh lại đang rất cần đến năng lượng.

Cũng chính lúc đó tên của anh được người ta xướng lên. Lạy Chúa! Cút thật.

Anh lao vào buồng điện thoại. Susanna gọi. Cô ta đang say. Đấy, anh gặp toàn những chuyện như vậy. – cô vợ cũ say bết nhè.

- Em nghĩ, anh nên uống chút gì chứ, - cô nàng cười khúc khích, - rồi sau đó...

Ồi trời, anh phải làm gì bây giờ. Anh đã chịu đủ những rắc rối với Susanna khi họ còn là vợ chồng.

- Lúc này tôi đã gọi cho cô, đoán rằng cô không ở nhà! – Anh giải thích.

- Ba có tổ chức bữa tiệc, - cô ta nói. - Mười lăm cái bánh kẹp cho hai mươi người cộng thêm một đám du thủ du thực!

Susanna chỉ “quên” tôn thờ cha khi cô say khướt. Những lúc ấy cô ta thấy ông bố mình ki bo một cách lạ lùng. Thực ra lúc nào ông ta cũng vậy.

Bernie kéo dài thời gian:

- Có vẻ vui đấy nhỉ!

- Không, rất tồi tệ. – Cô ta im lặng một lát. Sau đó bằng giọng gọi tình kỳ lạ, nói tiếp. - Đến đây nhé, Bernie, nhớ lại ngày xưa một chút. Chúng mình sẽ chỉ nói chuyện thôi.

Thối thật – anh nghĩ bụng – mình mất cái quái gì?

Ngoài ra, ở Hollywood này, Susanna có lẽ là có cái đầu khá nhất. Chẳng may lại có những cái đầu khác khác hơn thì quả thực là anh chưa thấy.

Cả buổi sáng Cherry và Dino ở trên giường.

Họ nói chuyện, xem xét khả năng có thể tiếp tục “cùng nhau”. Và họ sẽ ở lì trên này nếu như cha Dino không đòi hấn có mặt.

- Anh muốn em quay lại phòng Nico thu xếp đồ đạc và nói với hấn là em không cần hấn nữa. – Dino nói.

Khi nói đến tên Nico, Cherry thấy gờn gợn cảm giác tội lỗi. Có thật là khi ngủ với Dino là cô đã thực sự yêu hấn và tự hứa trung thành với hấn?

Hay cô phải nói cho Dino biết là Nico đã ra đi...

Nhưng cô đã hứa giúp Nico và thực lòng cô cũng không hề muốn chàng gặp rắc rối thêm...

Dino mặc quần áo vào. Quần trắng. Sômi đen. Áo khoác thể thao trắng. Trang phục Las Vegas điển hình.

Cherry vẫn nằm trên giường, tóc xõa bờ vai.

- Dino, - cô nói với vẻ ngượng ngùng, - anh đã lấy vợ bao giờ chưa?

Dino nhìn hình ảnh mình trong gương, có vẻ hài lòng

- Anh ấy à? Chưa, tất nhiên rồi.

- Sao lại tất nhiên?

- Ừ... anh không biết. – Sao hấn chưa bao giờ lấy vợ nhỉ? Có lẽ vì chưa gặp người hấn muốn lấy, đơn giản thế thôi.

Hấn nhìn Cherry nằm nghiêng trên giường. Trông nàng ngon lành quá. Mọi cái lộ ra đều đẹp. Mọi cái bị che đi còn đẹp hơn. Hấn muốn cắn nàng. Rồi hấn cười ngoác miệng. Để sau vậy.

Cô ngồi dậy, không để ý thấy hấn bị kích động.

Thế mới là thân hình người đẹp chứ. Thẳng tắp, vàng óng, nõn nà. Mềm mại và rắn chắc.

Cô đi về phía buồng tắm, mở cửa và mỉm cười ngọt ngào.

- Em rất thích lấy chồng, - cô nói nhẹ nhàng. – Còn anh thì sao?

Đến sáu giờ sáng hôm sau Bernie mới thoát ra khỏi phòng Susanna, thấy mắt mờ, chân run, người rã rời. Họ đã trải qua rất nhiều cảm xúc và một chút tình tang hoang dại.

Rồi vội vã quay lại phòng Nico và lăn ra giường.

Anh đã ngưng liên lạc với Nico qua điện thoại. Vào giờ này, có lẽ Nico đang bay trên vùng trời châu Âu rồi. Bây giờ thì cốt sao để mọi người đều tin, càng lâu càng tốt, là Nico vẫn còn ở Las Vegas.

Rồi Bernie chìm vào giấc ngủ mê mệt.

Bernie lăn ra ngủ đúng vào lúc bà Dean Costello tỉnh dậy. Bà ta có cảm giác như bị ai đó dùng búa bổ vào đầu và rất ngạc nhiên thấy vẫn còn đầy đủ quần áo trên người.

Bà ta cố gắng nhớ lại những sự kiện tối qua nhưng không nổi, đầu óc như vỡ tung ra. Bà lờ mờ nhớ lại người đàn ông đầy hấp dẫn. Rượu Champagne. Có đúng là bà vừa có một khoản tiền lớn không. Số tiền được bạc.

Bà ta cố ngồi dậy, bật đèn.

Số tiền vẫn gói ghém cẩn thận để trên bàn. Đúng mười tám ngàn đô la nếu bà không nhầm. Ngay cạnh đó là mảnh giấy.

“Thưa bà. Bà là người phụ nữ quyền rũ và cao thượng – tôi tin rằng bà sẽ giúp đỡ người đàn ông đang gặp rắc rối. Tôi mượn tạm bà chiếc nhẫn kim cương. Chỉ mượn tạm thôi, bà sẽ được hoàn lại đầy đủ... Tôi sẽ rất biết ơn bà không báo cho cảnh sát...”

Bà Dean Costello phá ra cười. Sao cái thằng chó ấy...? Táo tợn. Trơ tráo hết sức.

Jackie Collins

Lãng lơ

Chương 9

Ngôi nhà ở Chelsea trông khá tồi tàn, nếu xét theo sự đánh giá của Fountaine. Đây là phần của nàng, theo như phán quyết của tòa án khi xử vụ ly hôn. Benjamin được làm chủ cơ ngơi ở Belgravia còn nàng thì được chia cái phần mà nàng khá coi thường này.

Tất nhiên nó chẳng tầm thường chút nào. Đó là ngôi nhà trang nhã có ba buồng ngủ, ba buồng tiếp khách và cả một khu vườn rộng bao bọc. Tuy nhiên, nếu so với cơ ngơi ở Belgravia có bể bơi trong nhà, buồng tắm hơi, phòng chiếu phim và thang máy bên trong cùng một khu vườn tuyệt đẹp trên mái thì ngôi nhà của Fountaine chỉ có thể coi ngang cái bếp, hoặc khá hơn, ngang dãy nhà phụ cận. Fountaine đã tu chỉnh lại ngôi nhà một cách vội vàng trước khi nàng bỏ sang New York nên bây giờ, trông nó cũng ra dáng. Điều làm nàng lo ngại là ở chỗ chẳng có ai ngoài bà giúp việc già, được cái rất trung thành, Walter. Các phòng đều bốc mùi ẩm mốc vì lâu ngày không sử dụng. Đâu đó còn có cả mùi nước đá mè.

- Lạy Chúa! – Fountaine thốt lên. - Bạn cái quái gì mà không ai chịu mở cửa cho nó thông thoáng? Cả ngôi nhà cũng không có lấy một bông hoa tươi?

Polly nhún vai. Việc thu xếp nhà cửa không phải là trách nhiệm của cô.

- Bà Walter! – Fountaine đòi.

Người hầu già tắt tả từ bếp chạy ra.

- Chúc mừng bà đã về, bà Khaked...

Fountaine ngắt lời bà ta bằng một loạt kêu ca chê trách và tung ra những chỉ dẫn mà phải cỡ một trung đoàn thực hiện trong một tháng may ra mới đáp ứng nổi.

Ricky đi qua cửa trước, tay xách nách mang đồ đạc.

Polly nháy mắt cho Ricky. Hấn cau mày.

- Tôi chưa bao giờ nói bà ta là người chủ dễ tính đâu nhé...

Polly lẩm bẩm khi hắn đi ngang qua.

Nico đăng ký khách sạn Lamont và yêu cầu một phòng. Người ta giới thiệu cho chàng căn phòng nhỏ nhìn ra đằng sau. Chàng trao cho người khuân vác tờ năm bảng và dặn:

- Đứng chờ tôi ở đây.

Rồi chàng đòi gặp quản lý ngay lập tức.

Người quản lý, Ông Grahame, gặp chàng sau vài phút. Đó là người đàn ông nhỏ con, lúc đó đang tập trung giải quyết các nhân viên nhà bếp muốn bỏ đi.

Buổi sáng hôm ấy ông ta đã đuổi một người giúp việc bếp trưởng bị bắt quả tang ăn trộm bít tết, bằng cách chuyển cho một kẻ tòng phạm khi tên này lấy rác. Việc đó đã gây ra phản ứng với nhân viên nhà bếp. Họ đòi phải để tên ăn trộm lại, nếu không, tất cả sẽ cùng ra đi. Làm thế nào bây giờ? Ông Grahame vẫn chưa tìm ra cách giải quyết ổn thỏa.

- Vân thưa ông, tôi có thể phục vụ gì ông? – Ông ta cúi kính với Nico. Cũng biết mình như vậy là hơi thôi lỗ nhưng thần kinh ông đang căng thẳng quá.

Nico khoát tay ra xung quanh.

- Đẹp nhỉ, - chàng nói ấm áp. - Rất tiện lợi. – Sau đó chàng tiến đến cạnh Grahame, mời ông ta điều xi gà rồi đặt tay lên vai ông, nói bằng giọng đồng lõa. – Ông Grahame, tôi dừng lại ở khách sạn này lần đầu tiên. Nhiều bạn bè tôi ở Beverly Hills khuyến cáo tôi đến đây. Nhưng một phòng như thế này thật không thích hợp lắm với người như tôi. Có lẽ tôi phải thử tìm chỗ khác vậy.

Mười lăm phút sau Nico đã ở trong phòng tốt nhất khách sạn. Ông Grahame chỉ nhìn là biết người đó có giàu hay không.

Sau khi Polly đi khỏi, Fontaine phone ngay cho Vanessa Grant, người bạn gái thân và tốt nhất của nàng ở London.

- Mình đã về đây, - nàng thông báo bằng giọng bi kịch. - Mệt mỏi và chán nản, mình muốn gặp cậu ngay. Bữa tối nay được không?

Vanessa do dự, vợ chồng cô đã có kế hoạch ăn tối nhưng một khi Fontaine đã muốn điều gì thì khó mà phản bác được.

- Mình nghĩ là sẽ rất tuyệt, - cô nói

- Vậy thì, - Fontaine tươi rói, - mình sẽ rất vui mừng khi gặp.

- Bọn mình không nghĩ là cậu về sớm vậy, cứ tưởng nhanh cũng phải tuần sau..

- Đúng rồi, mình đã thay đổi kế hoạch vì vụ mất trộm.

- Vụ trộm nào vậy?

- Bạn thân yêu, cậu không nghe gì à? Các báo New York đều đăng vụ này.

Họ còn nói chuyện nọ chuyện kia và thỏa thuận thời gian, địa điểm gặp nhau. Sau đó Fontaine hỏi bằng giọng bình thản.

- Nhân tiện, cậu và Leonard có biết một anh chàng tên là Nico Constantine không? Người Hy Lạp ở Mỹ, hình như sống ở Beverly Hills.

- Không, mình không biết. Nhưng anh ta là ai? Lại là một tay tội phạm vị thành niên của cậu à?

- Không vị thành niên đâu, khá già là khác.

Vanessa cười.

- Không giống tính cậu cậu lắm nhỉ. Anh ta giàu chứ?

- Mình không biết chính xác... có thể lắm.

- Hôm nay cậu đưa anh ta đến chứ?

- Không, hôm nay mình có một anh chàng người Ý, anh ta bay sang đây chỉ để gặp mình.

Vanessa thở dài, cô đã lấy chồng quá lâu, có quá nhiều con.

Khi nàng dậy, bà Walter đang bận chuẩn bị nước tắm cho nàng. Bà ta đã hầu hạ Fontaine hơn mười

năm và dường như đã rất hiểu nàng. Fontaine là bà chủ khó tính, lại hay bất ngờ quát tháo và thường có những đòi hỏi vô lý.

- Hãy gọi cho nam tước bảo với ông ta đón tôi lúc chín giờ. Và nếu ông Cherry gọi lại bà có thể trả lời là tôi đi vắng.

- Họ cũng gửi hoa đến, - bà Walter tiếp tục nói. – Ông Constantine gửi ba tá hồng. Ông nam tước Rispollo gửi hoa phong lan. Tôi đã nói với tài xế có mặt lúc tám giờ đúng, có bảo anh ta đi đón nam tước không?

- Chắc phải vậy thôi, - Fontaine cởi áo khoác bằng lụa mỏng và duỗi thẳng người ra. – Tôi không nghĩ là anh ta có xe riêng.

Khi bà Walter ra khỏi, Fontaine nhào ngay vào bồn tắm nóng và thấy đặc biệt dễ chịu.

Nam tước Paul Rispollo? Trẻ, đẹp trai. Nhưng không khỏe lắm. Rất yêu nàng. Họ gặp nhau ở New York và anh ta lúc nào cũng sẵn sàng phô bày tình yêu bất diệt của mình. Cũng hơi hơi đồng cô bóng cậu nhưng có thể chấp nhận được. Ngoài ra anh ta thật thích hợp cho hình ảnh của nàng- một người hâm mộ trẻ, đẹp trai và đặc biệt là dòng dõi quý tộc. Tất nhiên, không phải là quý tộc nghèo. Nàng cũng nghĩ về Nico nhưng sau đó, gạt ngay ra khỏi đầu óc, cho rằng chỉ thêm rắc rối. Nàng cảm thấy thế. Và thêm nữa, đã từ lâu nàng không nên giường với những người đàn ông nhiều tuổi hơn mình.

Thật là một ý nghĩ buồn tẻ. Nàng đâu quan tâm đến chuyện trò. Những thứ mà nàng quan tâm chỉ là một cơ thể đàn ông trẻ, đẹp, cường tráng và không để lại phiền phức nào. Tuy có một vài trường hợp nàng cũng phải chi tiền, nhưng cuộc sống là vậy, làm sao được.

Nico bồn chồn vì Fontaine đã không gọi lại cho nàng trước khi chàng hấp Hal. Rồi thực sự lo lắng. Chàng cần phải thu lại cái nhẫn. càng nhanh càng tốt.

Hal hóa ra là anh chàng người Mỹ dễ mến, trạc bốn mươi, hoạt động ở London. Anh ta có cái gì đó hấp dẫn kiểu Dean Martin. Rắn rỏi, ăn mặc đẹp. Chuyên môn của Hal là săn lùng những bà góa già. Anh ta chào Nico nồng nhiệt, hỏi thăm Bernie và lúng búng trong mồm.

- Hàng đâu? Tôi đã lo xong nơi nhận rồi. Tôi sẽ ăn hai lần – năm phần trăm của anh và năm phần trăm của họ. Anh đồng ý chứ?

- Tất nhiên, nhưng hiện tôi đang có mắc mới nhỏ. – Nico giải thích. – Tôi gặp một người đàn bà trên máy bay. Tôi nghĩ để bà ta mang hộ cái nhẫn sẽ anh toàn hơn. Hiện tôi chưa thu lại được!

Hai nhẫn mặt.

- Người ta nói với tôi rằng thời gian là quan trọng nhất trong vụ này.

- Đúng đấy. Người đàn bà của tôi đang kiếm là Fontaine Khaked.

Hal huýt sáo.

- Người đàn bà lẳng lơ. Cô ta đang ở London à?

- Anh có biết cô ta không?

Hal cười.

- Tôi biết. Đó là bà chủ Hobo. Bạn thân tôi là Tony Blake đã từng làm quản lý ở đó, ngoài ra còn phục vụ bà chủ trong chuyện giường chiếu nữa. Anh ấy bây giờ sống ở Los Angeles, đang cố khôi phục lại. Giữa anh và bà ta có chuyện quái gì thế? Theo tôi biết, anh hơi quá cái tuổi mà bà ta thích.

- chúng tôi có chuyện quái gì ưót? – Nico đẩy lại nhanh. – Chưa đâu vào đâu cả.

- Bà ta biết về cái nhẫn chứ?

- Không, Tôi nhét vào xác của cô ta. Giờ đang tìm cách gỡ lại đây.

- Đừng lo. Sẽ gỡ cô ta tới nay. Chỗ đầu tiên mà cô ta phải đến là Hobo, ta sẽ nghênh đón tại đó.

Người cậu cần là một anh chàng Tony khác. – Vanessa thì thầm.

- Franco không thể làm tốt được đâu.

Fontaine liếc nhìn quanh phòng ăn vắng vẻ của Hobo, không thấy ai quen biết ở đây cả. Toàn những người trông tầm thường và buồn tẻ.

- Này, cậu biết ai trong số khách này không? – Nàng hỏi Vanessa.

- Không một ai! – Vanessa trả lời. – Bây giờ người bình thường nào cũng có thể vào đây. Thôi còn Tony...

- Lạy Chúa, cậu thôi Tony đi. Mình biết cậu mê anh ta. Nhưng anh ta đi rồi. Anh ta đã nhận được quá nhiều so với... chân.

- Cái khác cơ! – Vanessa cười khúc khích.

- Đúng vậy! – Fontaine đồng ý. Nàng lại nhìn quanh. Thật sự buồn tẻ. Hobo không còn là nơi người ta đến nghe, đến xem, đến vui chơi nữa. Franco đã làm hỏng mọi việc.

Nam tước Paulo sung sướng quá. Khuôn mặt trẻ con hồng lên vì hãnh diện được sánh vai với Fontaine Khaked nổi tiếng. Anh ta nhìn she đầy ngưỡng mộ. Leonard, chồng Vanessa, cố gắng kéo anh ta vào chuyện công việc, nhưng Paulo dường như chỉ thích thú hưởng thụ buổi tối nay.

Fontaine sốt ruột gõ móng tay đỏ chót lên mặt bàn.

- Sao chúng ta không đi đến nơi nào nhỉ? – Nàng hỏi. – Bây giờ người ta thường đến đâu, ở London này?

- Hiện nay có một câu lạc bộ mới mở, rất quái, gọi là Dickies. – Vanessa sốt sáng. - Ở đó, bọn hầu bàn mặc quần soóc xa tanh, đi giày patanh, mang đến những loại rượu cực kỳ: bạn phải say hàng tuần sau!

- Nào, đến đó đi. – Fontaine nói. – Tôi phải xem nơi nào có hành động thực sự.

France hốt hoảng chạy theo.

- Bà Khaked, sao bà về sớm vậy. Có điều gì chẳng?

- Có đấy, Franco ạ - giọng nàng lạnh băng. – Anh bị đuổi việc kể từ bây giờ.

Hal kéo theo hai cô gái rất xinh. Một cô da đen hầu bàn trong hai tuần nghỉ phép và một cô tóc vàng đang học ngành y. Nico đi với cô tóc vàng tuy rằng trước đó đã nhấn mạnh với Hal là không muốn hẹn hò với bất kỳ ai.

- Như thế sẽ tốt hơn, - Hal giải thích. – Hãy tin tôi, tôi hiểu Fontaine. Ngoài ra, đêm nay tôi nghỉ. Mỗi tuần một lần, tôi cho phép mình vui vẻ với phụ nữ dưới sáu mươi tuổi.

- Thế thì kiếm hai cô đi. – Nico bảo – Tôi không muốn ngồi lẻ.

Khoảng mười phút sau khi Fontaine rời Hobo thì họ đến.

- Bà Khaked ở đây chứ? – Hal hỏi Franco.

- Bà ta đến rồi, đi rồi. – Franco trả lời, sau đó tuôn ra một tràng tiếng ca thán về chuyện hấn bị đuổi việc .

- Không ai bảo Fontaine là con mèo con đực! – Hal đồng ý.

- Con chó cái. – Franco nghiêng răng. – Tôi đã làm hết sức mình. Đùng một cái, bị đuổi như một con chó.

- Ôi, - Hal nói, - giống như Tony, anh có nhớ Tony không? Người anh thay thế ấy mà.

Franco buộc phải đồng ý.

- Đi thôi! – Hal nói với Nico- mọi người đều hiểu Fontaine. Cô ta hiện đang thua cuộc mà.

Fontaine thực sự biết mình thua cuộc và nàng đã tận mắt thấy vì sao Dickies lại thắng. Ở đó, nhạc Disco thật tuyệt, người hầu bàn rất độc đáo và nhìn chung, nó nhắc nàng nhớ lại Hobo lần đầu ra mắt.

Nàng nhìn quanh. Toàn khuôn mặt quen thuộc. Những khách từng hay đến Hobo đều gặp ở đây.

- Vui chứ hả? – Vanessa sốt sắng.

- Hừm, cũng không tồi! Fontaine quay sang nam tước Paulo. – chúng ta nhảy đi!

Sàn nhảy đông nghẹt, không giống như ở Hobo. Khi Fontaine nhún nhảy theo nhịp nhạc của Bee Gees, đầu óc nàng cũng vận động theo. Hobo phải có một khuôn mặt mới. Phải lấp đặt lại ánh sáng. Thay đổi thực đơn. Phải có người nhảy mới mới và cuối cùng, bắt buộc phải tìm ra một quản lý có sức hấp dẫn như Tony khi xưa.

Âm nhạc chuyển sang giọng điệu kêu gọi của Isaac Hayer. Nam tước Paulo kéo bạn nhảy sát vào mình. Thật lạ, nàng không hề cảm thấy bị kích động. Anh ta quá buồn tẻ.

Tự nhiên và thật bất ngờ, nàng rơi vào trung tâm chú ý của mọi người. Những tiếng gọi nàng vang lên từ bốn phía.

Nàng mỉm cười, gạt đầu, sung sướng chào lại.

Nhưng nàng đâu có bị lừa. Nàng biết tổng họ thực sự nghĩ gì.

“Cho con mù già chết, chẳng còn ông chồng tỷ phú, chẳng còn sàn nhảy đông khách. Mụ ta sẽ sống ra sao nhỉ?” Chờ đấy, nàng sẽ không chịu rơi vào tình trạng như bọn người này muốn đâu: thất bại,

già nua và héo hon. Nàng quay về đây để khôi phục lại, vinh quang lại, họ phải tin là như vậy.

- Chào bà bạn, bà làm gì ở đây vậy? Hobo chẳng còn được như hồi còn Tony nữa!

Nàng quay sang, nhìn người có giọng nói khàn khàn bình dân ấy. Đó là Sammy, chủ một hãng sản xuất quần áo, người bé nhỏ, tóc quăn. Ông ta thường đi nhảy với những cô gái dưới mười sáu tuổi. Fontaine cười nhạt.

- Tôi sẽ tìm ra một Tony khác. Anh ta chẳng phải là duy nhất.

- Ôi, thế à? – Sammy nháy mắt ra vẻ hiểu biết. – Bà có cần một người như tôi không? Tôi sẽ lôi khách khứa trở lại ngay, không cho họ thời gian ngồi mà chửi nhau nữa. Cho tôi thử chứ?

Fontaine nhìn ông ta vừa vui vẻ vừa khinh bỉ: “Ông ấy à?” Giọng nàng nói lên tất cả.

- Được thôi, được thôi, tôi biết người ta không đánh giá cao tôi. – Sammy nói giọng hờn dỗi rồi lùi đi.

Nam tước Paulo xoa đùi nàng.

- Ai vậy? – Anh ta hỏi với giọng ông chủ.

- Anh ôm quá chặt đấy. - Giọng nàng lạnh như băng. – Anh làm nhàu quần áo em rồi đấy!

Nico nhận ra nàng ngay lập tức. Không thể trộn vào đâu được. Nàng rất nổi bật, bao giờ cũng nổi bật, dù ở sa mạc hay giữa một biển người.

Chàng ngắm nàng đang trong vòng tay một gã trẻ măng. Rõ ràng là nàng ham những chú ngựa non cũng như chàng thích những cô gái trẻ.

- Tôi đã nói là cô ta phải ở đây mà. - Giọng Hal đầy vẻ đắc thắng.

- Chúng ta nhảy chứ, Nico? – Cô gái da đen kéo áo chàng. – Hal sẽ không phản đối đâu. Anh ấy không nhảy bao giờ.

Nico nhẹ nhàng gỡ tay cô ta ra và chỉnh lại quần áo.

- Không phải lúc này, em yêu!

Hal nhận ra ông bạn Sammy và tiến lại nhập bọn với họ. Sau khi giới thiệu, Hal giải thích cho Sammy là Nico muốn gặp Fontaine.

Sammy cười:

- Anh đùa đấy à? Không hy vọng gì đâu. Bà ta sẽ không thèm nhìn về hướng anh đâu!

- Ôi, thế à? – Nico nói về cợt đùa, mắt hướng vào sàn nhảy, cái nhìn đầy tự tin. – Hãy xem bà ta làm gì!

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 10

Tại Las Vegas, Bernie Darrell bắt đầu nhận ra rằng bảo vệ Nico không có nghĩa là phải làm mọi điều vì anh ta. Anh còn là chỗ dựa của Dino Fonicetti- đồng thời anh biết khá rõ về gia đình họ. Và biết họ là những kẻ rất rắn, luôn phải giữ gìn danh tiếng của mình. Cho tới lúc chuyện Nico trốn khỏi thành phố khi đang còn nợ họ năm trăm năm mươi ngàn đô vỡ lở ra, rồi mọi người lại biết rằng chính anh ta, Bernie, đã giúp kẻ lừa đảo thì..

Chiều thứ ba, anh bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Khi Cherry gõ cửa để lấy đồ đạc thì Bernie càng sợ hơn.

- Tôi sẽ nói cho Dino hay rằng Nico đã trốn! – Cherry tuyên bố. – Tôi không nói dối đâu.

- Cô nói cái quái gì đấy? – Anh gắt. – Chúng ta đang giúp đỡ Nico, nhớ chưa?

- Tôi phải trung thành với Dino. – Cherry đáp lại và không để ý đến sự bức tức của Bernie khi anh nhìn cô thu xếp đồ đạc nhét vào vali. – Tất nhiên tôi sẽ không nói là Nico trốn đêm qua. Tôi chỉ nói là anh ta đi đâu rồi thôi.

Bernie tóm chặt khuỷu tay Cherry:

- Cô sẽ không làm cái điều ngu xuẩn ấy đâu!

- Anh đang làm tôi đau. – Mắt Cherry ngấn lệ. – Tôi sẽ mách Dino.

Bernie thả tay cô ra.

- Tôi không tin, thật không tin được. – Anh bắt chước giọng cô. – Tôi mách Dino.. Cái gì đấy? Giấc mơ tình yêu bất ngờ của tuổi trẻ? Cuộc tình một đêm giữa cô nàng tóc vàng và người hùng biển khơi?

Cherry cao giọng - lần đầu tiên từ khi Bernie biết cô:

- Có thể lắm, họ yêu nhau. Dino là con người tốt bụng và âm áp.

- Chúa ơi! – Bernie thảng thốt, không thể nén được tiếng kêu.

- Chúng tôi sẽ cưới nhau, nếu ông muốn biết.

- Khát quá! – Bernie nói và tự rót cho mình một ly scotch lớn. Đầu óc anh quay cuồng. Tình thế thật đẹp. Chỉ anh ta mới có may mắn rơi vào. Số phận đưa Nico đến Las Vegas chỉ để gắn tương lai hai người lại với nhau. Thứ nữa, chỉ sau một đêm đã xuất hiện tình yêu thần thánh với con trai một trùm mafia. Khó mà tin được.

Anh cố gắng kìm giọng lại:

- Nào Cherry. Tôi thực sự mừng cho cô và Dino. Tuy nhiên, nếu cô nói lộ ra là Nico đã trốn đi thì tất cả chúng ta sẽ chẳng có gì hay ho đâu. Cả cô nữa.

- Không có tôi! – Cherry phản đối lập tức

- Có, cô bé ạ. Cô nghĩ thế nào về phản ứng của ông chồng tương lai nếu tôi nói cho hắn biết là đêm “thần tiên” của hai người là do tôi và Nico sắp đặt trước?

- Anh nói gì đấy?

- Cô đã qua đêm với Dino để Nico có điều kiện trốn thoát, không sai chứ?

- Có thể là như thế...

- Không phải có thể, sự thực là như vậy. Nếu Dino biết điều đó hẳn sẽ không sung sướng lắm đâu! – Bernie thở thật sâu. - Nghe cho kỹ đây. Cô không biết gì cả. Nico vẫn ở đây hôm nay, khi cô đến lấy đồ. Cô còn chào anh ta. Đó là tất cả những gì cô biết. Tất cả những gì cô biết là anh ta còn ở đây!

- Nhưng tôi nghĩ rằng..

- Cô có nghe tôi không? Hãy nghe và nhớ lấy. Nếu các kế hoạch về tương lai của cô bao gồm cả ý định trở thành bà Fonchetti, hãy làm như tôi nói. Nếu cô nói thật với Dino, ai biết hậu quả ra sao. Riêng tôi thì không muốn mạo hiểm.

Cherry đờ cả người. Bernie đã điềm trúng huyết.

- Thôi được, - cô nói hơi do dự. – Thế nếu Dino biết là Nico đã đi thì sao?

Bernie rót cho mình một cốc scotch nữa.

- Khi hắn biết thì Nico đã trở lại, cô không cần làm một cái đầu bé bỏng xinh xắn của cô làm gì.

Cherry gật đầu.

- Ok, Bernie.

Cho đến lúc này mọi sự đều tốt. Nhưng có thể tin con bé này được không? Nó chỉ là một con cóc. Bernie nghĩ thầm. Thật là tội tệ vì anh bị lôi vào vụ này. Ở đây- Las Vegas, anh đã bị sa lầy. Còn công việc của anh nữa. Anh phải dự một số cuộc họp. Sớm nhất là vài ngày nữa Nico mới về được. Đây là nếu như mọi sự đều đúng kế hoạch.

Cherry đã sắp xếp xong và chuẩn bị đi. Cô cười ngọt ngào cùng với bàn tay bé nhỏ chìa ra:

- Tạm biệt Bernie, cảm ơn vì mọi việc.

Chúa ơi! Cứ như là cô ta vừa qua một khóa học về lịch sự ấy.

- Tôi chưa đi đâu, và tôi đoán là chúng ta sẽ còn gặp nhau. Đừng quên những điều tôi nói với cô. Hãy thông minh nhé, cô còn đi xa đấy.

Cherry đi ra.

Bernie nhắm tít. Người bây giờ chắc đã đến London. Hal thì đã được thông báo từ trước. Nếu trôi chảy, cái nhẫn sẽ được bán và Nico sẽ có tiền trong hai bốn giờ tới. Chàng sẽ về ngay lập tức và không ai kịp nhận ra là chàng đã rời đây. Trả nợ xong sẽ quay về Los Angeles. Sứ mệnh hoàn tất. Không mất mát gì.

Quá dễ dàng.

Bernie muốn vụ này qua càng nhanh càng tốt.

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 11

Chào bà Khaked, - Nico đi cắt ngang sàn nhảy, nháy mắt với nam tước Paulo bên cạnh. – Tôi rất vui vì lại được gặp bà sớm như thế này.

- Ngài có nghĩ là ngài đang làm gì không? – Nam tước Paulo cúi kính. – Ngài không được..

- Thôi thôi, Paulo. – Fontaine đập đập tay như đồ dành anh ta. – Anh hãy tạm ra kia ngồi nghỉ một lát. Tôi sẽ theo ra sau, chút xíu thôi.

Nam tước miễn cưỡng bỏ đi.

Nico ôm nàng vào lòng tuy rằng nhịp của vũ điệu là disco.

- Cậu bé trông sáng sủa đấy chứ! – Nico nhận xét. - Giống như cậu bé đi với em đến sân bay Kenedy.

- Vâng. Tôi ưa những chàng trai...

Nico nhướn một bên mắt.

Fontaine cười.

- Em có nhận được hoa tôi gửi tặng không? – Chàng hỏi.

- Rất đẹp. Làm sao anh tìm được địa chỉ của tôi.

- Nếu tôi thực sự muốn điều gì thì tôi thường làm được.

- Thật à. Sao chúng ta giống nhau thế.

- Cảm ơn cô đã đợi tôi ở sân bay.

- Tôi không nghĩ mình là lái xe riêng của ai cả.

- Tôi nghĩ chúng ta đã có hẹn rồi.

- Hẹn ư? Anh nói hay nhỉ?

- Đã bao giờ có ai bảo cô lẳng lơ chưa?

- Thường xuyên.

Nico kéo nàng lại sát chàng hơn. Nam tước Paulo ở ngoài rìa sàn nhảy đang giận dữ.

- Đây, bà Khaked, - Nico nói nhẹ nhàng – Chúng ta có định kết thúc cái việc đã bắt đầu trên máy bay không?

Fontaine đáp lại sức đàn ông của chàng:

- Sao lại không?, thưa ông Constantine, tại sao không nhỉ?

- Chó đẻ! – Sammy thốt lên khi mọi người đều thấy là Nico và Fontaine đi ra.

- Chỉ giỏi cái trò đó thôi! được cái chó gì? Vẫn thế. Bao giờ cũng thế.
- Ôi, Sammy, sao anh giận dữ thế? – Cô bạn ít tuổi của gã hỏi.
- Thằng cha có nhiều vẻ quyền rũ đấy nhi? – Hal nhận định. - Đấy là còn chưa kể đến quần áo lịch sự mà tôi chưa từng thấy bao giờ.
- Quyền rũ cái cục cứt. Tất cả những gì mà mẹ Fontaine quan tâm là kích thích của cái đó và độ dài con số tài khoản trong ngân hàng.
- Thật chứ, Sammy? – Cô bồ nhí ngơ ngác.
- Đúng đấy, em có thể tin là như vậy.
- Anh có tin là họ sẽ cùng nhau đêm nay không? Vanessa thì thăm với Leonard .
- Anh nghĩ là em đúng! – Người chồng trả lời.
- Rất quyền rũ. Hay anh nghĩ cô ta sẽ chúc ngủ ngon để chia tay với người đó không?
- Chưa ai có thể lên án cách xử sự của Fontaine, cuối cùng thì anh chàng đó là ai.

Vanessa nhìn theo cặp trai gái ra khỏi sàn nhảy.

- Em không rõ. Anh ta trông không giống như sở thích của cô ấy, hơi cứng tuổi, tuy nhiên còn rất quyền rũ.
- Giàu nữa, anh nghĩ thế. – Leonard nói.
- Ừ, có lẽ, - Vanessa đồng ý.
- Lạy Chúa!- Leonard kêu lên. – Đừng bắt con phải dây vào anh chàng người Ý của cô ta.
- Giống như chúng ta thôi! – Vanessa nhìn cái dáng đi buồn bã của Nam tước Paulo. – Những người trẻ tuổi luôn có cái để nói với nhau...
- Có lẽ Fontaine đã xong việc với hắn rồi.

Vanessa không phải là người quá tự hào. Cô đã từng chấp nhận những người tình bị bạn cô bỏ rơi. Ricky cố gắng tập trung vào con đường trước mặt nhưng quả là không dễ dàng gì. Lạy Chúa, làm sao có thể nhìn thẳng được khi sau lưng mình là một cặp tình nhân đang sôi sục.

Ricky đã thử nhìn qua gương chiếu hậu xem điều gì đang xảy ra. Tất nhiên là bà Khaked đã ấn nút nâng tấm ngăn lên để hắn khỏi thấy gì.

Hắn lái chiếc xe Rolls Royce chậm hơn thường lệ cho đến khi Fontaine hạ tấm ngăn xuống vài xăngtimét và ra lệnh:

- Nhanh lên chứ, Ricky!

Đồ lẳng lơ, Ricky rửa thăm và tự hỏi liệu hắn có được tự do sau khi đưa bà chủ về nhà không. Hắn cảm thấy bị kích động và hy vọng Polly sẽ còn thức chờ hắn. Dù sao như thế còn tốt hơn là ngủ trong căn phòng mà hắn đang thuê. Đến nhà, Ricky nhảy ra mở cửa cho hai người. Hắn nhìn chăm chú vào không gian xa xôi.

- Bà còn cần tôi đêm nay nữa không? – Ricky hỏi.

- Không! - Giọng nàng nhẹ nhàng và đầy cảm xúc. – Đêm nay tôi không cần anh nữa.

- Ngày mai vào lúc mấy giờ, thưa bà?

- Mười giờ. Tôi muốn anh có mặt tại đây hàng ngày lúc mười giờ.

- Vâng, thưa bà.

Hắn chờ cho đến khi họ khuất vào nhà mới nhìn đồng hồ. Đã là hai giờ sáng. Công việc! Tuy nhiên cũng được cái là lương cao. Hắn tò mò không hiểu chuyện gì xảy ra cho “quen kem Italia”. Có lẽ anh chàng Nam tước tội nghiệp đã làm điều gì đó dở hơi.

Ricky không nén nổi cười. Hắn thích loại đàn bà tính như đàn ông.

Đó là thể hiện của kinh nghiệm.

Quần áo văng khắp sàn.

Lưỡi nóng, thân thể ẩm áp.

Hỗn hợp xúc giác- vị giác- khứu giác.

Fontaine cảm thấy bị mất tự chủ một lát. Anh không phải là loại người mà nàng thường nói là thích. Song anh ta biết mọi thứ. Anh ta quá thành công.

- Em giống như vũ nữ. – Chàng thì thào vào tai nàng. – Em làm tình giống như vũ nữ đang luyện tập.

- Ừm.. còn anh.. anh giống như con ngựa đực.

Chàng cười.

- Con ngựa đực Hy Lạp. Có vẻ giống như một cuốn phim tồi. Khi hai mươi tuổi, anh đúng là con ngựa đực. Còn bây giờ anh biết anh đang làm gì.

- Em biết.

Họ cảm thấy thoải mái, không hề có sự ngỡ ngàng, vấp vấp, thăm dò khi lần đầu ân ái với nhau.

Một điều thú vị nữa là họ có thể cùng nhau trò chuyện được. Không chủ đề nào cả, chỉ đơn giản là nói chuyện mà thôi.

Fontaine chẳng bao giờ nói chuyện với những bạn tình thoáng qua, chỉ hẳn hũu mới có những trao đổi ngắn ngủi – không bao giờ là cuộc trò chuyện cả.

Những điều tương tự cũng xảy ra hết như vậy giữa Nico và các cô gái xinh xẻo. Chàng cảm thấy họ sao mà vô vị, khi sự sung sướng đầu tiên do những cơ thể mới lạ mang lại đã qua đi. Điều làm cho chàng thích nhất ở Fontaine chính là đầu óc nàng. Có thể nàng là người đàn bà không đoan chính, vô cùng lẳng lơ n nàng thông minh và nhạy cảm, và chàng muốn đào sâu hơn để tìm ra người đàn bà đích thực dưới lớp vỏ cầu kỳ và cao ngạo này.

- Anh muốn biết tất cả về em. – Chàng nói nhẹ nhàng. – Là ai? Tại sao? Thế nào? Và.. Từ đâu.

Fontaine lăn ra giường. Nàng vui vẻ, thỏa mãn.

- Anh là người bí hiểm. Em gặp anh trên máy bay, chưa biết mặt nghe tên, một phút sau chúng ta đã ở

trên giường. Nhưng ngoài cái tê, em chẳng biết gì về anh nữa. Anh có thể là...

- Là gì? – Chàng đóng kịch đè tay nàng xuống giường. - Một kẻ giết người? Một thằng tâm thần? –

Chàng hôn và bỏ tay nàng ra. - Đừng nói là em chưa khi nào ngủ với người vừa gặp trên máy bay.

- Đúng. Một hai lần gì đó.

- Thấy chưa? Anh cuộc mà. – Chàng cười. - Em có bao nhiêu người đàn ông rồi?

Fontaine duỗi thẳng người rồi ngồi dậy:

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa. Nico, mỗi ngày một bữa anh có đói không?

- Nằm xuống đi em. Anh muốn bữa tráng miệng.

- Em đi tắm đây. Em cần tỉnh táo lại. Tại sao anh không xuống dưới nhà mang chai Grand Marnier lên đây. Em sẽ bà cho anh một cách uống mới lạ. – Nàng vào nhà tắm và đóng cửa lại.

Nico nằm ngửa ra và mỉm cười, thấy cực kỳ nhẹ nhõm. Sau đó chàng nhớ tới cái nhẫn. Có phải đó chính là nguyên nhân chàng có mặt ở đây? Phải, ban đầu đúng là như vậy?

Chàng nghe thấy nước chảy trong nhà tắm rồi ngồi dậy nhìn quanh tìm cái xác mà nàng mang trên máy bay. Chàng không thấy ở đầu giường, trên bàn nhưng có một cánh tủ gương chàng hé mở như mời mọc. Chàng nhìn vào trong. Từng giá, từng giá những đôi giày xẹp chồng lên nhau thành hàng. Có những ngăn cho áo len, somi, áo may ô, khăn, mũ. Thắt lưng và các chuỗi hạt cũng được treo thành hàng. Quần áo lót đặt trong ngăn kéo. Một lô túi xách tay đặt ở ngăn dưới, khoảng 25 chiếc. Chàng xem qua một lượt, tìm những túi mác Gucci có sọc. Có khoảng năm chiếc. Nhưng không thấy cái chàng cần.

Chàng chửi thầm. Vừa chửi xong, thỉnh linh chàng thấy nó được treo sau cánh cửa.

Chàng gỡ nó xuống. Mở khóa. Và thấy ngay cái nhẫn.

Chính lúc ấy Fontaine xuất hiện. Khăn tắm màu hồng quấn quanh theo kiểu xarong. Giọng nàng lạnh băng:

- Ngài nghĩ gì về việc ngài đang làm?

Nico giật mình như một cậu học trò bị bắt quả tang đang liếc bài trong giờ thi. Chàng muốn ít ra là ngưng được nhịp thở hỗn hển. Không gì nhục nhã cho người đàn ông bằng việc bị bắt quả tang trong trạng thái lộ bịch và mất tinh thần.

- Thế nào? – Không hiểu cơn giận dữ hay nỗi khinh bỉ khiến Fontaine chỉ nói cộc lốc như vậy.

Nico cười. Quyến rũ. Nụ cười đã đưa chàng ra khỏi nhiều tình thế khó khăn.

- Em sẽ chẳng bao giờ tin điều anh nói đâu.

- Thử xem. - Bộ mặt lạnh băng không hề thay đổi.

- Được..- Chàng cố đẩy nàng lùi lại phía giường. Nàng chống lại.

- Đây là câu chuyện dài. – Chàng nói nhanh. Anh tin em sẽ buồn cười. Cho phép anh mặc chút ít.

Bình tĩnh, nhẹ nhàng, Fontaine ngắt lời:

- Đầu tiên hãy nói giùm tôi là anh đang, và có thể là đã, làm gì trong túi của tôi? Hãy cho tôi xem anh đang cầm vật gì. Nào Nico, ngay bây giờ. Tôi không thích nghe bất kỳ câu chuyện khôi hài nào lúc này. Tôi không trong trạng thái có thể cười được.

Nico nhún vai:

- Anh có thể đảm bảo là anh không lấy bất cứ cái gì của em.

- Tôi cũng muốn là như thế.

- Anh có cái nhẫn này. Anh nghĩ anh có thể gặp rắc rối với hải quan.

Chàng xòe tay và cho nàng xem viên kim cương.

Nàng nhìn nó rồi lại nhìn chàng.

- Anh đã định nhờ em mang hộ anh... nhưng anh không quen em... Tất nhiên là anh định nói với em.

- Đồ khốn nạn. Anh là đồ chó đẻ! - Từng từ bật ra bình thân. – Anh lợi dụng tôi trên máy bay và cả trong hôm nay. Sao anh dám cư xử với tôi như vậy. Anh coi tôi là hạng gì trong khi chính anh lại hành động như một kẻ đê tiện.

- Anh chỉ...

Nàng giơ cao tay.

- Tôi không muốn nghe gì cả. Tôi muốn anh ra khỏi nhà tôi, khỏi đời tôi. - Nhưng... Fountaine ...

Nhưng nàng không nghe. Nàng ra giường vợ hết quần áo của chàng. Vút vào chàng.

- Cút! – Nàng quát, - trước khi tôi phải sai người ném anh ra.

- Anh nghĩ là chúng mình phải nói chuyện.

- Vì sao? Anh còn muốn gì ở tôi nữa? Anh đã làm mọi thứ với tôi.. không thể đê tiện hơn.

Nàng quay vào nhà tắm và đóng sầm cửa.

Nico mặc quần áo rất nhanh. Chàng không có ý định giải bày gì thêm. Cuối cùng thì chàng đã có cái mà chàng đến đây để nhận.

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 12

Sao? – Joseph Fonicetti nheo mắt nhìn con trai út. – Mà y vừa nói với tao cái quái gì nhỉ?

Dino lúng túng đổi chân. Làm sao lại có tình trạng này? Trước mắt những người khác hẳn là vua nhưng đứng trước cha, hẳn chẳng là gì cả, vẫn như một thằng bé ngày nào. Đần độn và nhút nhát.

- Con.. con định lấy vợ.

Joseph nhìn con chăm chú. Có lẽ cuối cùng thì mày cũng tìm thấy con bé có thể lấy làm vợ? Chính tại Las Vegas mày đã tìm thấy cô gái sẽ mang họ Fonicetti?

- Ai vậy. Cô người mẫu? Cô bồi rượu hay là một cô cò mồi cờ bạc? – Joseph phẩy tay ghê tởm.

- Đó là một cô gái rất đáng yêu. – Dino nói với vợ. – Cô ta không phải là dân Las Vegas.

- Không ai là dân ở đây cả. Họ chỉ đến đây để kiếm tiền thôi.

- Cô ta rất dễ thương. – Dino bào chữa. – Cha sẽ yêu quý cô ta.

Joseph nhắm mắt lại, suy nghĩ. Dino là thằng bé xinh trai, từng làm mê mẩn bao các bà các cô nhưng lại hết sức xuẩn ngốc trong việc tìm hiểu, đánh giá cả các cô lẫn các bà. Thằng cả David còn khá hơn. Nó có vợ. Cô gái Ý giản dị không bao giờ làm phiền trong khi thằng chồng đi lẳng nhăng khắp lượt cả người đẹp lẫn người xấu ở Las Vegas.

- Mày gặp con bé ấy lúc nào? – Joseph hỏi. - Một hay hai tháng trước. Tại sao tao không nghe mày nhắc đến nó nhỉ.

- Vâng, cô ấy đến đây tuần trước.. Cô gái con nói với cha là con muốn cưới ấy. Đúng như vậy!

Đúng, Joseph biết sự thể ra sao. Một con bé khôn ngoan láu cá nào đó đã dắt mũi Dino và cho rằng ả sắp gặp may. Được, ả còn được suy nghĩ lại lần nữa. Khi nào Joseph sẵn sàng cho Dino lấy vợ, ông sẽ tự đứng ra lo điều đó. Các cô gái đồng trinh được lựa chọn từ Ý sẽ được đưa đến- cũng như đối với David, và Dino sẽ được “tự do” chọn lựa trong số đó.

- Thôi được... cái cô mày yêu ấy đến đây với ai?

Dino trả lời nhanh. Hắn muốn nói dối nhưng luôn nhớ rằng cha hắn sẽ tìm ra sự thật.

- Cô ấy đến cùng với Bernie Darrell . Họ chỉ là bạn của nhau.

- Đồng ý. Bernie Darrell mang một cô gái suốt đường đến đến Las Vegas và họ chỉ là bạn. Tao tin.

Ai mà không tin cơ chứ?

- Cô ấy đến đây gặp Nico Constantine, nhưng cô ấy gặp con. Cả hai chúng con chẳng ai ngờ điều ấy đã xảy ra.

- Cô ta và Nico đã làm gì? Hôn mày và chúc mày may mắn?

- Cô ta và Nico... tất cả chỉ là dĩ vãng.

Joseph gật đầu.

- Tất nhiên cô ta không bị ảnh hưởng vì việc Nico đã thua hết tiền rồi. Nhân tiện, mày đã thỏa thuận với Nico về việc trả nợ chưa?

- Con sẽ làm ngay khi gặp cha xong.

- Nhất định rồi, mặc kệ Nico khi mày đang mù mắt vì yêu và tất cả chuẩn bị đám cưới. Ai sẽ quan tâm đến năm trăm năm mươi ngàn đô của tao.

- Trong chuyện tiền nong Nico vẫn nghiêm chỉnh đấy chứ?

- Tao muốn nó tốt hơn nữa kia.

- Vâng. Con sẽ làm nội nhật hôm nay! – Dino lúng túng. - Thế còn Cherry, khi nào con có thể đưa cô ấy đến gặp cha?

Joseph gật đầu trầm tư, và nảy ra một ý:

- Đêm nay, - ông nói, - chúng ta sẽ ăn tối. Cả nhà. Và sẽ bàn chuyện cưới xin của mày.

Dino cảm thấy nhẹ nhõm. Có vẻ là cha hẳn chấp nhận Cherry mà không phải nài nỉ gì. Ừ, thật ra hẳn đáng lẽ phải đoán từ trước là tình hình sẽ như vậy. Sau cùng, hẳn, Dino, đâu có giống David để có thể dễ dàng ép lấy một con lừa cái Ý.

Dino cười. Tất cả rồi sẽ quý Cherry. Chỉ cần đến lúc Joseph gặp cô ta. Mọi sự sau đó sẽ ổn cả.

- Người ta mời bọn mình, - Susanna nói và ngồi xuống cạnh Bernie trong quán cà phê.

- Mời chúng ta ư? – Anh đang nghĩ vẫn vợ làm sao giả quyết vấn đề Nico đang làm rối ruột.

- Ừ, - Susanna xem thực đơn. – Ba muốn mời chúng mình tham dự bữa ăn với bà và Fonicetti đêm nay. Em đã nhận lời thay cho cả anh.

- Em đã nhận rồi ư? – Bernie ngạc nhiên. Tại sao họ lại trở thành một cặp được nhỉ? Mới có hai đêm mà chuyện li dị đã bị coi là dĩ vãng xa xôi ư.

- Ba mời cả Nico Constantine nữa. Anh có thể nhắn cho Nico không? Em đã gọi điện về phòng anh ta nhưng không có ai trả lời.

Bernie gằn như giật mình.

- Sao lại Nico?

- Sao không? Ba thích anh ta!

Đúng, và ông ta căm thù mình. Bernie nghĩ. Họ gặp nhau lần cuối, ngay trước ngày vợ chồng anh li dị. Carlos Brent đứng đối diện với anh trong phòng Polo của khách sạn Beverly Hills.

- Mày là thằng khốn kiếp. Chỉ cần một lời của Susanna là mấy thằng bé của tao sẽ đá bóng bằng cái đầu của mày. Mày, rất may cho mày là Susanna không hay trả thù.

Thật tuyệt là sau đó họ không hề chạm trán hoặc lời qua tiếng lại với nhau. Tuyệt nhiên không. Cho đến hôm nay.

- Anh không rõ là Nico có nhận lời được hay không – Bernie nhấn mạnh. – Anh ta đã sa vào một cô gái ở đây.

- Ai đấy? – Susanna hỏi.

- Một con gà con. Anh thậm chí không biết tên nữa.

- Thì anh ta có thể mang theo cô ấy. Chẳng sao đâu.

- Anh sẽ cố gắng tìm anh ta.

Susanna cười khinh khích.

- Anh có tưởng tượng ra cái điều đã xảy ra giữa chúng ta? Anh có tin không? Những nhà phân tích sẽ

ngạc nhiên lắm.

Thực thà mà nói, Bernie cũng khó tin. Một tích tắc trước đó anh ta và Susanna là kẻ thù không đội trời chung, giây sau họ làm tình như những anh lính tiết kiệm thời gian khi rời doanh trại. Cũng phải thừa nhận rằng Susanna thật tuyệt ở trên giường nhưng cực kỳ khó chịu nếu phải sống chung. Carlos Brent đã đầu độc tính cách cô ta.

Một cô hầu bàn mũm mĩm đi đến.

- Thưa cô Brent. – Cô ta hỏi. – Hôm nay cô dùng gì ạ?

Cô Brent, luôn luôn là cô Brent, chưa khi nào mà anh còn nhớ (bởi sau đó có những cuộc ẩu đả) anh còn được gọi là ông Brent.

- Tôi chưa chọn, Maggy ạ! – Cô luôn gọi các cô hầu lớn tuổi theo tên, bởi vì cô đã đến đây từ hồi nhỏ. - Cứ cho phomat Đan Mạch và cà phê đen trước đã.

Maggy thốt lên.

- Tất nhiên, thưa cô.

- Em đang nghĩ là- Susanna quay lại Bernie, - tại sao anh và Nico không quay lại Los Angeles với em. Em có thể dùng máy bay của ba bất kỳ lúc nào. Luôn ngày mai được không? Anh có thể ở nhà và Stars sẽ vui lắm.

Stars là cô con gái bốn tuổi cực kỳ xinh xắn của họ. Nó cũng là cháu ngoại duy nhất của Carlos Brent, và tính nết cũng khó chịu hết mẹ.

- Anh không biết. – Bernie trả lời, đầu óc quay cuồng. – Anh hứa với Nico là ở lại đây với anh ta.

Susanna ném về phía anh một cái nhìn khinh bỉ.

- Anh sẽ hôn tay ai tới đây? Tôi hay Nico?

- Em, tất nhiên rồi.

- Dù sao thì cô bạn gái mới đã giấu anh ta rất kỹ. Em vẫn chưa thấy anh ta.

- Em thừa biết tại sao.

- Tất nhiên! – Cô sửa lại mái tóc và cười. – Chúng ta thật điên khi li dị. Sao thế nhỉ?

Cô ta liệu có cần trả lời không? Trời, nếu anh có thể nói được.

Bởi vì em bôi gio trát trấu vào anh, Susanna.

Bởi vì em muốn đầu anh trở thành đầu em.

Bởi vì lúc nào cũng bà bà bà, là đủ đầy bất cứ thằng chồng nào đến chỗ li dị.

- Anh không biết! Bernie nhún vai.

Susanna cười khinh khích.

- Tại sao lại không thể quên bữa trưa đi nhỉ? tại sao chúng ta không lên phòng một chút nhỉ?

- Ừ, phải đấy.

Anh cũng chẳng mong gì hơn trong thời gian chờ đợi tin tức của Nico

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 13

- Anh chàng hôm qua là ai đấy? – Vanessa hỏi.
 - Một nghệ sĩ buồn tẻ. – Fountaine cáu kỉnh.
 - Anh ta không thường lắm đâu, theo tao, giống với Omas Sharif.
 - Mà ý tưởng ra đấy thôi.
 - Có lẽ bọn mày về hơi vội, Paulo bực lắm.
 - Nghe đây, tao phải đi ngay bây giờ, còn một núi công việc phải làm, tao sẽ gọi cho mày sau.
 - Đừng quên bữa trưa ngày mai.
 - Tao đã ghi vào sổ rồi! – Fountaine đặt ống nghe và soi lại mình trong gương. Trông ngon, và cũng đầy vẻ từng trải. Sơ mi lụa, váy gấp nếp, áo khoác kẻ caro. Ngoại hình cho buổi “tra khảo” kẻ sẽ là quản lý tương lai của Hobo. Đầu tiên là gọi Polly và quạt cho cô ta một trận mới được. “Hãy tìm cho tôi một người trẻ, quyến rũ, đầy sức sống. Franco là nguyên nhân làm Hobo sa sút và tàn tạ. Tìm cho tôi một Tony mới. Vào lúc bốn giờ tôi sẽ đến ngõ và hỏi han đôi chút những người cô tìm được”.
- Polly treo máy rồi lay Ricky.
- Dậy đi, bà Khaked sắp muốn đi đấy.
 - Bà ấy nói là mười giờ cơ mà. – Ricky ngái ngủ đáp.
 - Nếu thế, chúng ta còn thời gian... Ôi, quý. Suýt quên mất. Tôi còn cuộc hẹn lúc sớm. – Cô nhảy khỏi giường. – Làm sao tìm ra anh chàng cao, quyến rũ và lại phải nhanh nhẹn cơ chứ?
 - Tớ có được không? – Ricky cười tuổi.
 - Được, nhưng anh lại đã có chức tài xế và bà Khaked sẽ không bao giờ hiểu nổi sự thay đổi hình ảnh giữa chừng.
 - Tại sao? Anh cảm thấy bà ta là người thông minh.
 - Thật ư? – Polly ngạc nhiên. – Say bà ta rồi hả?
 - Anh không phản đối thử một chút. - Hấn cười.
 - Không phải một chút đâu, con trai ạ, sẽ nhiều hơn nhiều.
 - Sao em không lại đây và im đi! - Mỗi lần nghĩ về bà chủ hấn lại rạo rục.

Tim được cái nhẫn, Nico cảm thấy anh toà hần. Bởi không tính đến sự chậm trễ này nên chàng hình dung ra Bernie có thể sẽ lo lắng về sự biệt tăm của mình ra sao. Họ đã thỏa thuận là không liên lạc cho đến khi chiếc nhẫn đã bán được và chàng đang trên đường quay lại.

Bây giờ có lẽ cũng nên gọi để đầu óc cậu ta đỡ căng thẳng. Nhưng có thể cũng chả cần. Không nên báo động không cần thiết. Nếu tất cả đều tốt. Hal bán được, thì chàng có thể hạ cánh xuống sân bay Lá trong vòng vài giờ.

Chàng mang chiếc nhẫn đến chỗ Hai ngay buổi sáng, sau màn kịch với Fontaine.

Hal chẳng vui vẻ lắm khi ra mở cửa chính của căn hộ Park Lane. Trên người gã mặc bộ đồ pijama bằng lụa đen.

- Lạy Chúa! Có việc quái gì vào giờ này?

Nico xem đồng hồ.

- 9 h 45 phút sáng, quá sớm đối với ông?

- Rất đúng, tôi không khi nào dậy trước hai, ba giờ chiều.

- Đây là việc khẩn cấp.

- Vâng, tôi hiểu. – Gã đưa Nico vào căn bếp trống rỗng và đun ít cà phê.

- Điều gì xảy ra vaqay? Fontaine đuổi ông ra quá sớm. Hay ông không được ngủ lại?

- Tôi không ở lại.

- Rất khôn ngoan. Cô ta là thứ đàn bà hủy hoại đàn ông đấy.

- Anh biết rõ cô ta?

- Cũng khá.

- Có khi nào...

- Tôi ư? anh là trẻ con sao? – Hal cười.- Fontaine không nhìn theo tôi đâu. Tôi cũng không muốn vậy. Bà ta ưa những người trẻ tuổi. Khi trở thành phu nhân của lão tỷ phú Ả-rập, cô ta đã dùng tiền của lão xây dựng cơ nghiệp cho những người tình.

Nico lấy cái nhẫn từ trong túi đưa ra cho Hal xem.

Hal huýt một hơi dài, trầm trồ:

- Thật là đẹp!

- Khi nào thì tôi có thể nhận được trả lời? – Nico hỏi. – Tôi cần trở về càng sớm càng tốt.

Hai gõ gõ thìa lên miệng ly cà phê, thầm tính toán khả năng thực hiện vụ mua bán.

- Chuyên một khoản tiền mặt lớn như thế này... Có lẽ ngày mai tôi sẽ sắp xếp.

- Lạy Chúa! – Nico kêu lên. - Cần phải sớm hơn.

- Tôi sẽ cố gắng nhanh nhất, nhiều tiền đấy. Phải biết nhẫn nại và biết nghỉ ngơi. Sao anh không đến sòng bạc giải lao tí chút? Các câu lạc bộ ở London là tốt nhất đấy.

Nico cười trong cổ:

- Sao anh lại nghĩ tôi đang lo ngại.

- Hừm.... Không tồi. – Fontaine nói. – Cô nghĩ sao Polly?

- Tôi cho rằng cái giọng của khu Đông cũ chỉ có ảnh hưởng chút ít thôi.

Fontaine nhặt một trái bưởi trong chén thủy tinh đưa lên cái miệng xinh xắn.

- Ừ, có lẽ cô đúng. Người khu Đông cũ gần đây cũng không còn là vấn đề nữa, nhưng tôi nhắc lại là người mà chúng ta cần phải thật oách, thật nổi trội.

- Tôi hiểu rồi, phải giống như Tony huyền thoại.

Fontaine mỉm cười mơ màng.

- Cô chưa bao giờ gặp hắn, đúng không?

- Tôi rất muốn. Nhưng cái hồi Hobo đang lên tôi lại ở Mỹ.

- Lúc đầu Tony thật tuyệt. Mỗi ngày Hobo một thêm phát triển.

- Thế sao chị lại đuổi hắn?

- Tham vọng làm hồng hắn.

Polly và Fontaine đang ngồi trong sàn nhảy vắng vẻ của Hobo và sát hạch các ứng cử viên vào vai quản lý. Đã sáu người mà không ai vừa ý cả. Nàng mỗi lúc một bồn chồn hơn. Sự sống còn của Hobo phụ thuộc và người giữ vai trò này. Tìm một gã trai vừa quyến rũ vừa có ý chí lại vừa biết làm ăn thật khó.

Nàng nghĩ nhanh về Jump Jennings và việc đưa hắn sang Anh. Sau đó nàng gạt bỏ ý nghĩ ấy rồi quay lại ứng cử viên tiếp sau.

Anh ta trông khá nhất. Tóc quăn đen. Quần gin bạc và khá tự tin.

Polly hỏi trước.

- Anh tên là..

- Steve Valentine.

Fontaine và Polly nhìn nhau vui vẻ.

- Anh đang quản lý phòng nhảy disco ở Ealing phải không? – Polly hỏi tiếp.

- Tôi là quản lý ở đó trong vòng mười tám tháng.

- Anh có thích công việc đó không?- Fontaine hỏi chen vào. Đôi mắt kỳ ảo của nàng xét nét từng phân vuông con người anh ta.

Steve nhìn nàng chăm chú.

- Vâng, ở đó cũng được, nhưng tôi muốn chuyển sang khu Tây.

- Tôi biết. Fontaine nhón một điếu thuốc lá và...

Anh ta rút chiếc bật lửa rẻ tiền và khoan thai châm cho Fontaine.

- Hừm, - Fontaine nói mắt vẫn không ngừng xét nét. – Anh có bồ bịch chứ?

Cái nhìn của anh ta trở nên lỳ lợm.

- Thừa bà Khaked, đối với tôi một cô chưa đủ.

- Tôi tin là như vậy. – Nàng quay sang Polly. – Tôi nghĩ là chúng ta sẽ cho ông Steve Valentine cơ hội thử thách. Đúng không Polly?

Khi Nico rời căn phòng của Hal, chàng quyết định làm càng nhiều việc càng tốt trong ngày sau cùng ở London. Chàng có thể sử dụng sáu nghìn đô la, số tiền mà Bernie đưa cho chàng. Ngoài tiền khách sạn, không còn khoản chi nào nữa. Sau khi Hal bán chiếc nhẫn chàng sẽ thừa tiền mặt để trả nợ ở Las Vegas, trả lại Bernie, mà vẫn thừa ra vài nghìn đô.

Tất nhiên chàng sẽ bắt đầu phải nghĩ về tương lai. Nhưng cái đó tính sau. Ngoài ra, ronc phải đền bù cho bà Dean Costello, đây sẽ là trách nhiệm của chàng, nếu như Hãng bảo hiểm nào đó không chịu trả. Chàng nghĩ một cách dứt khoát như vậy, nhưng lấy tiền đâu để trả, chàng chưa rõ. Nico có đức tính tuyệt vời là luôn tin rằng, với khả năng của mình, mọi việc đều sẽ qua đi tốt đẹp. Cộng với điều đó là chàng tin rất ít khả năng chiếc nhẫn lại không có bảo hiểm.

Chàng nghĩ về Fountaine Khaked. Tất nhiên là tặng hoa. Hoa hồng đỏ. Khoảng bảy mươi bông hoa, và lời xin lỗi mùi mẫn. Một cái gì đó đẹp và có giá trị. Và nàng sẽ thích.

Tuy sẽ rời London nhưng chàng vẫn có ý định gặp lại nàng. Cũng có thể là chàng sẽ quay lại ngay sau khi mọi việc đã xong xuôi.

Fountaine làm chàng thích hơn bất cứ người đàn bà nào khác, ngoài Lise Marie, người vợ đã khuất. Chàng biết nàng, biết cả rằng mình mới chỉ động chạm tới lớp vỏ bề ngoài. Nàng là người đàn bà mềm mép, tự tin và trải đời. Chính cái người đàn bà ẩn sau lớp vỏ đó là người chàng thực sự muốn biết. Dễ tổn thương, mềm mại, ham yêu đương. Nàng đang tìm người đàn ông thích hợp – cũng như chàng – đã và đang đi tìm người đàn bà thích hợp.

Chàng vẫy tắc xi và nói địa chỉ hiệu kim hoàn Boucheron trên phố Bond.

Ricky ngắm Fountaine qua gương chiếu hậu, khi chiếc xe Rolls chạy êm trong dòng xe cộ tấp nập. Mắt nàng nhắm lại. Chân bắt chéo. Váy héch lên để lộ cả mép quần lót đăng ten. Nàng mang nịt treo tất. Lạ Chúa. Những cái nịt kích động hẳn. Đòi hẳn mới chỉ thấy những cái nịt đó trong các họa báo dành cho đàn bà mà thôi.s

- Ricky.

Hắn chuyển tầm nhìn về khuôn mặt. Nàng đã thức dậy.

- Dạ, thưa bà Khaked.

- Anh có thể đi gom đồ của tôi từ hiệu giặt được không?

- Vâng!

- Và lấy về cho tôi đơn thuốc.

- Vâng thưa bà.

- Tốt, khi về đến nhà anh có thể tự do một chút. Tôi sẽ không cần anh cho đến mười giờ đêm nay.
- Cám ơn bà Khaked. - Hấn nhìn đồng hồ trước mặt, mới gần năm giờ. Hấn muốn đi ngủ. Hấn lại liếc vào gương. Nàng đã kéo váy xuống. Phí của.
- Này, Ricky.
- Dạ, thưa bà Khaked.
- Hãy là cậu bé ngoan, chăm chú nhìn vào phía trước kia kìa.
- Vâng thưa bà.

Đồ lẳng lơ.

Nico hài lòng với mình. Chàng luôn luôn thạo trong chuyện tiêu tiền. Ba ngàn đô la mất hút vào mặt kim cương hình trái tim cho Fontaine. Một ngàn nữa ấn thân vào chiếc đồng hồ cho Bernie. Và một ngàn hai mua quần áo cho bản thân chàng, áo len Cassemies, somi lụa của hãng Turnbull Asser.

Thật thoải mái, chàng quay lại khách sạn.

Hal đang đợi ở phòng chờ. Mọi chuyện nhanh hơn chàng nghĩ.

- Tin mừng? – Chàng hỏi.
- Nào, lên gác. – Hal trả lời.

Họ lên phòng. Hai lấy ra chiếc nhẫn kim cương và quẳng xuống giường.

- Thủy tinh, mẹ kiếp, thủy tinh! - Hấn phẩy tay ghê tởm. – Mày chơi trò gì đấy hả, Nico?

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 14

Bernie sững người. Thật tuyệt. Riêng việc gặp mặt Carlos Brent và Fonicetti với nụ cười trên môi là việc quá sức rồi. Anh chia tay Susanna lúc sáu giờ và hẹn gặp lại lúc bảy giờ.

Cô nằm trên giường, người vẫn đờ đẫn nhưng đã hơn năm lần nói với anh rằng họ phải cưới nhau lại.

- Sao vậy? – Bernie hỏi. – Chúng ta đang rất sung sướng cùng nhau mà chẳng cần đến cưới xin.
- Em biết rồi. – Susanna đồng ý. – Nhưng đối với Stars như thế sẽ tốt hơn.

Không nhắc gì đến Carlos, Bernie nghĩ. Ông bố đầy quyền uy sẽ rất bực nếu biết chuyện gì sắp xảy ra.

- Đừng quên mời Nico, - Susanna gọi với theo.
- Nhưng nếu không tìm thấy anh ta?

- Vào giờ này chắc anh ta ở nhà rồi. Cuối cùng, ai là bồ của anh ta?

- Anh đã nói là không biết? Thôi chào.

Bernie thoát ra và trở về phòng mình.

Nếu Nico đang đợi để liên lạc thì thật không đẹp. May là không có lời nhắn gì.

Hay là đường dây bị trục trặc kỹ thuật. Trời ơi, anh thực muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Anh còn có thể làm ra về Nico đi đâu đó trong vòng bao lâu nữa. Tất nhiên anh không dại gì mà gọi điện trực tiếp từ Forum/

Anh sẽ phải sang Casars hoặc Circus và gọi điện không xưng tên tại đó. Anh cầu trời để Nico gọi điện cho anh ngay sau khi đến khách sạn Lamont ở London, nơi mà anh chỉ cho Nico.

Anh đi tắm và thay quần áo. Sau đó anh bơm vào miệng chất thơm, rồi đặt điện thoại.

Cherry thử quần áo trước tấm gương lớn.

- Anh có thích bộ này không? – Cô hỏi Dino.

- Rất đẹp. –Dino trả lời nhưng đầu óc thì ngổn ngang những dự đoán về kết quả cuộc ra mắt tối nay, bụng dạ nào để ý tới quần áo Cherry.

- Anh không thích à? – Cô hỏi.

- Anh thích, em yêu! - Hắn ôm nàng và siết chặt. – Em giống những người đẹp nổi tiếng.

- Em là vợ anh. – Nàng nói tự hào. – Là bà Dino Fonicetti.

Bụng hắn quặn lên vì đau đớn, sợ hãi. Trong cả bao mươi một năm đã sống, không bao giờ hắn dám có một quyết định quan trọng mà không hỏi ý kiến cha. Bây giờ thì việc đó đã xảy ra. Hắn đã vụng trộm buổi chiều hôm đó và quyết định cưới Cherry, trước khi Joseph nghĩ ra cách khôn khéo có thể vứt bỏ cô ta.

- Ba anh sẽ thích em, - Cherry nói, - cứ xem ông ấy thì rõ. Anh xem, ông sẽ thực sự hài lòng. Em cuộc với anh như vậy.

- Biết rồi, biết rồi. Em làm ơn giữ kín chuyện là chúng mình đã làm hôn thú. Anh sẽ thông báo với cụ sau.

- Đêm nay?

- Tất nhiên, đêm nay.

Cô cười. Thật là kỳ diệu.

- Em và cha anh gặp nhau là để bàn về chuyện cưới xin. Rồi dùng một cái, anh sẽ thông báo với cụ.

- Đúng. – Dino cố cười. Đây là cuộc đấu tranh em ạ.

Joseph Fonicetti đến tiệm Magna Cartier đúng 18h 45 phút. Ông xem xét kỹ bàn ăn và gạt đầu với vẻ hài lòng. Người bồi bàn chính thờ ra nhẹ nhõm.

Làm cho Fonicetti thì phải thật tỉ mỉ, chu đáo.

- Mang cho tôi ít nước. Perrier và vài cái nhãn trắng. – Joseph nói.

Người bồi đáp ứng lập tức và lùi ra một chút trong khi Joseph ngoáy mấy chữ vào cái nhãn. Đúng bảy giờ (kém hai phút), David, nhưng con cả cùng với vợ là Mia đến. Họ lần lượt ôm hôn Joseph rồi ngồi vào chỗ của mình. Họ cùng gọi nước Perrier.

Đúng bảy giờ (hơn hai phút) Dino cùng Cherry đến. Hấn đỡ tay Cherry nhưng lòng bàn tay toát nhiều mồ hôi đến mức tay Cherry có nguy cơ trôi tuột ra.

- Cherry, anh muốn em làm quen với cha anh, Joseph Fonicetti. – Hấn nói vội vàng.

Cherry tiến về phía trước, mắt mở to.

- Thưa ông Fountaine, cháu chờ đợi giờ phút này từ lâu!

- Ta cũng thế, con ạ, ta cũng thế. – Joseph đáp. Cô gái xinh hơn là sự chờ đợi của Joseph. Dino trước đây đưa về những cô mặt mũi xấu xí và góc ghech. – Ngồi gần đây, cạnh ta. Con uống gì nào?

Cherry chẳng cần đảo mắt đã thấy những chai Perrier

- Vâng, cho cháu nước Perrier, nếu có thể.

- Tất nhiên rồi. – Thông minh hơn sự tưởng tượng của ta, Joseph nghĩ tiếp.

Dino định ngồi cạnh nàng.

Joseph phẩy tay.

- Ra kia, cạnh chị dâu mày!

Dino miễn cưỡng nghe theo và gọi hai suất schotch.

Susanna và Bernie đến tiếp sau. Anh ngạc nhiên khi thấy Cherry. Thành viên gia đình. Sao sớm vậy? Susanna chạy đến hôn Joseph.

- Chú Joe, chú càng ngày càng trẻ. – Cô cũng hô gió David và Dino. Họ là bạn bè từ hồi trẻ con.

Sau đó Carlos Brent đi vào. Carlos đi đâu cũng ồn áo náo nhiệt với cả tốp tùy tùng.

Thành viên buổi tiệc đã gần đầy đủ.

- Sao Nico Constantine chưa tới? – Joseph hỏi. – Hơn bảy giờ lâu rồi.

Người nào quen với Joseph đều biết tính chính xác của ông ta, và sự nghiêm khắc về việc đó.

Susanna nhìn Bernie.

- Nico ở đâu?

Bernie nhún vai và làm ra vẻ bình thường.

- Anh ta gửi lời xin lỗi và hy vọng có thể đến dự vào phần sau.

- Anh ta có cô bạn mới. – Susanna thông báo. – Tôi không nghĩ là cô ta cho phép anh ta ra khỏi nhà!

Joseph quay sang Cherry.

- Cô là bạn của Nico, có đúng không?

Cô sửa thẳng lại vạt trước của chiếc áo hồng mới.

- Dạ, Nico như cha cháu!

Ta tin rằng – Joseph nghĩ – chúng đã ngủ với nhau. Cô gái xinh đẹp ngọt ngào như thế mà. Cô ta

đánh bùa Dino bằng chính sự êm ái sạch sẽ mà hắn chưa từng được thấy.

Ông suy nghĩ xem làm cách nào để vứt bỏ cô ta. Cũng có thể là Nico biết – suy cho cùng thì chính Nico mang Cherry lại cho Dino, và lúc nào đó hắn sẽ lại sử dụng đến.

Cô ta rất xinh. Không thể là vợ tốt được. Cô ta sẽ lại lẳng nhăng khắp nơi trước khi tờ giấy hôn thú ráo mực cho mà xem.

Joseph nhìn về phía cuối bàn nơi Mia ngồi. Đó chính là cô vợ tốt.

- Thưa ông Fonicetti, - Cherry nói, - cháu rất vui sướng được gặp Dino và ông...

- Cháu ở đâu đây? – Joseph hỏi. Cũng nên nghe cô ta tự kể về mình trước khi phái thám tử dò la...

Bernie cảm thấy bữa ăn dài vô tận.

Anh ngồi trên chiếc ghế nệm êm ái mà thấy như ngồi trên chông nhọn.

Susanna lại làm như người vợ hiền. Carlos nhìn anh cười giả dối. Mia và David thì chán nhau. Dino thì bồn chồn. Còn Cherry, - nàng công chúa mắt xanh thật ngây thơ, trong sáng không rơi vào bẫy mà ông già láu lỉnh Fonicetti đặt ra.

Bernie không liên lạc nổi với Nico tại London. Phòng khách sạn không có ai trả lời. Vì vậy anh phải để lại thông báo, nhấn rằng mọi sự cho đến giờ đều tốt. Nhưng làm sao mà biết được người ta đã nhận ra sự vắng mặt của Nico lâu chưa? Và anh – Bernie, có thể bịa ra với mọi nhưng về cô bạn gái không có trên đời này thêm bao lâu nữa.

- Nếu vậy, - Joseph nói. – Đây Bernie, Nico ở đâu? Tôi nghĩ rằng anh nói là hắn sẽ đến dự phần sau.

- Tôi đoán là anh ta đang bị treo lên...

- Khi tôi mời người nào ăn tối, anh ta thường đến. Tôi muốn nói chuyện với Nico, công việc... anh ta phải đến phòng tôi ngay.

Phải rồi, Bernie bắt đầu xem xét nghiêm túc khả năng bay về Los Angeles ngày mai cùng Susanna.

Phải thoát ra khỏi khi còn sạch sẽ.

- Nếu tôi gặp anh ta. – Bernie nói. – Có vẻ như Nico đi đâu đó với cô bé ấy rồi.

- Đi đâu? – Joseph cau kính, - Dino, nghe thấy gì chưa?

- Sao? – Dino nhảy dựng lên. - Hắn đang suy nghĩ về khả năng hưởng tuần trăng mật ở Châu Âu, xa nhà hắn.

- Nico Constantine đi rồi. – Joseph nói đe dọa.

- Chưa đi. – Bernie cố gượng cười. – Tôi muốn nói là anh ta quanh quẩn đâu đây, nhưng cô gái kia... các bạn cũng biết là chuyện gì có thể xảy ra.

- Cô gái nào? – Joseph hỏi. Đôi mắt lão trở nên lạnh lùng.

- Tôi không biết tên cô ta...

- Cô ta làm việc ở đây à?

- Không! Tôi không cho là như vậy.

- Vậy thì cô ta là ai? Làm gì?

Susanna thêm vào.

- Đúng đấy, cái cô gái kỳ lạ ấy là ai?

Bernie muốn siết cổ cô ta. Hắn không muốn nhìn vào mắt Joseph. Lão già rất thông minh.

- Tôi nói rồi, tôi không rõ. Một ả nào đó luôn lôi anh ta vào vòng tay, xa mọi thứ.

- Xin mọi người chú ý – Cherry vỗ tay. – Tôi không thể giữ trong mình thêm nữa. Hôm nay, chính buổi chiều này, Dino và tôi đã làm hôn thú.

Bernie muốn hôn tay cô ta. Đây là cách tốt nhất đánh lạc hướng chú ý của mọi người khỏi Nico.

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 15

Sao? – Nico không tin ở tai mình nữa.

- Thủy tinh. – Hal nói giọng bình tĩnh. - Một cụ thủy tinh đẹp được cắt gọt tuyệt vời. Khung bằng platin. Một vật đẹp nhưng vẫn là đồ giả.

- Tôi không tin. – Nico cảm thấy buồn cười. – Tôi không tin điều đó.

- Sẽ phải tin thôi con ạ. Giá không quá vài trăm.

Nico lắc đầu để tỉnh lại. Như thế là bà Dean Costello đã lừa chàng. Đúng không nhỉ? Bà già đó chưa một lần nói rằng đó là đồ thật. Bà ta cũng không giao giấy chứng nhận. Có lẽ cái nhẫn thật còn giấu kỹ trong nhà băng. Tất nhiên là thế rồi. Một viên kim cương to thế này. Tất cả các bà già giàu có đều làm bản sao cho tất cả đồ nữ trang quý của họ. Những bản sao tuyệt vời. Tuyệt đến nỗi mọi người, trừ các chuyên gia, đều nhầm lẫn. Có người còn thấy nó đẹp hơn cả thật nhiều lần, tất nhiên, vẫn rẻ hơn nhiều lần.

Nico lúng túng.

- Hal, tôi có thể nói gì bây giờ, tôi không nghĩ...

Hal than mặt.

- Tất nhiên là anh không biết. Ngay cả tôi còn tưởng là thật nữa là. Mà tôi là kẻ vẫn tự hào có thể phân biệt thật giả cách xa hàng dặm đấy! Nghe đây, đối với anh, vụ này gần thành công đấy. - Hắn chuẩn bị ra về. - Gửi lời chào đến Bernie nhé. Anh có định rời đi hôm nay không?

Nico nhún vai.

- Tôi không biết phải làm gì bây giờ!

- Anh biết cái anh thực sự cần không? Một bà nhiều tiền và nhiều tuổi. – Hal cười. – Giàu, già và biết điều. - Hấn hăng lên, nói. - Hiện nay tôi sắp có một vài bà từ Texas đến! Anh cần một triệu đô la, không thành vấn đề gì. Nhưng anh phải phục vụ họ.

- Bao nhiêu tuổi?

- Chẳng tươi trẻ lắm đâu.

- Bao nhiêu tuổi?

- Khoảng trên sáu chục, gần bảy chục... nhưng anh không biết những túi silicôn của mỹ viện có tác dụng như thế nào đâu.

- Thôi quên chuyện đó đi.

- Tùy anh, nhưng đây là quả đậm đấy.

Ừ, quả đậm... Đó chính là điều mà chàng cần.

Hal đi rồi, Nico ngồi trong phòng, không biết sẽ làm gì tiếp sau nữa. Báo cho Bernie? Đây là việc đầu tiên. Báo cho anh ta trốn khỏi Las Vegas và không cần che giấu nữa.

Sau đó, Lấy đâu ra nửa triệu đô la?

Chàng đã mất nửa triệu đô la ở đâu?

Sòng bạc.

Tài khoản của chàng đã bị rỗng, nhưng điều đó không có ý nghĩa gì đối với chàng nhiều lắm. Chàng nhắc điện thoại và yêu cầu gặp quản lý.

Vẫn cái giọng đầy quyến rũ.

- Thưa ông Graheme, tôi có vấn đề nhỏ, nhà băng của tôi ở Thụy Sĩ đang chuyển vốn, ngày mai là có. Trong khoảng thời gian đó, nếu ông có thể cho tôi vay khoảng năm trăm bảng tiền mặt. Tôi sẽ rất cảm ơn ông...

Sáu tá hoa hồng đến lúc chiều muộn. Khi Fontaine trở về nhà sau cuộc sát hạch nàng đã thấy chúng rồi. Bà Walters đặt hoa vào lọ hoa hình cầu bị cắt phần trên.

- Lạy Chúa! – Fontaine kêu lên bực tức. – Nhà sắp thành nghĩa trang rồi. Tôi có nói là cần hoa tươi, nhưng thế này thì thật là lố bịch.

Bà Walters, được sự đồng ý của chủ, trao mảnh giấy đi kèm với hoa. Fontaine đọc, nội dung thật đơn giản, chỉ có Cảm ơn- Nico. Cảm ơn vì cái gì? Vì anh ta đã ngủ ở đây? Vì bị đuổi ra khỏi nhà? Vì cái gì?

Fontaine xé vụn mảnh giấy và vút vung vãi xuống thảm. Bà Walters bậm môi. Lại chính bà là người phải dọn.

- Tôi không muốn bị quấy rầy. – Fontaine nói. – Tôi cần phải nghỉ ngơi.

- Luật sư của bà gọi điện tới ba lần, thưa bà Khaked. Họ nói có việc khẩn cấp phải gặp bà tức khắc.

- Sao chán thế?

- Nam tước Rispollo gọi điện đến.
- Càng chán hơn.
- Tôi phải nói gì nếu họ gọi tiếp.
- Nói với họ là tôi đang nghỉ và bảo sáng mai hãy gọi lại.
- Lại có cả cái này nữa. – Bà Walters đưa ra một gói nhỏ.

Fontaine cầm lấy, xem lướt qua bên ngoài. Cửa hàng Boucheron. Biểu hiện tình cảm của Nam tước Paulo chẳng?

- Đánh thức tôi vào tám giờ sáng mai.

Một ý nghĩ thoáng qua là có lẽ nên mang Steve Valentine về nhà. Tự kiểm tra xem khả năng của hắn đến đâu.

Trước đây, đó là việc hứa hẹn vui vẻ. Nhưng dạo này cái cảm xúc do một cơ thể mới mẻ mang lại đã bắt đầu khiến nàng nhàm chán.

Nico ...

Nico chết tiệt... Nàng không muốn nghĩ về hắn. Thành đê tiện. Hắn đã dùng nàng để đưa đồ lậu qua hải quan. Và ngủ với nàng chỉ để tìm lại chiếc nhẫn.

Nàng mở cái gói của cửa hàng Boucheron, cầm lấy mảnh giấy rơi ra. Cũng giấy đo, cũng nội dung đó. Cảm ơn, Nico!

Nàng đắm chiều nhìn hình trái tim được trang trí kim cương. Trông rất xinh. Nàng lấy ra khỏi hộp và đeo vào tay. Nico. Chàng là người rất đặc biệt.

Càng chơi càng hay. Nico đang thắng. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Chỉ là mới bắt đầu.

Chàng bắt đầu chơi với một ngàn bảng có trong túi. Bây giờ đã có hai mươi năm ngàn. Một sự khởi đầu tốt.

Để đổi lại, sự việc hiện đang theo ý chàng. Nếu vận may của chàng vẫn còn. Ai biết đâu...

Chàng thích sự quy củ trong các sòng bạc Anh. Trái ngược hẳn với sự nhồn nháo ở Las Vegas.

Những cô hồ li mặc váy dài. Những người trưởng bàn nghiêm nghị. Những cô phục vụ không ép khách uống.

Không khí như một câu lạc bộ trong nhà.

Nico chậm điều thuốc xì gà mảnh, dài và đi từ bàn blackjack sang bàn rulet. Giới hạn đặt cược không cao lắm như mong muốn của Nico. Do vậy không thể được quá năm trăm mỗi lần. Tiền có tăng. Tốt. Nhưng không như chàng mong. Chàng muốn chơi trò pôkơ, đặt cược cao và nhìn quanh xem ai có thể tổ chức trò đó.

Người quản lý có vẻ biết nhiều và thực sự như vậy, anh ta giới thiệu cho Nico một câu lạc bộ khác và tin rằng ở đó sẽ rất vui mừng đón chàng chơi pôkơ, cờ tào cáo, hoặc bất cứ thứ gì chàng muốn. Nico vẫy tắc xi tới đây.

Chàng đã thử gọi điện cho Bernie trước đó, nhưng không gặp. Bây giờ chàng muốn tập trung chú ý đạt điểm cao.

Hừm... - Fontaine đứng gần cửa sổ và quan sát buổi disco tại Hobo.- Khá, mình nghĩ là mình không làm. Đây mới là đêm đầu tiên của anh ta.

Polly gật đầu.

- Bà nghĩ sao, anh ta được đấy chứ?

Fontaine ngắm Steve qua đôi mắt kỳ ảo.

- Anh ta không đi lại!

- Sao lại phải đi lại?

- Kiểu đi lại khêu gợi của John Travolta ấy mà. Cô biết tôi nói gì chứ?

Polly không nhịn được cười.

- Đi lại. Giống như bà đã từng làm trên máy bay chứ gì?

Steve đi về phía họ. Anh ta mặc bộ comlê ba mảnh màu đen rẻ tiền, sơ mi và cà vạt.

- Thưa bà Khaked, bà cần bàn cho bao nhiêu người?

- Trông anh chẳng ra sao cả, Steve ạ. – Nàng cúi kính. – Anh đang điều khiển disco chứ không phải đám cưới ông bác anh.

- Xin lỗi.

- Đừng lo, tôi sẽ nói với anh. Nào, cho tôi xem...

Nàng nắm lấy cà vạt của hắn, cởi ra và vứt đi. Sau đó nàng cởi ba chiếc cúc trên sơ mi.

- Bây giờ đã tốt hơn rồi đấy. Ngày mai tôi đưa anh đi mua vài thứ

Lạy Chúa! Những cái bóng của Tony. Nàng vẫn nhớ rõ lần gặp đầu tiên. Khùng khiếp. Hắn có sức quyến rũ mạnh mẽ, đáng đi khêu gợi, nhưng tất cả chỉ có thế. Còn trên giường hắn chỉ là nguyên liệu thô mà thôi.

Nàng nhìn thấy tiềm năng ở hắn, và huấn luyện hắn khai thác tất cả những tiềm năng ấy.

Hắn học cũng nhanh. Và sau đó hắn thành công quá, so với những gì trong đầu hắn.

Bây giờ Steve đứng trước mặt nàng. Nguyên liệu thô. Liệu nàng có nên biến hắn thành quái vật hay không?

Nam tước Paulo, sung sướng được tháp tùng Polly và Fontaine, nhìn Steve khinh bỉ.

- Bàn của bà Khaked đâu?

- Tất nhiên! – Steve nhảy lên làm hiệu.

Nam tước Paulo đặt một ly Champagne theo lệ rồi mời Fontaine nhảy.

- Cô hãy nhảy với anh ta, Polly. – Fontaine hạ lệnh. – Ít ra là làm sàn nhảy đông hơn.

Vận may của Nico tiếp tục cho đến khi chàng được năm mươi ngàn bảng. Và chàng đủ thông minh để dừng chơi khi vận may đã qua.

Chàng cảm thấy phân khích... đến mức đã liều mạng gọi điện cho Fontaine.

Người quản gia ú ớ - chứng tỏ bị đánh thức dậy khi đang ngủ ngon – thông báo vấn tất là bà chủ không có nhà.

Sau đó chàng quay lại và nhìn thấy một cô gái tóc vàng, rất cao, quần áo hở hang. Chàng đã để ý cô ta từ trước, tại một sòng bạc khác. Cô ta thật gây ấn tượng. không phải còn xinh xắn trẻ trung gì nhưng cũng không từng trải như Fontaine. Nói chung là rất ấn tượng.

Cô ta cười với chàng từ xa, tí đầu bên kia căn phòng, và chàng đáp lại.

Rồi không nghĩ về cô ta nữa.

Chàng lấy áo khoác ở chỗ gửi, “bo” cho người giữ áo và cả người gác cửa gọi xe.

Cô ta xuất hiện trước mặt, khi chàng định chui vào xe.

- Ông có thể cho tôi đi nhờ không? - Giọng cô ta khàn khàn, vẻ thật thà. – Tôi đang phải trốn một người Ả-rập quá yêu. Nếu không trốn ngay thì tôi sẽ bị rầy rà.

Nico nhướn lông mày dò hỏi.

- Cô là...?

- Anh giúp tôi chứ?

- Vào đi, tôi luôn giúp những nhưng đàn bà đẹp gặp rắc rối.

Cô ta cười.

- Tôi biết là anh sẽ đồng ý.

- Cô biết à?

- Anh trông giống Omar Sharif, vì thế tôi đoán anh sẽ nói giống ông ta.

- Tôi không phải là người Ả-rập, tôi là người Hy Lạp.

- Tôi cũng biết, vì chẳng đời nào tôi lại lên tấc xi cũng người Ả-rập. cảm ơn

- Làm sao cô biết tôi là người Hy Lạp.

Cô ta mở ví lấy ra hộp trang điểm, chỉnh lại mặt mũi.

- Tôi chẳng biết ông là ai, tôi chỉ biết ông không phải là người Ả-rập! – Tôi tên là Lynn. – Cô ta trịnh trọng chìa tay ra. – Ông tên gì?

- Nico Constantine.

- Một cái tên Hy Lạp, nhưng giọng của ông là giọng Mỹ.

- Đúng, tôi sống ở Los Angeles mười năm nay. Nào, bây giờ có thể đưa cô đi đâu?

Lynn bĩu môi chế nhạo.

- Anh muốn thoát khỏi tôi sớm thế à?

Nico cười.

- Đâu phải thế!

- Hình như tôi nghe anh nói với người lái xe cái tên khách sạn Lamont.

- Tôi dừng ở đó.
- Ở đó có món trứng tuyết nhất thành phố, đúng không?
- Thật à?
- Nếu anh chưa biết thì nên thử.
- Phòng ăn bây giờ chắc đóng cửa rồi...
- Nhưng phòng dịch vụ khác chắc vẫn mở...

Vanessa, Leonard và một nhóm khách của Fountaine đến Hobo.

Nàng quan sát phản ứng của đám đàn bà về Steve. Chẳng có gì đặc biệt.

- Cậu có thích hẳn không? – Nàng thì thầm với Vanessa.
- Hẳn chẳng phải là Tony.
- Lại Tony. Mình phát ốm lên nếu cứ phải nghe về Tony. Hẳn chẳng phải là con ngựa duy nhất trên đời. – Fountaine uống cạn Champagne và gọi ly mới.
- Trông hẳn cũng hay... - Vanessa tán thành.
- Hay! Lạy Chúa!. Mình chẳng chờ đợi điều đó.

Cả buổi tối trôi trong men Champagne. Fountaine cho phép mình hơi ngà ngà say.

Nam tước Paulo ôm nàng trong vòng tay và tuyên bố về tình yêu và ham muốn của anh ta.

- Chúng ta phải lên giường ngay thôi, toàn bộ con người anh điên lên vì em. – Anh ta thì thào, rên rỉ, cố tình áp sát vào người nàng, và nàng ước gì anh ta mang cái đồ quý giá của mình về Ý luôn bây giờ.

Nàng nhảy cùng Leonard.

- Em nghĩ thế nào nếu chúng ta- hai đưa mình, cùng ăn trưa ở nơi nào đó.

Cầu Chúa cho nàng thoát khỏi những ông chồng đứng tuổi luôn coi nàng là dễ lơi vào chỗ mà họ muốn.

Họ chia tay nhau lúc tảng sáng.

Ricky đứng giữ cửa chiếc Rolls cho Fountaine, Polly và Nam tước Paulo.

- Đưa cô Brand về nhà trước. – Fountaine ra lệnh. – Sau đó là Nam tước Rispollo.
- Vâng, thưa bà Khaked.

Khi ra khỏi xe Polly kịp thì thầm với Ricky.

- Lát nữa chứ?
- Nhất định rồi. – Ricky trả lời.

Nam tước Paulo ca thán âm ỉ về chuyện bị đưa về khách sạn.

- Đêm nay anh cứ nghĩ là chúng mình bên nhau. - Giọng nói cáu kỉnh. – Anh đã làm mọi điều để gặp em, còn em thì coi anh như đồ giẻ rách.

- Em rất mệt. – Fountaine trả lời lạnh lùng. – Có thể vào ngày mai. Gọi điện cho em!.

Nam tước Paulo rất thất vọng nhưng cũng phải chui ra khi xe dừng lại trước cửa khách sạn.

- Về nhà, Ricky. – Fountaine ra lệnh.

Ricky nhìn đồng hồ. Đã gần bốn giờ sáng. Buổi sáng khốn kiếp. Hắn hy vọng rằng nàng sẽ không bắt hắn dậy lúc mười giờ. Trong lúc đó hắn sẽ kịp quay về với Polly. Và lại hắn cũng cần ngủ chút ít chứ. Họ về đến nhà. Ricky nhảy ra mở cửa cho nàng. Nàng ngáp dài:

- Trời sắp sáng rồi. – Đôi mắt kỳ ảo nhìn lướt qua Ricky. – Vào đây làm cốc chè buổi sáng đã, Ricky!

Nico và Lynn đang trong căn phòng khách sạn của chàng. Giữa phòng là chiếc xe đẩy, trên đó có hai đĩa trứng.

Lynn thật dễ chịu, biết chơi.

Họ cảm thấy vui vẻ, khoan khoái.

Nico muốn đừng cảm thấy thì hơn.

Cô ta chỉ là người đàn bà mới. Có thể đẹp, tất nhiên, nhưng là người xa lạ. Và chàng không muốn sống tiếp cuộc sống lang chạ nữa. Chàng đã quá già để có thể hôm nay một người, mai là người khác. Và đủ thông minh. Chàng mong muốn cùng với Fountaine dâng hiến cho nhau.

- Tốt, - Lynn nói và đứng dậy.

- Rất tốt. – Nico đồng ý, hy vọng là cô ta sẽ mặc quần áo và ra đi.

Cô ta hỏi:

- Anh có muốn bị hành hạ không?

- Sao?

- Hành hạ. Nghĩa là bị đánh đập, đại khái thế. Người Ả-rập thích vậy.

- Tôi nói rồi. Tôi không phải là người Ả-rập.

- Tôi biết. – Cô ta uốn cong người và cầm lấy đôi giày.

Cơ thể cô ta trông gần như gân guốc

- Anh là người Hy Lạp nói giọng Mỹ. – Cô ta nhặt quần áo trên sàn và mặc vào. – Anh còn là một con chó thối tha, tốt hơn hết là anh hãy trả món nợ đi, bằng không anh sẽ trở thành con chó, nhưng không thể nhận ra được nữa đâu. Tôi nói có rõ ràng không?

- Mà nói sao? – Nico ngồi bật dậy, kinh hoàng.

Lynn kéo xong chiếc phéc-motuya trên váy. Giọng thuốc lá của cô ta rất diễn cảm.

- Anh đã nghe thấy rồi. Tôi chỉ là người nhắn tin thôi. Vì vậy anh hãy chăm chú nghe đây! – Cô ta lấy đôi giày gót cao đi vào. – Anh chỉ có một tuần, bảy ngày rõ chưa, phải trả xong. – Cô ta nhặt cái ví và đi ra cửa. Rồi dừng lại, và cười. – Không thiếu một xu, Nico, hay là họ sẽ lấy đầu anh, đừng ngượng như thế!

Cô ta ra khỏi phòng và đóng cửa nhẹ nhàng.

- Vui chứ hả? – Fontaine nhìn Ricky qua cặp mắt lim dim, trong khi hắn rót trà.

Hắn không rõ là có nên trả lời hay không. Hắn không biết là phải hành động như thế nào.

- Cậu cũng biết đấy, - Fontaine lẩm bẩm đầy suy tư. – Trông cậu rất khêu gợi, và tại sao tôi lại không thuê cậu cho Câu lạc bộ nhỉ.

- Cho đường vào chứ, thưa bà Khaked?

- Không, cảm ơn. – Nàng quay lưng lại Ricky. – Hãy mang trà lên phòng ngủ cho tôi, cả của anh nữa!

Hắn đứng giữa bếp, nhìn theo nàng đi ra. Sau đó, nhanh như chớp, hắn chộp cái khay và đặt hai ly trà lên đó, nhủ thầm, “Minh là thằng đàn ông, mình có lẽ gặp may đây”.

- Ricky. – Nàng gọi từ trên gác, giọng hơi lạc đi vì sau. - Cậu lên chứ?

Tất nhiên là hắn lên, Polly sẽ phải đợi thôi.

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 16

Bernie, Susanna và Cherry ngồi im lặng trong khoang chiếc máy bay riêng của Carlos Brent. Mỗi người đang theo dòng suy nghĩ của mình, chẳng ai giống ai.

Susanna cười nhẹ. Chó thật, sự âu yếm của Bernie không dành cho ả.

Cherry khóc thổn thức, thỉnh thoảng lại chắm mắt bằng chiếc khăn tay lụa mà nàng lấy trong ngăn kéo của Dino. Bernie ngồi im. Rửa thầm. Thật may mắn cho anh là có mối liên hệ với Carlos Brent.

Tuy rằng nó chỉ rất mỏng manh. Nhưng nếu không có thì cũng chưa biết chuyện gì sẽ đến...

Nếu Susanna không đứng ra bảo vệ anh..

Anh không muốn nghĩ về những gì có thể sẽ đến với mình.

Anh nhớ lại mọi chuyện xảy ra trong buổi tối hôm trước.

Tất cả giống như cơn ác mộng.

Đầu tiên là việc lão Joseph Fonicetti quyết định mở tiệc.

Thứ hai là việc Nico được mời tham dự.

Thứ ba là việc Cherry và Dino cưới nahu vụng trộm.

Như trò đùa.

Hoàn toàn trùng lặp khủng khiếp.

Joseph Fontaine là con thú già cực kỳ cảnh giác không cho phép bất cứ điều gì lọt qua. Chuyện Nico nợ món tiền lớn mà không hiện diện trong bữa tiệc lão mời đã đánh thức tính nghi ngờ của lão. Tất nhiên, khi Cherry thông báo rằng cô và Dino đã cưới nhau thì bữa tiệc thực sự kết thúc.

Joseph Fonicetti không thích những điều bất ngờ, nói cách khác là những gì xảy ra lão mới biết – đặc biệt thuộc loại vừa rồi. Lão đứng bật dậy, đôi mắt tôi hí cháy rực trên khuôn mặt nâu.

- Thật à? – Lão hét về phía Dino ở cuối bàn. – Mà có định nói với tao là mày đã cưới con đĩ ngu xuẩn này không?

Cherry tham gia vào, đôi mắt xanh đăm lẹ nhưng can đảm.

- Sao ông lại dám gọi tôi như vậy? Sao ông dám?

Nàng nhìn về phía Dino chờ đợi.

Dino ngồi rúm mình trong chiếc ghế. Làm sao hắn dám cãi lại cha. Sự thật đáng buồn là cô ta đã chứng minh sự ngu ngốc của mình mỗi khi mở mồm.

- Tìm ngay Nico Constantine cho tao, bằng mọi giá, tìm ngay. – Joseph đòi.

Bernie trắng bệch ra. Anh không biết nói gì.

Joseph cảm thấy điều đó lập tức.

- Nó vẫn còn ở đây chứ, Bernie? - Giọng lão đe dọa.

Susanna tham gia vào.

- Tất nhiên là vẫn còn, chú Joe ạ.

Joseph không thèm để ý đến cô ta.

- Kiểm tra đi, David. Tao muốn thấy thằng chó ấy. Ngay bây giờ. – Lão trở vào Cherry. – Con nhỏ này là của nó đấy, bảo nó lấy lại, giải thoát cho chúng ta.

- Ông Fonicetti. – Cherry vót vát. – Dino và cháu đã cưới nhau.

- Hãy xem thằng ngốc nhà mình đã làm hôn thú ở đâu thì đến giải quyết chuyện đó đi, David, -

Joseph cáu kỉnh, - và tìm cho tao Nico. Đây là chuyện tiền nong mà hắn nợ chúng ta. Tao đã giao cho Dino chuyện này nhưng có vẻ là nó quan tâm đến cái tròn con nhỏ nhiều hơn. – Sau đó lão tuôn ra một tràng bằng tiếng Ý, thứ tiếng thời thơ ấu của lão.

Carlos Brent đứng dậy, tiến về phía Joseph và ôm lão. Bữa tiệc kết thúc.

Cùng với nó là tình vợ chồng Dino- Cherry.

Cả Nico nữa, họ biết là chàng đã trốn đi.

Liên quan đến cả Bernie khi họ biết rằng anh đã giúp Nico và lừa dối họ.

Rất nhanh, anh quay sang Susanna và ôm cô.

- Chúng mình cưới nhau đi, - anh đề nghị, - mấy hôm rồi thật sung sướng, đúng không?

- Không còn gì cứu anh, đúng không? hả Bernie? – Nhưng cô ta vẫn cười.

Tất nhiên họ cũng không mất nhiều thời gian lắm mới tìm được Nico hiện đang ở đâu.

Bernie bị đưa về nhà Fonicetti để tra hỏi. Susanna kiên quyết đòi cùng đi.

Để cứu mạng mình Bernie phải nói rõ nơi Nico đang ở.

- Chúng ta sẽ quan tâm đến nó. – Joseph lẩm bẩm.

- Anh ấy chạy đi kiếm tiền trả ông thôi, - Bernie nhấn mạnh. – Có lẽ anh ấy hiện đang trên đường về.

- Được rồi. – Joseph chăm chú nhìn bằng đôi mắt tôi hí. – Mà hãy nhớ lấy một điều trong đời, đấy là lòng trung thành. Nhưng đừng nhầm lẫn. Trung thành với người đáng trung thành. Khi nào phát hiện ra Nico không có khả năng trả, mà phải báo ngay cho tao. Không chậm trễ, không chần chừ. Rõ chưa?

Bernie gật đầu như cái máy.

- Mà còn trẻ, còn phải học nhiều điều. Như tao, tao trung thành với Carlos Brent. Mà gặp may đấy, rõ chưa?

- Anh ấy hiểu rồi, chú Joe ạ - Susanna hôn lão già vào má. – Không xảy ra thêm lần nữa đâu. Cám ơn chú.

Đầu của Bernie vẫn còn. Nhưng bây giờ nó thuộc về Susanna.

Cherry sống chung với hai cô bạn trong căn phòng ở Hollywood. Cả hai đều đi vắng. Một đứa đi câu ngoài biển với diễn viên đóng phim con heo. Một đứa ở Oregon.

Cherry đi lại khắp phòng trong trạng thái mê mẩn. Sao mọi việc xảy ra nhanh thế? Lúc trước cô còn là bà Dino Fonicetti. Lúc sao chỉ còn là Cherry- nữ diễn viên không thành đạt.

Thật bất công. Cô làm điều gì sai nào. Sao người như cô lại không thể làm vợ Dino. Sao lão Joseph lại căm ghét cô như vậy?

Cô nhìn vào mình trong gương. Tóc vàng. Mắt xanh. Mũi thẳng. Kết hợp với đôi mắt hiền và sâu của Dino họ có thể đẻ ra những đứa nhỏ thật xinh.

Dino cư xử cũng không đẹp lắm. Cho phép cha mình mắng chửi cô.

Cô nhìn ra ngoài, rồi đi vào nhà tắm chật chội, tháo dây treo quần áo lót chằng chéo nhà tắm, chọn loại xà phòng cô thích và bắt đầu xả nước. Cô cởi quần áo rồi bước vào bồn tắm.

- Chị tổng đài, làm ơn gọi lại số đó cho tôi. – Bernie đùa với đứa con gái nhỏ Stars trên đầu gối và thử gọi cho Nico đến lần thứ năm.

Susanna đang bận rộn với đồng quần áo của Bernie. Trên đường từ sân bay về cô ta đòi mang theo tất cả đồ đạc của anh để ở nhà Nico:

- Ngày mai chúng ta có thể làm điều đó. – Bernie phàn nàn.

- Không, em muốn cảm thấy anh thực sự trở về chứ không phải chỉ về để ngủ chung với em.

Trong khi dỡ quần áo ra, cô ta phàn nàn.

- Hãy xem mấy cái áo sơ mi của anh. Anh gửi chúng đến hiệu giặt nào thế? Bernie, những cái bít tất

này thùng rồi, phải vứt đi thôi. Ôi, mấy cái áo len mà em rất thích sao anh lại dính tàn thuốc lá vào đó?

Bernie quay đi, tập trung vào việc tìm kiếm Nico. Ít nhất thì cũng phải báo trước cho anh ta.

- Em nghĩ là mình phải làm cái lễ cưới nho nhỏ. Không ồn áo. Chỉ cần ít thôi, Stars và mấy cô hầu.

Anh nghĩ sao, Bernie?

- Ý hay đấy.

- Ba nói rằng có thể dùng ngôi nhà ở Palm Springs. Bất cứ lúc nào cũng có thể bay tới đó. Thích chứ nhỉ?

- Ừ! - Lại ba rồi.

- Em sẽ mặc đồ xanh, anh có thích mặc bộ xanh để chúng mình hợp với nhau không? Và Stars mặc váy nêp xanh. Ôi! Bernie. Thật tuyệt!

Susanna không thích gì hơn là sắp xếp ăn uống, tiệc tùng hay đám cưới. Bernie rùng mình khi nhớ lại những đêm thứ bảy thân mật, mời năm, sáu chục người. Chán quá. Bây giờ anh chỉ muốn ngủ.

- chúng tôi đan gọi ông Nico Constantine, - giọng ở tông đài nói.

Ba hỏi chuông và Nico trả lời.

- Mấy hôm rồi cố tìm anh khắp nơi. – Bernie than thở. – Việc vỡ ra rồi.

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 17

- Thôi, tôi biết rồi. – Nico trả lời.

- Làm sao anh biết. Điều gì đã xảy ra? – Bernie hoảng sợ hỏi.

- Họ cho tôi những bảy ngày để lo tiền trả.

- Chiếc nhẫn thì sao?

- Thủy tinh, bạn ạ.

- Anh sẽ làm giường?

- Tôi đang nghĩ.

- Đây, Nico. Tôi có lỗi trong chuyện họ tìm ra anh. Tôi đã cố giữ kín. Những gì xảy ra là cả một chuyện dài.

- Thôi, đừng kể bây giờ. Tôi sẽ nghe khi trở về. Một mạch. Tôi hy vọng thế.

- Tôi mừng là anh rất bình tĩnh.
- Chẳng làm thế nào khác được.
- Nếu có chuyện gì cứ gọi. Tôi đang ở nhà Susanna.
- Nói lại rồi à?
- Tôi giải thích sau.
- Giữ cẩn thận cái đầu của cậu.
- Anh cũng thế.

Nico treo máy. Chàng bình thần. Năng lượng không thể hao phí và việc bối rối. Chàng ngồi và suy nghĩ sau khi Lynn đi. Có hai cách giải quyết. Một là dùng số tiền 50 ngàn bảng vừa thắng được và trốn đi. Nam Mỹ, Hy Lạp... Thay đổi tên họ. Bắt đầu cuộc sống mới. Rắc rối là chàng không hề có mong muốn thay đổi tên họ và phong cách sống. Thứ hai là trả số tiền còn nợ bằng cách tăng số tiền của chàng lên.

Câu trả lời duy nhất nằm ở câu thứ hai. Thực hiện như thế nào?

Chàng cảm thấy như vẫn suy nghĩ khi đã thiếp đi.

Fountainaine tỉnh dậy bởi thấy mồm miệng đắng chát, buồn nôn và nghe có tiếng gõ cửa phòng nàng.

- Lạy Chúa! – Nàng tỉnh táo ngay và bỗng dưng sợ hãi.
- Thừa bà Khaked, - giọng từ bên ngoài, - bây giờ đã là hơn mười hai giờ, tôi mang lại cho bà bữa sáng.
- Để ngoài đó, bà Waters.

Đầu nàng nhức như búa bổ. Nàng cố nhớ lại những mẫu của đêm trước. Dần dần chúng hiện ra và xâu chuỗi lại với nhau. Lạy Chúa! Ricky. Hắn ta vẫn đang say sưa trên giường của nàng. Nàng ngồi dậy và nhìn xung quanh. Cứ như hôm qua trong phòng có bữa tiệc vậy.

Lạy Chúa! Có vậy. Chỉ có hai người. Nói chuyện về Người tình của Chatteley phu nhân.

Nàng đứng dậy khoác chiếc áo kimono lụa vào người, và nghĩ cách thoát khỏi gã tài xế của nàng.

Bà Walters có lẽ chẳng ngạc nhiên khi nàng ngủ qua đêm cũng một người đàn ông nào đó. Nàng thường như vậy. Nhưng lần này lại là với tên lái riêng? Lạy Chúa!

- Ricky! – Nàng lay mạnh hắn ta. - Dậy đi. Biến đi.
- Sao? Sao? - Hắn mở choàng mắt. – Tôi đang ở đâu? -Rồi hắn nhớ ngay lập tức. - Tất nhiên. Anh dậy ngay đây, em yêu. Anh sẽ làm lại cái điều em thích đêm qua.

Nàng nhìn hắn ta.

- Quên hôm qua đi, Ricky. Tôi không phải là em yêu. Tôi là bà Khaked. Cậu cũng đừng quên. Làm ơn mặc quần áo và ra khỏi đây ngay.

Hắn ta ngồi dậy trên giường.

- Bà đuổi tôi à?

- Nếu cậu hiểu rằng tôi không thuê cậu nữa thì nhầm rồi. Nhưng hãy nhớ giùm cho đêm qua chỉ là sự tưởng tượng của cậu mà thôi.

Chó đê! Chỉ là sự tưởng tượng! Hấn nhớ rất rõ cảnh bà Khaked ngồi lên mình hấn, trên người chỉ còn chiếc áo khoác lông chồn, đội cái mũ lái xe của hấn và kêu la. “Ai đến trước là người thắng”.

Thật chó đê!

Fontaine mệt mỏi đi vào nhà tắm, Ricky mặc vội quần áo. Hấn ta ra khỏi phòng ngủ, gằn như bước qua khay thức ăn sáng rồi đi xuống tầng dưới.

Bà Walters đang quét bụi trên bàn ghế, nhìn hấn bằng cái nhìn lạnh lùng không thiện cảm.

- Chào bà Walters. Chúc buổi sáng tốt lành.

Bà quay lưng lại phía hấn không trả lời.

Cờ tào cáo là trò mà Nico chơi rất giỏi. Chàng tự giới thiệu với một câu lạc bộ ở London và chơi biểu diễn. London không thiếu những tay chơi cờ tào cáo, nhưng với Nico, họ chưa sánh được.

Chàng chơi suốt buổi chiều và lúc gần tối đã được vài ngàn bảng. Không tồi nhưng cũng chẳng thấy tốt đẹp gì.

Chàng cần một lời khuyên. Bèn gọi cho Hal.

Họ gặp nhau tại quán Trades Vics để uống chút gì đó. Hal mặc chiếc áo mới màu trắng.

Nico búng ngón tay.

- Trông được lắm!

- Phải làm mọi việc để hài lòng các bà. Họ đang ở đây. Nếu tôi chơi tốt, ngay sáng mai tôi có thể trở thành chủ một nửa Detroi. Chắc anh không có ý định dùng bữa chiều với chúng tôi.

- Nếu họ có đến năm trăm ngàn đô cho tôi.

Hal cười.

- Năm năm làm việc cật lực có thể sẽ được số đó.

Nico cau mày.

- Tôi cần sớm hơn cơ. – Chàng nhìn Hal chăm chú như muốn thôi miên gã bằng đôi mắt đen. – Tôi rất cần tiền, anh hiểu không, Hal. Tôi trốn khỏi Las Vegas khi đang nợ. Tôi nghĩ chiếc nhẫn có thể giúp tôi. Họ gửi đến một người đàn bà cảnh báo. Tôi nghĩ đó là một ả làng chơi. Chúng tôi ngủ với nhau. Sau đó cô ta trao thông báo. Bảy ngày. Chắc anh cũng như tôi, đều hiểu là thế nào. Anh có thể giúp gì tôi?

Hal gọi cô hầu rượu người Tàu và đặt thêm một ly Navy Grog. Trông hấn thật bi tráng. Hấn rất thích Nico. Tuy nhiên nếu có rắc rối xảy ra, hấn muốn tránh xa.

- Nào kể chi tiết cho tôi xem nào. – Hấn nói trong khi nghĩ kế rút lui. – Anh nợ ai? Bao nhiêu?

- Tôi chẳng đùa anh làm gì. Tôi nợ Fonicetti năm trăm năm mươi ngàn đô la.

Hal huýt một hơi dài.

- Tôi biết lão già Fonicetti. Anh định nói với tôi là lão tự nhiên cho anh vay từng đó? Không thể như vậy được.

- Có thể, vì trước đó tôi đã mất sáu trăm ngàn của mình.

Hal lại huýt sao.

- Anh đang gặp rắc rối. Anh bạn ạ. Rất rắc rối.

Cô gái tàu mang rượu đến và cười với họ.

- Tôi chưa bao giờ ngủ với gái Tàu. – Hal nói vô tình khi cô gái rời họ. – Nào Nico, ai là người mang thông báo? Họ qua tận đây cơ à?

Nico lắc đầu.

- Không, cô ta người Anh, tên là Lynn.

- Rất cao? Người đẹp?

Nico gật đầu.

- Anh biết cô ta à?

- Trước đây cô ta là gái nhảy trên TV. Chưa bao giờ được lên đài trước, toàn làm nền. Sau đó gặp một thằng.

- Thằng nào?

- Feather. Lynn là cánh tay phải của hắn. Con đàn bà ghê gớm đấy. Chuyên gia về giudo, nổi tiếng về nghệ thuật đánh nhau. Anh thật may mắn vì đã được ngủ với cô ta.

- Cám ơn nhiều.

- Tôi nghĩ là có thể nói chuyện với Feather. – Hal nói tuổi. – Có lẽ cũng có thể vẽ ra cái gì đó.

- Sao lại không? – Nico hỏi.

- Quan hệ bây giờ không tốt lắm. Tôi còn nợ.

- Bao nhiêu

- Năm ngàn bảng. Tôi làm hắn sướng từng tí một bằng cách trả từng phần. Tuy nhiên hắn sẽ sướng hơn nhiều nếu được trả một lúc.

- Tôi có từng đó. Có thể coi như tiền công của anh giúp tôi vụ này.

- Thôi, Nico, anh chẳng cần làm thế đâu.

- Tôi biết. Nhưng nếu anh có thể nói với Feather chi tiết thì lão sẽ nói lại với Fonicetti theo kế hoạch của anh. Anh nghĩ sao?

Hal gật đầu chậm rãi.

- Tôi sẽ làm mọi việc có thể.

Nico vỗ vai hắn.

- Cám ơn. Tôi đánh giá cao bất cứ điều gì anh làm cho tôi.

Các cô người mẫu trông thật hoang dại trong bộ đồ lót lạ mắt, đi lại như những con mèo.

Fontaine ngồi xem, ngáp dài.

- Cậu chán à? – Vanessa sốt sắng. Cuộc trưng bày mốt là để lấy tiền cho một số hoạt động từ thiện.

Cô rất muốn nó thành công.

- Mình chẳng bao giờ ngạc nhiên vì các cơ thể phụ nữ khác. – Fontaine trả lời. – Có người mẫu nam nào không?

- Ôi, Fontaine. Thật không? Cậu định cho người ta xem những loại quần áo đó à?

- Hừm. – Fontaine đảo mắt nhìn quanh khi bắt đầu trình diễn mốt. Bàn nào cũng đầy phụ nữ ăn mặc sang trọng như nàng.

Lạy Chúa! Phải chăng cả đời nàng chỉ có thế. Thời trang và làm tình. Nàng bắt đầu cảm thấy chán cả hai thứ.

- Mình đi đây. – Nàng nói thăm với Vanessa.- Phải gặp luật sư. Ông già Arnold dọa sẽ có rắc rối nếu mình không lo ngay một số tiền. Số tiền lão Benjamin trả không đủ dùng trong một tuần. Mình phải làm cho Hobo hoạt động lại.

- Cậu sẽ làm được. – Vanessa trả lời. – Khi cậu định làm gì thì chẳng thể ai ngăn nổi.

- Mình biết. Mình luôn đạt được cái mình muốn. Này, nhưng cậu có thấy đó chỉ là cảm giác do mình tự tạo ra không?

Vanessa nhìn bạn nghi ngờ. Cô ghen với bạn, không bao giờ hình dung bạn mình thất vọng. Mọi người đàn bà đều ghen với cách sống của Fontaine, thậm chí cả khi họ không muốn. Nàng đẹp, tự do và có vẻ không thiếu tiền. Vanessa có ông chồng giàu có, có bốn đứa con và có thân hình quá béo. Fontaine có vẻ không khi nào thiếu những người đàn ông trẻ. Vanessa thì chỉ cố gắng được có hai lần trong suốt mười hai năm lấy chồng.

- Mình chán lắm rồi. – Fontaine thổ lộ. – Mình sẽ cho cậu biết một bí mật. Nhưng đừng nói với ai nhé.

Vanessa gật đầu, mắt sáng rực.

- Nói đi, nói đi!

- Đem qua, buồn quá, mình đã ngủ với gã tài xế của mình.

- Làm gì có.

- Có. Và sau đó mình thấy còn chán hơn trước.

- Sao? – Vanessa tò mò. - Hấn yếu à?

- Không, còn rất khỏe mạnh. Nhưng buồn.

Vanessa bồn chồn. Fontaine là người nói năng bạo tốn nhất mà cô gặp.

- Vấn đề là, - Fontaine tiếp tục. – Khi mình là vợ Benjamin thì những phiêu lưu nho nhỏ còn hấp dẫn. Bây giờ chúng trở nên quá nhàm chán.

- Mình có gặp một người. – Vanessa nói

Fontaine không để ý, tiếp tục.

- Về anh chàng gặp trên máy bay – Nico, mình thấy lạ. Mọi thứ đều khác. Anh ta, mình không biết nói như thế nào, rộng rãi, vui vẻ. Có lẽ mình đã sai lầm khi đuổi anh ta đi.

- Mình chưa bao giờ gặp anh ta cả. – Vanessa hỏi hệt.

Câu chuyện bị đứt quãng vì Sammy đi tới bàn họ.

- Chào các cô. Vui vẻ chứ? – Sammy tự mời mình ngồi xuống.

- Cũng biết ngồi. – Fontaine lẩm bầm.

- Hôm nay trông cô được lắm, - gã tự rót rượu cho mình. – Nay các cô có muốn xem bộ sưu tập mới của tôi không? – Ông ta chỉ vào các mẫu. – Bây giờ là quần áo thể thao. Bất cứ cái gì các cô thích đều sẽ thuộc về các cô.

- Hôm nay ông rất rộng rãi. – Fontaine nói. – Vì sao vậy?

- Bởi vì trông cô rất ngon. Hơi quá sức của tôi nhưng...

- Thôi đi, Sammy.- Fontaine nói nhẹ nhàng.

- Đừng trêu tôi. Nếu tôi mới chỉ hai mươi, mọi việc đâu sẽ có đó. Cô hiểu lời tôi chứ?

Fontaine không nhìn được cười. Sammy quả thực là rất hay, và dễ mến.

- Quần áo của ông không thuộc kiểu tôi thích. – Nàng nói.

- Thế thì hãy mặc nó ngoài bãi biển. Càng tốt. Mặc chúng ở đâu cũng được. Tôi sẽ chỉ vui mừng nếu các cô mặc những bộ đó.

Fontaine đánh dấu vào chỗ chiếc áo có dây và chiếc áo sọc. Những bộ trông khá vui mắt.

- Thôi, sẵn sàng cho tôi vào Hobo chưa? – Sammy hỏi.

- Tôi sẽ trả lời ông sau. Tôi đang nghĩ một cách nghiêm túc về việc đó.

Gã cười.

- Thật không?

- Sao lại không? Ông là nhân vật nổi tiếng rồi.

- Thế à?

- Tôi nghĩ ông là một sức hút lớn. Song không thể như Tony khi trước, tất nhiên.

- Tất nhiên, tôi đồng ý.

- Nhưng ông có sức hút riêng.

- Thôi đủ rồi. Tôi chỉ đùa thôi, cô biết đấy. Tôi còn công việc của mình.

Fontaine nhìn ông ta chăm chú.

- Sammy, - nàng nói rõ ràng. - Nếu tôi mời ông hùn vốn với Hobo, ông tính sao?

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 18

Bernie quay lại cuộc sống vợ chồng giống như con chuột may mắn thoát bẫy nhưng phải ở chung với mèo.

Susanna hăm hờ chuẩn bị lễ tái hôn, bắt anh làm điều này điều nọ. Mỗi ngày phải gọi điện cho cha hai lần là ít.

- Hỏi xem họ đã làm gì với Nico. – Bernie ra lệnh.

- Làm sao em biết được. – Susanna trả lời vô tình.

- Đừng giả vờ. – Bernie cau kinh. – Cô biết, tôi biết, mọi người ở Hollywood đều biết Carlos Brent là thủ lĩnh tối cao, nhiều liên hệ đến mức có thể biến thành trò đùa những vụ như Watergate. Chính ông ta mới là chủ thực sự của Forum Hotel.

- Đừng làm trò hề nữa. Cái gọi là “Mối liên hệ” của ba chỉ có trong đầu anh thôi.

- Thôi. Tôi muốn tìm ra Nico. Anh ấy là người bạn tốt nhất của tôi. Tôi không muốn có chuyện gì xảy ra với anh ấy.

Susanna đay lại.

- Hình như anh ta không quan tâm đến anh lắm thì phải. Để mặc anh ôm mối nguy hiểm. Nếu như tôi với anh không quay lại với nhau? Anh biết rồi đấy, ba giận như thế nào về cách cư xử của anh với tôi.

- Biết rồi. Ông ta sẽ rất vui nếu như tôi bị nghiền nát ở cái sa mạc chết tiệt này.

Susanna nghiêm mặt lại.

- Anh bình thường vốn là người thông minh, sao lại nói điều ngu xuẩn ấy nhỉ?

Hai giờ sau cô ta thản nhiên nói rằng Nico sẽ được một tuần lễ để lo tiền trả lại.

- Anh thấy chưa. Chú Joe là người tốt bụng và rộng lượng đấy chứ?

- Chú Joseph. Chỉ mình cô dám gọi trùm mafia ở Vegas là chú.

Susanna bĩu môi.

- Anh làm sao đấy, Bernie. Anh cho là mọi người liên quan, dù xa xôi, với Las Vegas đều là găngxto cả ư? Chú Joseph là chủ khách sạn đáng kính và mẫu mực.

- Vâng, như chúa Jesu vậy!

Bernie chờ cho đến khi Susanna và Stars ra khỏi nhà để đi mua đồ cưới mới quay lại phòng ngủ, kiểm tra xem trong tủ quần áo của cô có còn cái kết hay không/

Vẫn còn. Sau dây giày dép.

Anh chợt nghĩ có thể Susanna đã đổi mã khóa. Nhưng không, vẫn như cũ.

Cửa két sắt bật mở. Trước mặt anh là dãy các hộp đựng nữ trang. Trong mỗi hộp là một viên kim cương quà tặng của cha cô.

Còn có cả một trăm ngàn đô tiền mặt mà Carlos Brent tặng họ ngày cưới.

Một gói gọn gàng những tờ một ngàn. Một nửa là của anh, tuy Susanna không bao giờ cho anh đến gần.

Sao tiền mặt mà lại không để vào nhà băng sinh lãi?

Vợ cũ của anh, nay là vợ, Susanna đã nói với anh năm năm về trước. "Chúng mình phải giữ, phòng bất trắc". Đây cũng là lần cuối anh thấy số tiền đó.

Susanna không nghĩ là anh biết mã khóa. Một đêm tình cờ thấy cô mở két lấy vòng cổ. Anh ghi nhớ các con số.

Được, một nửa là của anh. Toàn quyền.

Anh lấy ra năm mươi tờ một ngàn và thay vào bằng năm mươi tờ một đô, để xuống đây.

Nếu có thể giúp Nico bằng tiền, anh giúp ngay.

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 19

Sammy trả lời đồng ý. Có vẻ là như vậy.

Gã luôn làm mọi người ngạc nhiên. Bản thân gã ta cũng vậy. Tiền dùng để làm gì nếu không có cơ tiêu nó đi? Gã luôn mong muốn có dịp đứng trước đám đông, đặc điểm của người mang tính hướng ngoại.

- Tôi không phải là một Ian Thaine cố trườn vào giường cô đâu nhé. – Gã cảnh báo Fountaine.

- Chúa cấm làm như vậy!

Họ bắt tay nhau. Từ đó bắt đầu sắp đặt công việc chung. Đối với Fountaine, đây là người cứu mạng.

Tình trạng tài chính của nàng rất nguy hiểm. Nàng cần có Hobo làm ăn phát đạt. Còn Sammy, khi đã dính là Sammy không chịu ngồi yên. Gã thuê ngay một cặp anh em sinh đôi da đen, một cậu bé và một cô bé, để nhảy mồi. Thuê thêm mấy người hầu bàn trẻ, có ý chí, và trả lương họ rất cao. Gã thích Steve Valentine và quyết định giữ anh ta lại để dự phòng. Sammy cho Steve đến hiệu Leonard uốn tóc và đến Bruno thừa bộ cánh trắng. Steve thay đổi rất nhiều.

- Thật kinh ngạc. Anh đã làm cho cậu ta trở nên độc đáo. – Fountaine thốt lên.

- Tất nhiên. Tôi biết cách. Nào, bây giờ tập trung vào thay đổi thực đơn và hệ thống chiếu sáng. Fountaine và Sammy là cặp bạn già. Họ cùng nhau làm việc rất muốn. Lên kế hoạch, đùa cợt, cười nói. Họ cùng ngạc nhiên là đã bắt đầu thích nhau. Không có gì thể xác cả- thuần túy là tinh thần. Sammy ngạc nhiên về cảm giác hài hước của Fountaine. Khi không nghĩ về tình ái, nàng là người đàn bà khôn khéo, thực tế và vui vẻ. Fountaine cảm thấy nàng thích Sammy. Gã là người âm áp, hài hước và rất tự nhiên.

Nàng quá bận đến mức quên cả đàn ông. Sau một ngày làm việc căng thẳng tại câu lạc bộ, nàng sung sướng lăn vào giường ngủ với một chồng gối ôm mềm mại.

Sammy quyết định là họ phải đóng cửa Hobo trong vài ngày để thay đổi. Sau đó sẽ mở lại bằng bữa tiệc thật tuổi. “Đắt đấy, nhưng mà đáng lắm, bạn ạ”. Gã thuyết phục nàng.

Nàng đồng ý. Nàng không muốn nói với gã rằng luật sư của nàng vừa đề nghị nàng bán nhà và xe để trả món nợ đang tăng dần. Lão thật ngốc. Nàng sẽ chứng minh là lão sai.

Nàng tạm quên những vấn đề của mình và dồn tâm trí vào việc chuẩn bị bữa tiệc lớn ấy.

Rượu sâm banh và trứng cá cho khoảng hai trăm người vui nhộn nhất London. Thêm một ít ngân phiếu thì có sao.

Hal mất gần một tuần để sắp xếp cuộc gặp giữa Nico và Feather.

- Hấn ta chẳng phải dễ gặp đâu! – Hal giải thích. – Việc anh đã gặp một trong số con cung của hấn cũng sẽ chẳng mang lại điều gì hay. Nhưng đừng lo. Tôi đã giải thích về tình trạng của anh. Hấn ta sẽ gặp anh đêm nay.

- Lạy Chúa! – Nico kêu lên. – Mai là ngày cuối cùng trong bảy ngày hẹn ước. Họ rất hào tâm về thân kinh của tôi.

- Feather cos mối quan hệ khắp nơi. Tôi tin là cái đó sẽ có ích. Đừng quên là hấn có quan hệ trực tiếp với Fonicetti. Hấn sẽ lo về món nợ của anh.

Nico trải qua mấy ngày nặng nề. Vận may của chàng ơ sòng bạc vẫn còn, vốn liếng chàng có đã lên đến chín mươi ngàn bảng. Chàng có ý định trao cả cho Feather để chứng tỏ thành tâm. Số còn lại sẽ ra sao?

Ý nghĩ trốn khỏi London hàng ngày xuất hiện trong đầu chàng. Nhưng quay về Los Angeles lại chàng nguy hiểm. Chàng cảm thấy nơi đây yên ổn hơn.

Chàng gọi cho Fountaine Khaked ba lần và còn để lại giấy nhắn, nhưng nàng không hề trả lời. Cũng chẳng có lời cảm ơn về mặt kim cương hình tim và sáu tá hoa hồng. Có lẽ nàng là người luôn được tán dương.

Chàng quyết gạt nàng ra khỏi đầu và tập trung vào cờ bạc.

Hal đến đón chàng ngoài cửa Lamont lúc tám giờ rưỡi đúng.

- Sẽ gặp nhau lúc chín giờ. Chúng ta không được đến sớm hay đến muộn. Feather không thích sai hẹn. Để an toàn, chúng ta sẽ giết thời giờ bằng cách đi vòng quanh khối nhà đó, nếu cần.

- Hấn sống ở đâu? – Nico hỏi.

- Hấn không hẹn ai ở nhà cả. – Hal giải thích. – Chúng ta sẽ gặp ở một trong những sòng bạc của hấn.

Fontaine kiểm tra lại lần cuối trước tấm gương lớn.

Làm sao có thể hơn được.

Áo lụa đen dài, áo kimono Tàu màu đỏ tươi, tóc để theo kiểu Madam Butterfly. Lạ lùng, đúng, rất gây ấn tượng.

Nếu còn ở Mỹ chắc nàng sẽ xuất hiện trên trang đầu tạp chí Thời trang phụ nữ hàng ngày.

Nàng xuống tầng một, bà Walters kinh ngạc.

- Ôi, trông bà rất đẹp, thưa bà Khaked.

Fontaine chấp nhận lời khen bằng cách gật đầu.

- Ricky ở ngoài đó chứ?

- Vâng, thưa bà, và Nam tước đợi ở phòng khách.

Ôi, Lạy Chúa! Nam tước. Nàng đã quên anh ta. Tất nhiên đi một mình đến bữa tiệc của mình quả là không hay.

Nam tước Paulo ngồi đợi rất nhẫn nại, và đứng bật dậy khi Fontaine vào phòng.

- Bellissimo! Thật tuyệt vời! – Anh ta thốt lên.

- Bình tĩnh nào. Anh yêu. Đừng tự say sưa như thế.

Ai có thể nghĩ rằng nàng đã quá chán chàng Nam tước Ý hai mươi năm tuổi này? Sự thực lại là như vậy.

Lynn chờ họ ở bàn tiếp đón. Cô ta ra vẻ như chưa từng gặp Nico bao giờ.

- Đề nghị các ngài theo tôi, - Lynn nói trịnh trọng. – ngài Feather đang đợi.

Cô ta dẫn họ qua cửa có chữ Riêng, cửa này thông với hành lang hẹp.

- Ghê thật. – Hal kịp bình luận trong khi họ theo Lynn.

Cô ta dừng lại trước một cánh cửa thứ hai có chữ Riêng và gõ ba lần. Một giọng đàn ông mời vào. Phòng làm việc bày biện sang trọng. Feather ngồi sau chiếc bàn trang trí cầu kỳ. Hấn là người đàn ông cao lớn.

Hấn thích những bộ cánh rực rỡ và những chiếc somi màu. Mặt hấn nhợt nhạt qua những hộp đêm, mềm nhẽo. Mớ tóc rử xuống màu đen nhưng nay đã bạc. Tuy trông bề ngoài rẻ tiền nhưng hấn tạo được cái vẻ của kẻ trơ tráo, đầy dọa nạt.

Hấn nghiên cứu Nico qua cặp mắt nhỏ đến bất ngờ. Sau đó, hấn xòe bàn tay được chăm sóc cẩn thận

cũng đến mức bất ngờ, cái bắt tay nhạt nhẽo như con cá chết rồi nói.

- Mời ngồi, Nico và Hal. Sao Hal không để Lynn dẫn đi vòng quanh.

Hal gật đầu nhanh.

- Vâng, vâng!

Lynn mỉm cười lạnh lùng về phía Hal

- Chắc vì béo quá! - Giọng cô ta đầy nhục dục. – Hai anh kia muốn nói chuyện. Ta ra ngoài đi.

Cô ta dẫn Hal ra khỏi phòng.

- Uống gì? – Feather hỏi bất ngờ.

- Vodka!

Feather ấn nút. Người hầu rượu bước vào và mở tủ rượu lờ lợc như những năm bốn mươi.

- Vodka, - Feather ra lệnh, - cho tôi một ít trà loãng và bánh quy.

Người hầu gật đầu ngoan ngoãn. Anh ta có vẻ như cũng thuộc về những năm 1940

- Nào, - Feather bắt đầu, - anh là Nico Constantine. Tôi tò mò muốn gặp người đang chơi trò nguy hiểm cho tính mạng mình.

Nico nhún vai.

- Tôi luôn có ý định trả lại Fonicetti số tiền đó.

- Mọi người sẽ đều nói như vậy. Một số người còn vẫn nói như thế khi đầu đã lìa khỏi cổ hoặc đầu gối bị treo lên.

- Ngài không cần dọa. Tôi đến đây là để thử điều đình, giải quyết.

- Tốt, Nico, tôi rất mừng. – Feather ngả người ra sau. – Tôi biết là anh đang gặp may trên bàn bạc, kể từ khi hôm tới London đến giờ.

- Không đáng để ý đâu, tuy vậy tôi có thể trả lại một phần đáng kể. – Chàng nhận lý rượu lớn từ tay người hầu.

- Tuyệt vời. Tất nhiên, khi còn ở Anh, món anh còn nợ Fonicetti sẽ là mối quan tâm của tôi.

Chúng tôi đã thỏa thuận với nhau.

Nico gật đầu.

- Tôi hiểu điều đó.

- Ông Fonicetti không vui vì chuyến đi bất ngờ và bí mật của anh. Nếu anh bàn bạc với họ...

Nico cảm thấy lo lắng ngày một tăng. Chàng không thích Feather, không thích bị lên lớp.

- Ông có thể giúp tôi kéo dài thời hạn nợ được không? – Chàng hỏi cộc lốc.

- Tôi có thể gia hạn cho anh. – Feather nói lạnh lùng. - Nếu anh cộng tác với tôi trong một vụ nhỏ.

- Vụ gì vậy?

- Không có gì phạm luật đâu, nhẹ nhàng thôi. – Feather cười. Nụ cười áp đảo. – Anh đã cảm thấy thật sự nhận lời chưa? - Hấn hỏi.

- Trong cuộc đời bao giờ cũng có chỗ cho sự lựa chọn. – Nico trả lời gọn.

Đôi mắt nhỏ tí của Feather tối sẫm lại.

- Anh không có quyền lựa chọn đâu, nếu anh vẫn muốn sống yên lành.

Trà được mang đến trên một cái khay nhỏ và nhiều loại bánh quy.

Nico nuốt ực một ngụm rượu lớn. Chàng muốn thoát khỏi nơi đây.

- Vụ gì vậy? – Chàng hỏi lại lần nữa.

- Một con ngựa sẽ chạy trong cuộc đua lớn vào thứ bảy tới. Con ngựa đó rất có khả năng thắng. Điều chúng tôi muốn là con ngựa đó thua. Việc của anh là sắp xếp chuyện đó.

Nico nhảy lên.

- Làm sao tôi làm được?

- Con ngựa có tên là Garbo. Của Vanessa và Leonard Grant. Anh chàng đua ngựa có tên là Sandy Roots thường xuyên ngủ với bà Grant và chồng bà ta hình như cũng không phản đối, còn vợ anh ta thì bị bỏ rơi. Cô ta là cô gái dễ thương, con gái của huấn luyện viên đua ngựa hàng đầu Charley Watson.

– Feather ngừng lại để uống trà và ăn bánh nhúng vào đó. – Bây giờ nếu Charley biết được điều gì đang xảy ra với con gái mình thì Sandy có thể vĩnh viễn rời bỏ cả công việc lẫn sự nghiệp.

- Tôi chưa hiểu. – Nico hỏi lại. – Tất cả những cái đó thì có liên quan gì đến tôi?

- Đơn giản thôi. Vanessa là Leonard là bạn thân của Fountaine Khaked.

- Thì sao?

- Chúng tôi đã biết tất cả về ông và bà ta. Trên máy bay. Rồi trên giường ngủ, tại nhà bà Khaked.

- Chúng tôi bây giờ chẳng quan hệ gì nữa.

Feather ho một tiếng.

- Ông nên nói lại. Vào cuối tuần này ông bà Grant sẽ tổ chức bữa tiệc tại nhà. Bà Khaked đã được mời. Có cả Roots và Charley Watson. Ông có thể tìm cách để được mời, - quá dễ, vì ông rất hợp với họ.

Nico do dự

- Tôi không biết. – Chàng nói thiếu tin tưởng. Chàng hoàn toàn không muốn lợi dụng Fountaine lần nữa. Một lần là đủ rồi.

Giọng Feather đánh lại.

- Ông sẽ đi dự tiệc vào cuối tuần. Tại đó ông sẽ thuyết phục Sandy Roots cố ý thua cuộc đua. Nếu ông thành công... Tôi tin là chúng tôi có thể gia hạn cho ông. Bằng không ... - Giọng Feather đầy đe dọa.

Nico không còn cách nào khác là đồng ý.

Hobo đã đông người khi Fountaine đi vào. Giống như thời hoàng kim xưa.

Steve Valentine chạy vội đến chào nàng. Hắn trông rất nổi trong bộ quần áo trắng và kiểu tóc mới.

Sammy tươi cười chào mọi người. Sức ám áp tự nhiên của hắn nhanh chóng lan ra khắp phòng. Anh chàng Jockey mới trông thật hoang dã trong bộ quần áo satin trắng và đang phát ra những âm thanh huyền bí.

Thậm chí những người hầu bàn trong bộ đồng phục trắng đen trông cũng rất được.

- Mình rất thích, - Vanessa đã đến từ trước. – Không khí thật tuyệt. Quán Dickies so với ở đây như một cái mũ cũ.

- Làm ơn ra nhảy với Paulo hộ mình. – Fontaine nói nhỏ. – Mình chán những lời ní non của anh ta quá rồi.

- Sự việc tồi tệ đến thế cơ à?

- Ôi, mình chưa nói với cậu à? Mình đã không làm tình nữa, có thể nói là bỏ rồi.

- Cậu?

- Đúng, mình, đừng quá ngạc nhiên.

Tình hình thế nào? – Hal hỏi.

Nico nhún vai.

- Phức tạp lắm. Tôi không muốn ông dây vào.

Hal gật đầu.

- Tôi thích như vậy.

- Tôi cần gặp Fontaine. – Nico nói.

- Công chuyện hay tình cảm.

- Cả hai.

- Ông gặp may. Tối nay ở Hobo có tiệc.

- Nào đi.

Họ bắt một chiếc tắc xi. Nico tự hỏi sẽ nói gì với nàng. Nếu là người đàn bà khác thì chàng đã có cả kho những câu hoa mỹ. Nhưng với nàng thì lại không thể. Cuộc sống đôi lúc rất trở trêu.

Fontaine trông rất nhanh nhẹn. Những công việc nặng nhọc của những ngày vừa qua đã được đền bù xứng đáng. Mọi việc đều tốt. Nàng nhảy với nhiều người ngưỡng mộ, ban phát sự chú ý mà nàng nhận được cho mọi người.

Sammy cũng vui vẻ như nàng. Hai đứa bé mười sáu tuổi nhảy mồi và ngôi sao nhạc Rock là khách riêng của ông ta.

Nam tước Paulo chăm chú theo dõi những nơi mà Fontaine đi đến.

- Trông anh ta cho mình đi. – Nàng nói với Vanessa. Nhưng Vanessa còn đang bận với anh chàng đua ngựa lùn tịt và nhạt nhẽo, cùng cô vợ cao kều và cũng nhạt nhẽo như anh ta.

Leonard mời Fontaine nhảy.

- Bạn sẽ đến vào cuối tuần chứ? – Anh ta vừa hỏi vừa siết chặt nàng vào lòng.

- Tất nhiên. Tôi sẽ đến để nằm chơi và thư giãn.

Leonard cười.

- Tôi không hình dung ra bạn thư giãn như thế nào.

- Ôi! Bạn sẽ ngạc nhiên cho mà xem.

Nhịp disco của Wilson Pickett chuyển dần sang nhịp chậm, trầm của Donna Summer. Leonard cướp lấy cơ hội và ôm chặt nàng. Bàn tay anh ta, dù qua lớp vải ngăn cách, nàng vẫn cảm thấy nóng bỏng.

- Nói tôi ra một chút, Leonard, tôi khó thở quá.

- Chúng ta sẽ ăn trưa với nhau chứ?

- Thế còn Vanessa?

Nàng muốn thoát khỏi anh ta. Ôi, những ông chồng. Nàng muốn họ để nàng yên.

Hal có hẹn với bà góa giàu có. Hắn khăng khăng đòi đón bà ta và đưa đến Hobo

Nico quyết định chia sẻ nỗi niềm với Hal. Chàng huýt gió và bình luận : dù sao như vậy cũng còn tốt hơn là bị chặt chân. Hal luôn biết cách anh ủi mọi người.

Họ đi vào Hobo. Đang náo nhiệt. Quán này đã sống động trở lại. Bầu không khí mê say.

Sammy chào họ nồng nhiệt, và ép họ vào ngòai bàn cùng ông ta.

Nico tìm ra ngay Fontaine. Xung quanh nàng, những người đàn bà khác thật nhộn nhịp. Nàng thật độc đáo, nổi trội trên sàn nhảy.

Sammy bận giới thiệu người này với người kia. Nico nghe thấy tên Sandy Roots và nhận ra rằng chàng đang ngồi cạnh cặp vợ chồng ấy.

Hal kéo tay Nico.

- Anh đã gặp bà Vanessa Grant bao giờ chưa?

Nico quay lại phía người đàn bà mũm mĩm tóc vàng, nở một nụ cười đầy quyến rũ.

- Rất hân hạnh, thưa bà.

Vanessa rạng rỡ. Nàng còn mong gì hơn nữa? Một bên là người đàn ông lạ rất quyến rũ với cái nhìn như có nam châm. Bên kia là người tình cũng khá nổi tiếng, tuy hơi lùn.

Fontaine từ sàn nhảy quay lại bàn. Nàng thấy Nico nhưng phớt lờ, rồi len vào giữa Sandy Roots và ngòai sao nhạc Rock. Nico vượt người qua Vanessa.

- Chào bà, bà Khaked.

Nàng làm ra vẻ như bây giờ mới nhận ra.

- Ô Nico, dạo này thế nào? - Giọng nàng lạnh băng nhưng trái tim bỗng rộn ràng y như cô gái mười tám.

Nam tước Paulo ngòai đối diện nói:

- Fontaine, chúng ta nhảy một bài chứ?

Nàng ngắt lời khó chịu.

- Chờ một chút, Paulo!

- Công việc của bà ra sao? – Nico hỏi.

- Rất bận. – Nàng trả lời.

Lúc đó, Vanessa đứng dậy ra nhảy cùng Sandy Roots. Paulo định chuyển sang ngồi cạnh Fontaine, nhưng Nico đã tranh chỗ trước.

- Sao bà không trả lời điện thoại của tôi? – Nico nhẹ nhàng.

- Tôi nói rồi. Tôi rất bận!

- Bà chắc không có ý định trả lời tôi chứ?

- Đúng vậy!

Chàng thấy, và đưa ngón tay chạm vào mặt hình trái tim mà chàng tặng nàng.

- Nhưng bà vẫn mang trái tim của tôi.

- Nó rất xinh.

- Không cảm ơn?

- Ôi, xin lỗi. Có phải tôi đã quên không cảm ơn anh như một cô gái ngoan ngoãn?

- Bà vẫn rất lẳng lơ!

- Anh vẫn có cái tự tin khó chịu!

- Sao chúng ta không đi khỏi đây. Tôi muốn nói chuyện nghiêm túc với bà!

- Chẳng có gì mà nói cả.

- Thế thì chúng ta sẽ ngủ với nhau. Tôi biết hai ta đều mong muốn như vậy. Rồi sau đó, nếu thích, ta sẽ nói chuyện.

Chàng đứng dậy, giữ chặt tay nàng và dìu ra phía cửa.

Nàng không phản đối. Không muốn phản đối.

Nam tước Paulo chạy theo họ.

- Fontaine, mẹ kiếp, cái gì thế này?

- Quay lại đi, uống thứ gì đó rồi tìm đứa nào cùng tuổi và chơi với nó. Con trai ạ! – Nico nói.

- Nhưng... - Mồm Paulo há hốc ra khi còn đang phải tìm ra điều gì đó để nói.

- Tạm biệt. – Nico nói. Chàng và Fontaine ra khỏi Hobo

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 20

Dino chờ cơ hội của hắn đã một tuần. Hắn cư xử như mọi khi. Hắn hẹn gặp hai cô người mẫu, hàng ngày đi loanh quanh sòng bạc, luôn nở nụ cười. Hàng ngày hắn vẫn đều đặn báo cáo với cha. Như mọi người thấy, Cherry chỉ còn là hình ảnh xa vời, một con gió nhẹ. Những gì đã xảy ra hoàn toàn thuộc về quá khứ. Dino là đứa trẻ hư đốn nghịch ngợm và Joseph đã quật vào ngón tay nó. Bây giờ tal đã ra đi.

Có thật như vậy chăng?

Bên trong nụ cười giống Tony Curtis là người đàn ông dữ dằn và cục cằn.

Những gì mà cha hắn đã làm là không thể tha thứ được. Ông đã đưa hắn ra làm trò cười trước mặt mọi người. Ông hủy bỏ việc cưới xin của hắn, cứ như hắn chỉ là một chú bé điên khùng mười mấy tuổi.

Dino sẽ không bao giờ tha thứ việc đó.

Joseph Fonicetti cảm thấy hài lòng. Mọi việc đâu vào đấy. Không có cái gì tuột khỏi tay lão cả.

Thậm chí cả thằng chó Nico cũng đã tìm ra và bị cảnh cáo rồi.

Dino là đứa con ngoan. Cậu bé nhạy cảm. Nó đã nhận ra lỗi lầm trong cách cư xử. Những con bé rác rưởi không phải là thứ có thể lấy làm vợ. Chúng sinh ra để thách thức hệ thống trật tự mà lão xây dựng lên.

Bernie không có cách nào quen được với ý nghĩ phải cưới lại Susanna.

Có nhiều nguyên nhân, nhưng chủ yếu là nổi uất ức và nhục nhã phải chiều theo mọi ý định của cô ta. Susanna có cái chất của ông chủ, khó mà tin được. Lúc nào cũng mè nheo. Và cha cô ta, và Stars, đứa con chung của họ, nguồn đầu độc bé nhỏ.

Nhưng làm sao anh có thể thoát được khi mà việc của Nico chưa giải quyết xong?

Không thể như vậy được. Anh vt rõ Susanna. Cô ta sẽ chạy ngay đến chỗ Carlos Brent và đổ mọi lỗi lên đầu anh.

Anh ngồi trong phòng làm việc và nghĩ kế. Năm mươi ngàn đô la đã nằm gọn trong két riêng của anh nhưng đến bây giờ anh vẫn chưa liên lạc lại được với Nico để giúp đỡ chàng.

Thư ký của anh bước vào. Cô ta tóc vàng, chân dài, hàm răng tăm tắp.

Cô thư ký ngồi lên mép bàn, để lộ bộ đùi hấp dẫn.

- Bà nhà gọi điện đến, - cô thông báo, - trong khi ông bận, bà ấy muốn ông gọi ngay khi quay về.

- Không phải vợ tôi, rõ chưa Tina?

- Con sẽ bay đi Los Angeles ngày mai. – Dino nói với Joseph, giọng bình thản.

- Để làm gì? – Joseph hỏi lại.

- Thường thôi. Thu nhập thông tin cá nhân của mấy con nợ lớn.

- Tốt lắm.

Các ông chủ của Forum chỉ chấp nhận cho Dino hoặc David đi đòi nợ.

- Tao nghĩ bây giờ đến lượt David cơ mà? – Joseph chột hỏi.

- Con đi hộ anh ấy. Mia không khỏe lắm, chỉ khoảng sáu tuần nữa là cha được làm ông nội đấy.

Joseph chép miệng. David và Mia luôn làm lão hài lòng. Và vài tuần nữa lão sẽ bắt cái cầu danh giá cho Dino.

- Mà sẽ ở lại đó à? – Lão hỏi.

- Bây giờ con chưa biết. Cũng có thể. Con sẽ báo sau.

Sáng sớm hôm sau Dino đã ở trên máy bay.

Và một chiếc xe đã đợi hấn ở sân bay Los Angeles.

Hấn biết rõ hấn sẽ làm gì.

Hấn không bối rối nữa. Hết sức bình thản.

Hấn đã ba mốt rồi và hoàn toàn có thể tự quyết định đời mình. Mặc kệ Joseph Fonicetti và những gì lão bảo vệ. Hấn muốn có Cherry.

- Chúng ta lên tầng trên đi. – Susanna nói sau bữa ăn tối.

- Anh muốn nghe vài cái băng đĩa. – Bernie trả lời.

- Anh đang trở thành kẻ nghiện công việc rồi đấy. Bật máy lên và chuyển vào phòng ngủ rồi chúng mình sẽ cùng nghe. Được chứ?

Giọng cô ta rõ ràng là muốn đi ngủ.

- Chúng dài lắm. – Bernie vót vát tuyệt vọng.

- Thật tuyệt, suốt đêm chúng ta sẽ không ngủ, phải không nào?

Đúng rồi, bỗng nhiên anh trở thành đối tượng của lửa tình đang thiêu đốt cô ta. Có điều gì đó không ổn ở đây?

- Nào đi thôi, anh chờ gì nữa, Bernie.- Cô ta ngáp và bước lên cầu thang, vể giục giã.

Dino dừng xe trước khu chung cư của C. Hấn không muốn gọi điện báo trước cho cô. Hấn không muốn, bởi vì có thể phản ứng đầu tiên của cô sẽ không tốt đẹp lắm. Hấn không dám gọi từ Las Vegas vì có thể Joseph sẽ cho ghi lại cuộc nói chuyện của hấn. Ngôi nhà chung cư trông tồi tàn. Những hình vẽ nguệch ngoạc và những thùng rác ở ngay trước mặt. Phòng công cộng được lát gạch hoa nhưng đã vỡ nhiều, xung quanh có nhiều chiếc ghế cũ kỹ, long lở.

Dino đã quen sống xa hoa. Hấn nhăn mũi khó chịu khi ngửi thấy những mùi vị nhà bếp. Thật là xấu hổ, người như Cherry mà phải sống ở chỗ tồi tàn như thế này. Dấu hiệu của sự thất bại và sự tồn tại ở

mức thấp nhất.

Thôi được, hắn sẽ kéo nàng ra khỏi đây ngay thôi. Hắn tìm thấy số phòng của nàng, bấm chuông.

Nhưng không ai trả lời. Hắn lại bấm.

Từ phòng bên cạnh ló ra một bà tóc đỏ bạc nhem nhuốc và đầy mùi phân mèo.

- Cần gì? – Bà ta hỏi và chăm chú nhìn Dino.

- Bà biết có ai ở nhà không? - Hắn hỏi.

- Có lẽ đi vắng cả rồi. Mấy cô gái trẻ này rất bận. Anh biết tôi nói gì chứ? – Bà ta cười toét miệng quên khuấy rằng chưa đặt hai chiếc răng giả vào chỗ trống của nó.

Dino rất ngạc nhiên khi biết rằng Cherry ở chung với mấy cô bạn. Cô không khi nào nhắc đến họ cả.

- Anh có muốn vào đây dùng một tách cà phê không? – Bà ta cười mời mọc.

Dino nhìn lạnh lùng, khinh miệt.

- Ta chỉ là hàng xóm thôi, chàng trai ạ. – Bà ta tiến lại gần Dino. – Đã ai nói với cậu là cậu trông rất giống Tony Curtis chưa?

Có tiếng ồn ào báo hiệu một cô bạn cùng phòng của Cherry đã về. Đó là cô gái rất cao. Cùng với cô ta là hai con chó ta, những đồ cáu cáu kinh và sau cùng là anh bạn chuyên đóng phim khiêu dâm, trông giống ông Universe.

Bà già lập tức biến mất sau cánh cửa, mùi phân mèo cũng tan luôn.

- Tìm ai? – Cô gái hỏi sảng, trong lúc hai con chó bu quanh Dino.

Hắn cố đuổi đi.

- Cẩn thận, - Ngôi sao khiêu dâm giống ông Universe nói bằng giọng giả tạo.

- Lạy Chúa!- Cô gái thốt lên mà hắn chưa thấy có nguyên nhân gì.

- Cô Cherry có nhà chứ? – Dino hỏi.

- Tôi không biết. Tôi đi vắng mấy hôm nay. Làm ơn mở hộ cửa với.

Ông Universe tra chìa vào ổ khóa, cả ba người cùng vào.

- Cái mùi chó gì thế nhỉ? – Cô gái lại thốt lên. – Cherry ơi, cậu ở đâu đấy? Có anh chàng đến tìm đây này.

Dino lùi lại phía cửa. Hắn không thích căn hộ này, không thích những người chủ của nó, không thích sự bừa bộn ở đây.

- Tệ quá! – Cô gái nói.

Cô ta chẳng giống Cherry chút nào, trông gần giống một kẻ môi chì rẻ tiền.

- Anh muốn đứng mãi à? – Cô ta hỏi chẳng nhiệt tình lắm.

- Tôi phải đi đái đây. – Ông Universe tuyên bố.

Một cặp rất đáng yêu.

- Không, - Dino nói, - có lẽ tôi sẽ quay lại đây vào lúc khác vậy.

- Tùy anh, - cô gái nhún vai, - anh có thể để lại vài chữ không?
- Trông này, Lạy Chúa! – Ông Universe hét lên. - Lại đây, lại đây mau lên.

Cô gái, Dino và hai con chó lao vào nhà tắm.

Cherry nằm trong bồn, đã chết từ lâu.

Susanna dậy sớm, chuẩn bị một bình nước cam, rồi xuống phòng làm việc để thiết kế thiệp mời đám cưới.

Cô hát khe khẽ. Thật là tuyệt, Bernie lại quay về nhà. Thật yên tĩnh.

Chàng vẫn như xưa, dễ bị kích động. Thích ngửi những chiếc áo có xức nước hoa đặc biệt của cô. Hay hôn đổi. Vẫn còn ghen với cha cô.

Nhưng ở trên giường thì chàng thật đúng mốt. Chàng hoạt động chủ yếu không phải bằng cái đó.

Susanna cười khúc khích một mình.

Chuông điện thoại reo vang và cô cầm lấy ống nghe.

Một giọng lạc đi ở đầu dây bên kia.

- Ai đó? – Cô hỏi?

Đây là Dino

Khi Bernie tỉnh dậy thì Dino đã có mặt rồi. Susanna đã kịp làm hấn bớt xúc động và bình tĩnh hơn. Chỉ cần nhìn thấy cơ thể Cherry cũng đủ làm hấn choáng váng, đàng này là xác cô nằm trong nước cộng với máu đã cả tuần nay rồi. Cherry cắt ven cổ tay.

Dino quay ngay đi nhưng cũng đã kịp nhìn rõ mọi vật.

- Lạy Chúa! Susy, đây có lẽ là cảnh tượng khủng khiếp nhất đời tôi. – Dino hỗn hển.

Susanna an ủi Dino. Cô rót chút rượu Brandy, đỡ lấy hấn và gõ vào trán hấn. Họ biết nhau từ nhỏ.

Khi mười ba tuổi cô đã say mê hấn. Niềm say mê ấy kéo dài sáu tháng. Kể từ đó họ luôn là bạn thân.

- Mình nghĩ tới bạn ngay lập tức. Mình muốn nói là có lẽ bạn và Bernie biết vì sao Cherry ... - Hấn run run, ngập ngừng, thốn thốn.

Bernie không tin được điều Dino vừa kể. Cherry. Tự tử. Tại sao? Thật vô nghĩa, phí hoài.

Anh nghĩ ngay đến Nico, có lẽ Nico sẽ tự lên án mình, và quyết định sẽ không báo tin cho chàng biết.

- Dino, mình muốn cậu cứ ở đây. Cậu cần nghỉ, mình sẽ gọi cho chú Joseph. – Anh nói với hấn.

Dino biết ơn và nhận lời. Hấn cảm thấy cồn cào trong ruột. Hấn cũng biết là vì sao. Điều gì đó làm hấn khó chịu.

Điều gì khiến Cherry tự hủy hoại đời mình.

Ôi, có phải chính cha hấn là tác giả của vụ này?

Có những điều hấn sẽ chẳng khi nào biết. Nhưng chắc chắn rằng phải sau một thời gian lâu nữa hấn

mới có thể quay lại công việc của gia đình.

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 21

Ricky lái chiếc Rolls. Mắt nhìn thẳng, nét mặt bình thản. Hắn thấy cuộc sống thật sự của mình như được tính từ ngày làm tài xế cho bà Khaked. Kể từ đêm họ say sưa cùng nhau, nàng ngày càng lạnh lùng với hắn hơn. Nàng không gọi hắn lần nào nữa. Hắn bắt đầu cảm thấy rằng có lẽ cái đêm hôm đó chỉ là sự tưởng tượng.

Tất nhiên là hắn đã kể lại với Polly, nghĩ rằng cô ta sẽ thích thú hỏi các chi tiết. Thật sai lầm. Polly lắng nghe, hỏi vài câu, bậm môi lại rồi sau đó cũng không bao giờ cho hắn ngủ chung.

Đàn bà thật là một sinh vật kỳ lạ.

Họ tiến đến gần lại khu biệt thự ngoại ô của nhà Grant. Trông rất đẹp, gây ấn tượng. Ở chỗ đỗ xe đã cso hai chiếc Ferrari, một chiếc Bentley và một chiếc Lamborghini.

- Chúng ta đến nơi rồi, Nico. – Fontaine thốt lên. – Anh sẽ thấy thích ngôi nhà cho mà xem.

Chàng giữ chặt tay nàng và bóp chặt.

- Tất nhiên rồi. Anh muốn thích những gì em thích.

Fontaine thấy phấn chấn. Trông nàng cũng thay đổi, mềm mại hơn và thanh thản hơn, các góc cạnh trong tính cách cũng mềm đi.

Leonard đi đến chào họ.

Anh ta hôn Fontaine và nhìn Nico ngạc nhiên.

- Hoi già đối với bạn, đúng không? – Anh ta thì thầm với nàng.

- Leonard, tôi nghĩ bây giờ tôi mới thực sự trưởng thành.

- Thật à, thật đáng buồn, tôi hy vọng ít ra thì anh ta cũng giàu.

- Tất nhiên. Nhưng đấy không phải là nguyên nhân tôi đi với anh ta.

Leonard gật đầu thông cảm.

Nico, trong lúc đó, lôi vali quần áo ra khỏi xe.

- Ôi, Lạy Chúa! – Leonard kêu lên khi thấy đồ đạc họ mang theo:

- Các bạn sẽ ở đây hai ngày cuối tuần chứ?

Fontaine cười.

- Bạn cũng nên hiểu cho bọn tôi. Tôi không thể ngồi chơi được, và Nico cũng vậy. Chúng tôi là bạn tâm tình! – Nàng nhìn vào Nico âu yếm. – Đúng không anh yêu? Chúng ta sẽ bên nhau.

- Chúng ta sẽ là như vậy. – Chàng nhìn vào mắt nàng.

- Em sẽ cố gắng để như vậy.

Họ nhìn nhau đầy ý nghĩa.

Leonard đứng chờ có vẻ sốt ruột.

- Các bạn vào nhà chứ?

Fontaine bưng tỉnh.

- Tuyệt vời. Có những ai ở đây vậy?

- Susan, Sandy Roots và huấn luyện viên của cậu ta, Charley Watson, Pearson Crichton – Stuard và một cô gái Tàu rất dễ thương.

- Anh đã ngắm kỹ cô ta rồi à, Leonard? – Fontaine hỏi.

- Chưa kỹ lắm.

Fontaine bất ngờ quay lại phía Ricky.

- Anh có thể ra khỏi xe, - nàng nói cộc lốc. – Hãy về bằng tàu hỏa, hai ngày cuối tuần chúng ta sẽ không cần anh.

Ricky gật đầu. Hắn đã quyết định rồi. Bà Khaked khêu gợi có thể trở tài lái xe của mình. Hắn sẽ bỏ đi.

- Vâng, thưa bà Khaked.

Đồ lẳng lơ. Hắn rửa.

Hai ngày cuối tuần bắt đầu rất tốt. Mọi người đều thấy thoải mái.

Nico theo dõi Sandy Roots rất cẩn thận. Anh ta có vẻ là chú bé ngoan, nhưng Nico cũng nhận thấy trong bữa trưa anh ta và Vanessa đã trao nhau những cái nhìn đắm đuối bốc lửa.

Sau bữa trưa Fontaine muốn đi chơi bằng ngựa.

- Chúng ta cùng đi chứ? – Nàng hỏi Nico

- Anh không thích lắm đâu, nhưng em cứ đi đi. – Chàng trả lời

- Đi thôi, bà bạn già ạ. – Leonard nói. – Tôi sẽ đưa bạn đi, còn ai thích đi nữa không?

- Tôi đề nghị anh đừng gọi tôi là bà bạn già. – Fontaine cau kinh. – Nico, anh không muốn đi thật à?

- Anh thích chơi một vài ván cờ tào tháo nếu như có bạn chơi.

Pearson Crichton- Stuard hưởng ứng ngay.

- Có tôi đây. Trò đó tôi chơi cũng khá.

Nico nháy mắt với Fontaine

- Chúng tôi sẽ chơi ăn tiền, cho nó thú vị hơn, em nghĩ có phải không?

Fontaine hôn chàng vào trán.

- Em đi thay đồ đây. Gặp anh sau vậy! – Nàng sửa lại thắt lưng và thì thầm vào tai Nico. – Anh thật máu mê cờ bạc!

- Em hiểu đúng đấy. – Chàng trả lời.

Trong khi thay đồ nàng suy nghĩ về quan hệ giữa nàng và Nico. Chàng là người đàn ông thú vị, hấp dẫn và nồng nhiệt nhất trong số những người nàng gặp. Suy cho cùng, những người tình trước đây của nàng chỉ là những cậu thanh niên, còn đây là người đàn ông thực sự. Hơn nữa, chàng có vẻ gì bí hiểm, và nàng cũng rất thích điều này. Nàng cảm thấy có điều gì đó sợ hãi, có lẽ lần đầu tiên trong đời nàng đã yêu. Lạy Chúa!

Leonard đợi nàng ở dưới nhaf, và họ cùng nhau đến khu chuồng ngựa trên chiếc xe Land-Rover.

- Tôi hy vọng là bạn sẽ đánh cược vào con ngựa của chúng tôi trong cuộc đua ngày mai chứ? –

Leonard bình luận. – Trong cả cuộc đời dính dáng đến ngựa của tôi, chưa bao giờ thấy con nào có phong độ tốt như con của tôi bây giờ.

- Vâng, Vanessa cũng đã nói vậy, và tôi cũng đã cá cược vài tài sản có giá trị vào vụ này!

- Tuyệt vời cô bạn ạ.

Nàng không muốn nói cho anh ta rằng nàng đã đánh cược cả ngôi nhà và chiếc xe Rolls của nàng.

Nàng cân thắng đậm.

Nico cùng Pearson đã chơi hai ván cờ tào cáo nhưng ông ta vẫn đòi chơi nữa.

Cô bồ người Tàu bé nhỏ, Mai Linh, xem họ chơi rất chăm chú.

Charley Watson ngáy khe khê trước lò sưởi. Susan Roots đã đi mua bán.

Nico là người duy nhất để thấy Vanessa và Sandy lặng lẽ lui đi đâu mất.

Cưỡi ngựa trong rừng thật là thú vị. Fontaine ngửa cổ ra đằng sau mặc cho gió lùa qua tóc nàng.

Tất nhiên, đi chơi thế này sẽ khiến cho da xấu đi. Nhưng làm sao được?

- Chúng ta nghỉ một lát đi! – Leonard hét lên.

Họ xuống ngựa tại một chỗ trống trong rừng. Và trước khi Fontaine kịp định thần thì Leonard đã đè nàng xuống.

Nàng cố gắng đẩy anh ta ra.

- Anh định làm trò gì đấy? – Nàng hỏi sắc lạnh.

Leonard vẫn kéo quần áo nàng ra.

- Em muốn điều đó mà... Đừng lừa anh... Đừng làm bộ nữa.

Fontaine nhận thấy mình đang chống lại Leonard một cách thành tâm.

- Leonard, vì Chúa, dừng lại ngay!

- Em thích mà, em muốn mà... Anh luôn mê em và em đừng từ chối rằng em cũng mê anh!

Nàng không hiểu chuyện gì xảy ra với mình. Với một cú thúc thật mạnh nàng đã thoát khỏi Leonard.

Nhưng đã quá muộn để chặn lại khoảnh khắc cực điểm của anh ta.

Anh ta lăn ra đất rên rỉ, vừa đau đớn và sung sướng.

Fontaine đứng dậy rất nhanh.

- Anh là đồ giẻ rách. – Nàng hét, nhảy lên ngựa rồi quay về, nghiêng răng vì giận dữ.

Nico vẫn còn đang chơi bài và đã thắng ông Pearson lẹm cầm một số tiền lớn.

- Em muốn về đây! – Fontaine hăm hăm.

Nico không rời mắt khỏi bàn cờ.

- Sao vậy?

Fontaine không kịp nghĩ ra nguyên nhân. Sự thật quá phũ phàng.

- Em cảm thấy muốn về nhà, thế thôi.

- Không. – Nico nói ngắn gọn. – Chúng ta sẽ ở lại xem cuộc đua ngựa ngày mai, sau đó sẽ về nhà!

Fontaine đã hiểu ra rằng một trong những điều làm nàng yêu Nico là chàng luôn làm điều mình muốn chứ không phải là điều nàng bảo chàng làm.

Một thay đổi được cả hai bên chấp nhận.

Bữa tối là nghi lễ hình thức. Vanessa quyết định rằng mọi người ăn mặc nghiêm túc thì sẽ vui hơn.

Nico đang cao hứng. Chàng đã thắng Pearson hai ngàn bảng.

- Thế là không xong đâu! – Fontaine dặn chàng lúc chỉ có hai người trong phòng riêng, trước bữa ăn tối. – Anh phải để ông già ấy gỡ lại một chút chứ.

Nico cười.

- Em thật là người Anh chính cống. Ông ta máu cờ bạc. Ông ta phải mất. Tất cả chúng ta ở đây cũng chỉ vì cái đó.

Chàng chợt muốn kể cho nàng về món nợ do cờ bạc của chàng, cùng mọi điều khác. Nhưng chàng đã kìm lại được. Nàng sẽ khiếp sợ mất, và tội tệ hơn, nàng có thể đòi bảo lãnh chàng ngay lập tức. Còn chàng lại không muốn tiền của nàng. Tuy chàng biết rằng chỉ riêng cặp nhẫn kim cương nàng đeo cũng đủ để giải quyết mọi vấn đề. Nàng là người duy nhất không bao giờ đeo trang sức giả.

Cơ hội để nói chuyện riêng với Sandy Roots thật không dễ kiếm. Sau bữa tối, cuối cùng thì Nico cũng lừa được anh ta vào một góc. Chàng căm ghét điều đang làm, nhưng cũng như lần trước, chàng không còn sự lựa chọn nào khác.

Chàng đánh lạc hướng tay đua ngựa bằng những mẩu giai thoại hết cuộc đua này sang cuộc đua khác. Sau đó chàng hé cho hắn biết bí mật. Lúc đầu Sandy làm ra vẻ như không hiểu Nico nói gì. Sau cùng hắn cũng hiểu ra là Nico không đùa. Và tất nhiên hắn phải đồng ý. Hắn cũng đủ thông minh để hiểu rằng sự nghiệp của hắn sẽ đi tong nếu Charley muốn vậy. Và nếu Charley biết hắn ngủ với Vanessa Grant thì chắc chắn ông ta sẽ trả thù. Tất nhiên là vậy. Không chút nghi ngờ.

- Tôi sẽ làm theo ý ông. - Hắn ta đồng ý. – Nhưng tôi không hiểu nổi làm sao mà một thằng khốn nạn như ông đêm đêm lại ngủ yên được.

Nico cũng cảm thấy mình là kẻ khốn nạn. Sandy nói đúng.

Pearson lại mời chàng chơi cờ.

Fontaine liếc về phía chàng, nhắc nhở.

Chàng gửi nàng chiếc hôn gió.

- Đừng quên thua đây nhé! – Nàng thì thầm, mấp máy môi.

- Không bao giờ. – Người đáp lại.

- Cậu đánh giá Sandy thế nào? – Vanessa thì thầm vào tai Fontaine.

- Sandy ướm? – Fontaine hỏi lại mơ hồ. – Cậu bảo về an chàng đưa ngựa bé nhỏ ấy à?

- Không bé lắm đâu. – Vanessa đảo mắt đầy ý nghĩa.

Fontaine không hiểu nổi ý nghĩa mà cô bạn muốn nói với nàng. Nàng chăm chú theo dõi, bằng ánh mắt lạnh lùng, Leonard ở phía bên kia phòng.

- Leonard béo ra nhiều quá. – Nàng cau kinh. – Sao cậu không đưa anh ấy đi chữa bệnh?

- Cậu cũng nghĩ thế à?

- Ừ. Minh nghĩ vậy. Anh ấy bắt đầu bước vào lứa tuổi nguy hiểm rồi, dễ bị nhồi máu cơ tim lắm đấy.

- Ồ, không, - Vanessa hốt hoảng.

- Thật đấy! – Fontaine thần nhiên đến độc ác. – Trông anh ấy khá già rồi!

- Minh thích Nico! – Vanessa chuyển hướng. – Minh chưa bao giờ thấy cậu như thế này!

- Cấn câu chứ gì?

- Đúng như vậy đấy. – Vanessa khúc khích.

Buổi sáng diễn ra cuộc đua ngựa mọi người đều dậy sớm. Thời tiết lạnh cóng nhưng mặt trời vẫn rực rỡ.

Vanessa, cùng với sự giúp đỡ của ba người hầu, đã phục vụ mọi người bữa sáng.

- Thật tuyệt! – Fontaine thốt lên. - Mấy năm nay tôi không được ăn món cá hun khói này rồi!

Nico nhặt một tờ Sporting Life và chăm chú theo dõi tin tức bình luận. Bởi vì con Garbo sẽ không thắng trong cuộc đua này nên chàng có thể thử xem khả năng của các con khác.

Chàng đã tìm thấy. Một con ngựa Pháp có tên là Kanga, 1 ăn 25. Tỷ lệ cược như vậy là thích hợp, và chàng gọi điện cho Hal để tìm hiểu.

Hal rất phấn khởi. Anh ta biết con ngựa đó. Trong cuộc đua năm ngoái nó về thứ nhì. Từ đó đến nay nó chưa tham gia thêm cuộc đua nào cả. Phong độ đầu mùa rất hứa hẹn và nếu thời tiết tốt...

- Tôi muốn đặt tiền của tôi vào con này! – Nico nói.

- Tiền nào? – Hal cười.

- Khi trả tiền cho Feather tôi còn giữ lại mười ngàn. Tôi muốn anh tìm cho tôi hai hoặc ba tay cá cược. Nhưng chỉ đặt trước khi cuộc đua bắt đầu. Tôi muốn giữ tỷ lệ này.

- Đây là trò may rủi đấy! – Hal cảnh cáo.

- Ô, - Nico trả lời, - nhưng mọi trò trên đời đều như vậy cả!

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 22

Bernie là người sau cùng nhận thức được điều gì đang xảy ra. Khi hiểu ra rồi thì anh rất lấy làm sung sướng.

Mọi chuyện bắt đầu rất tình cờ. Dino đến nhà họ. Susanna an ủi anh ta ngày đêm, đôi khi rất khuya, cô bất ngờ trở thành nàng công chúa ngọt ngào và hi vọng. Không hề mè nheo. Không nhắc nhở về đám cưới và tất nhiên là không có cả tình dục nữa. Sau này khi nghĩ lại, Bernie hiểu ra rằng họ đã coi anh như một thằng ngốc. Anh cũng bật cười thành tiếng khi nhớ lại cái cảnh rất khôi hài. Nó xảy ra như sau.

Sau bữa tối gồm ba người, Bernie đi vào phòng làm việc nghe một vài băng nhạc, còn Susanna và Dino thì ở lại phòng ăn nói chuyện.

Một giờ sau họ nắm tay nhau đến trước mặt anh.

- Bernie, em và Dino cần phải nói chuyện với anh, - Susanna nói- Anh hãy tự rót cho mình chút rượu và ngồi xuống.

Lạy Chúa! Nico! Bọn chó đẻ đã làm gì Nico rồi.

- Tôi không cần rượu và không cần ngồi. Điều quái gì đã xảy ra vậy?

Susanna tiến đến gần, đặt bàn tay lên cánh tay anh rồi nói với giọng an ủi của người mẹ.

- Em biết là anh sẽ đau đớn lắm nhưng.. vì tất cả chúng ta, hãy cố gắng hiểu em.

- Hiểu gì mới được cơ chứ? Lạy Chúa! - Giọng anh bắt đầu run lên vì giận dữ.

- Dino và em sẽ lấy nhau. - Susanna nói giản dị.

- Sao? - Anh không tin ở tai mình nữa. Hay chỉ là giấc mơ?

- Em biết anh sẽ rất khổ tâm, nhưng chúng tôi đã tự đấu tranh, chúng ta đã hành động và.. - Cô ta nhún vai bất lực. - Chúng tôi phải nói cho anh biết.

Bernie muốn cười thành tiếng.

Susanna và Dino. Một cặp hợp làm sao. Joseph và Carlos sẽ kỷ niệm sự kiện này hàng tháng, có khi hàng năm cũng nên. Bernie cố giữ bộ mặt thiếu não cho thích hợp.

Dino nói trôi chảy.

- Tôi biết như vậy là đều cằng nhưng lạy Chúa, tình cảm đè nặng lên chúng tôi như cả tấn đá tảng.

Không cưỡng lại được.

Một tấn phân thì đúng hơn.

- Tôi đang bối rối... - Bernie làm ra vẻ lấp bắp.

- Tất nhiên rồi, - Susanna nói, giọng cô trở nên rành mạch y như đang bàn công việc. – Có điều là, Bernie, tôi nghĩ là anh phải quay về ngôi nhà anh vẫn ở chung với Nico đi.

Tất nhiên rồi. Rũ khỏi anh càng nhanh càng tốt.

- Chúng tôi đã bàn đến mọi điều, - Susanna nói, - chúng tôi biết là anh thân với Nico.

Cô nàng cứ làm như họ là cặp bồ bịch hoàng gia vậy.

- Vì vậy, - Dino tiếp lời, - chúng tôi quyết định cho gia hạn thời gian trả nợ của Nico. Tôi đã nói với cha tôi, ông ấy cũng đồng ý. Ba tháng. Đây là hạn cuối cùng.

Thật tuyệt vời. Bernie chạy khỏi cuộc sống của Susanna mà không gây thù oán gì, và Nico thì có thêm thời gian.

- Sao lại không cho sáu tháng? – Bernie mặc cả.

- Quên điều đó đi, - Dino cau kinh.

- Họ cư xử rất phải lẽ rồi. – Susanna nói bằng giọng khác hẳn trước đó.

Và thế là Bernie ra đi. Thoát khỏi thì đúng hơn. Quả là còn có Chúa trên đời này. Anh gọi ngay cho Nico ở London thông báo tin tốt lành, nhưng người trực điện thoại của khách sạn Lamont nói rằng ông Constantine đi nghỉ cuối tuần, và sẽ trở về vào thứ hai.

Thôi vậy, tin mừng phải đợi anh chàng vậy.

Jackie Collins

Lẳng lơ

Chương 23

Trường đua đã chuẩn bị xong

Fontaine quần quanh người chiếc áo Saint Laurent ấm áp, bên ngoài là chiếc áo chần lửng bằng lông cáo màu đỏ, nắm chặt tay Nico

- Thật thú vị phải không? – Nàng hỏi. – Anh đặt cược vào con Garbo chứ?

Chàng lắc đầu. Chàng vừa đặt thêm ba ngàn bảng thu được của ông Pearson thông qua mấy anh chàng nhận đặt cược thuê. Tất cả số tiền đó đều đặt vào con Kanga. Cộng thêm mười ngàn mà chàng nhờ Hal đặt hộ.

- Ôi, nhưng anh cần biết rằng, - Fontaine gặng, - điều ấy trở nên rõ ràng rồi. Con Garbo không thể thua được. Tốt hơn là nó đừng có thua, em đã cược vào nó ngôi nhà và chiếc xe của em.

- Sao? – Chàng nhìn nàng không tin.

- Em không muốn nói chuyện đó lúc trước đâu. Nhưng em đã, như người ta nói, vét sạch. Em đã đặt mọi thứ của em, trừ trang sức, vào vụ này. Vì vậy em muốn nói với anh là cuộc đua sẽ rất quan trọng, rất hồi hộp với em.

Nico không còn tin vào những điều vừa nghe thấy. Fontaine sẽ bị phá sản. Thật nực cười.

- Xin lỗi em yêu – chàng nói nhanh, - anh có việc nhỏ phải làm!

- Đừng quên đặt cược vào Garbo, - nàng nói với hteo.

Nico lách qua đám đông. Chàng phải tìm ra Sandy. Một lần duy nhất trong đời - thực ra là lần đầu tiên, kể từ Lise Marie – chàng đã đặt một người khác lên trước bản thân.

Đừng có ngu ngốc. Một giọng hét lên khách đầu chàng.

Mặc kệ, chàng lắc đầu như quyết vứt bỏ lời cảnh cáo đó.

Tim được Sandy không phải là chuyện đùa. Nhưng chàng đã tìm ra. Anh chàng đua ngựa thực sự thấy nhẹ nhõm và biết ơn vì đã được gỡ khỏi cái móc câu.

Nico buồn bã tìm trong túi xem còn đồng nào đặt cho con Gargo không. Chẳng còn gì cả. Đến cuối cùng chàng đã đặt cho con Kanga, niềm hy vọng lớn lao nay chẳng còn là gì nữa, vì còn có con hay hơn trong cuộc đua này.

Khi quay lại chỗ Fontaine chàng gặp Lynn và Feather. Cô gái phớt lờ chàng còn Feather chỉ khẽ gật đầu, không ai để ý thấy.

Nico gật đầu đáp lại. Chỉ còn một lối thoát duy nhất. Sau cuộc đua, nán lại với nhóm khách nhà Grant cho đến khi có thể thoát nhanh ra khỏi thành phố.

Chàng quay lại chỗ Fontaine vừa lúc cuộc đua bắt đầu.

Nàng hồi hộp, say sưa như một cô gái mới lớn.

Nico trù mẹn ngắm nàng. Chàng sẽ rất tiếc nếu phải rời xa nàng. Còn hơn tiếc nhiều lắm.

Việc con Garbo lao lên trong tốp ba con dẫn đầu không làm ai ngạc nhiên.

Con Kanga ở đâu? ai biết? trong bao nhiêu con ngựa trên đường đua thật khó mà tìm ra nó để trả lời chàng.

Con Garbo dẫn đầu rất ổn định. Chạy đẹp. Vượt qua chướng ngại vật trên đường đua. Con ngựa mạnh mẽ và tuân theo mọi điều khiển của người cưỡi.

Tại vật cản thứ mười lăm cả đám đông phát điên lên. Garbo ngã rồi.

- Ôi Lạy Chúa! – Fontaine trông như sắp ngất đi.

Nico ôm lấy nàng.

- Đây chỉ là một cuộc đua thôi. – Chàng an ủi.

- Một cuộc đua thổi ướp? Nico, em đã đặt mọi thứ vào con ngựa đó. Mọi thứ.

Chàng đỡ nàng. Chàng khỏi cần nghĩ kế trốn khỏi thành phố nữa.

- Thế thì chúng ta sẽ phá sản cùng nhau.

- Anh.. phá sản?

- Có lẽ như vậy!

Họ nhìn nhau và hầu như là bật cười cùng một lúc. Họ ghi chặt nhau, hôn nhau, rồi cười.

- Chúng ta sẽ làm gì? – Fontaine hỏi

- Chúng ta sẽ luôn luôn bên nhau, chúng ta sẽ nghĩ ra lối thoát.

Họ nhìn nhau như lần đầu gặp gỡ, không đếm xỉa gì đến sự ồn ào hỗn loạn xung quanh.

- Anh sẽ kiếm tiền bằng chơi bạc. Em sẽ bán đồ nữ trang. – Fontaine đùa.

- Không bao giờ em được bán nữ trang. Không bao giờ, anh nghiêm cấm

- Sao anh độc đoán thế?

- Còn em vẫn lẳng lơ!

- Nhưng... an thích em như vậy vợ mà?

- Anh yêu... và em

- ... và anh

- Cho anh đôi môi tuyệt vời kia.

Họ hôn nhau và Nico thậm chí không nghe thấy tiếng loa tuyên bố con Kanga thắng cuộc.

- Anh sẽ săn sóc em. – Chàng nói. – Không cho em lẳng lơ với ai cả. Không cho phép em chơi với những con ngựa Ý.

Fontaine cười.

- Còn anh không được phép quyến rũ bất kỳ người đàn bà nào lướt qua đâu nhé. Nhất là đám con gái trẻ trung.

Họ nhìn nhau nồng nàn rồi siết chặt vòng tay ôm nhau.

Qua vai Fontaine, Nico thấy một cô gái trẻ, rất xinh. Chàng nhìn cô ta đánh giá.

Qua vai Nico, Fontaine thấy một chàng đẹp trai. Và rất trẻ.

Nàng nhìn anh ta từ đầu đến chân.

Rồi họ ngả người ra để nhìn vào mắt nhau, và cùng cười.

HẾT

Lời cuối: Cảm ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Sưu tầm : Nguyễn Học (Mỗ Hà Nội)

Lẳng lơ

Jackie Collins

Nguồn: Thư viện E-book
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 8 tháng 1 năm 2007